

Peten HALDEN
Záhada, či skutočnosť?

Edícia UFO
FLASH CHANNEL BRATISLAVA
1992

© Peter Halden 1992

© Ilustrácie (z cyklu Priestorové elementy a obálka Miroslav Csölle 1992

ISBN 80 - 900545 - 4 - 4

Úvod

Fenomén UFO je takmer taký starý, ako samotné ľudstvo. Od pradávna sa v historických análoch, kronikách, ale aj v náhodných písomných záznamoch na celom svete objavujú správy o neznámych lietajúcich objektoch. Nájdeme o nich zmienky v celom rade bájí, legiend i v kronikách, napríklad v indickom epose Mahabharata, v gréckej klasike, v írskych legendách a, samozrejme, aj v biblii.

Záhada čudných telies, z času na čas sa objavujúcich v zemskej atmosfére, vyvolala predovšetkým po druhej svetovej vojne konjunktúru senzácií, ktorým prischol anglický názov „ Unidentified Flying Objects” - neurčené lietajúce objekty (UFO). Záhada sa rozrastala o to intenzívnejšie, o čo rýchlejšie rástlo sebavedomie ľudstva opojeného ako vedeckým pokrokom za uplynulých sto rokov, tak technickou explóziou po roku 1945. Ľudstvo pyšné na svoje vedomosti si napriek úspechom nevedelo vysvetliť záhadný, ale príliš charakteristický spôsob letu týchto objektov. Predovšetkým však dodnes neznáma energia pohonu, rýchlosť a manévrovacía schopnosť UFO vyvolali od samého začiatku všeobecný názor nielen u obyčajných ľudí, ale aj u odborníkov, že sú to sondy mimozemských civilizácií kontrolujúcich pozemšťanov.

Oficiálna veda sa však vždy, keď sa nedokázala vyrovnat' s pokrokom vyspelejším ako boli jej schopnosti, jednoducho od problému dištancovala, a to aj v období, keď ľudstvo vstúpilo do kozmickej éry. Postoj tzv. socialistickej vedy k neznámym lietajúcim objektom bol ešte rezolútnejší. Materialistická ideológia priam hekticky odmietala čo len v náznakoch zmienku o UFO. Považovala to za eklatantný prejav „západnej nevedeckosti”, za čosi, čo vraj podobne ako náboženstvo malo odpútať pozornosť ľudí Západu od spravodlivého boja za ich „lepši” zajtrajšok. Preto aj túto knihu, ktorá sa začína aférou, do ktorej bol zaplatený Kenneth Arnold v júni 1947 a končí pozorovaniami amerických astronautov, odmietli koncom osemdesiatych rokov v troch vydavateľstvách ako ideologicky nežiadúcu, ako knihu, ktorá „nič” nerieši.

Na návrh priateľov som sa rozhodol knihu vydať predovšetkým preto, že fenomén UFO sa pre zvýšenie frekvenciu hlásení stal skutočne najväčším tajomstvom 20. storočia. Vysokokvalifikovaní pozorovatelia potvrdzujú, že tieto objekty často letia vo formáciách a robia manévry, z ktorých možno usúdiť, že nie sú kontrolované automatickými riadiacimi systémami. Podľa bývalého veliteľa námornej sekcie riadených striel U. S. Navy a čestného prezidenta Národného výboru pre výskum vzdušných javov admirála Telmara Fehrneya, ich akcie nás nútia urobiť záver, že mnohé z nich sú pilotované.

Zdalo by sa, že je toho veľa, čo doteraz vieme o UFO, ale v skutočnosti je to za tých päťdesiat rokov správ, štúdií, prieskumov a diskusií veľmi málo. Preto skôr ako pôjdeme ďalej, musím upozorniť na jednu skutočnosť, že práve tak, ako jednotlivé farebné čiastky obrovskej mozaiky predstavujú iba bez tvaré fragmenty rôznych minerálov, tak isto informácie uvedené v tejto knihe získavajú na význame a na hodnote iba vtedy, ak sú systematicky zoradené v poradí, ktoré vedie k určitému záveru.

Prenášanie alebo iná interpretácia materiálu by znamenala poprenie celého komplexu univerzálnych právd. Snahou knihy je teda vyhnúť sa nepresvedčivým blúzneniam a dôjsť tak k pravdivým faktom.

Najskôr sa však vráťme k tým udalostiam, ktoré boli zárodkom myšlienky na skonštruovanie lietadiel neobyklého diskovitého tvaru.

Autor

Pamätný 24. jún 1947

V roku 1947 bol štát Washington jednou z najmladších hviezdíčiek - čiže štátov americkej Únie. Vklinený medzi kanadskú hranicu a rozľahlý komplex náhorných plošín a hôr Oregonu, ktorého je prirodzeným geografickým pokračovaním, pýšil sa prvotriednym ekonomickým rozvojom, najmä v poľnohospodárstve, baníctve a v leteckom priemysle. A to všetko vďaka svojmu veľkému prístavu Seattlu.

Priaznivá geografická poloha tohto jedného z najväčších pacifických prístavov a sebestačnosť miestneho priemyslu prispeli vo veľkej miere nielen k ekonomickej izolácii tohto štátu od susednej Kanady, ale zabránili aj aktívnejším vzťahom s Britskou Kolumbiou, ktorá sa (hoci je práve taká hornatá ako Washington, ale menej zaľudnená) „pritláčala“ k prístavu Vancouver.

Izolácia Washingtonu - výsledok vplyvu geografických podmienok - neskôr umožnila vznik „prípadu UFO“, ktorý bol potom dlhé roky zahalený závojom tajomstva...

Blízko stredu Kaskádového pohoria, čo rozdeľuje štát Washington na dve nerovnaké časti, dvíha sa hlavný masív Mount Rainier National Park (Rainierov národný park). Pozostáva z komplexu 28 ľadovcov, ktoré obklopujú vrchol Mount Rainieru. Americkí turisti ho poznajú ako veľkú svätú horu činukských Indiánov. Údolia tohto masívu sú ľahko prístupné. A od čias, keď bol kvôli zachovaniu miestnej subarktickej flóry premenený na veľký národný park, prúdia sem v studených zimných i v horúcich letných mesiacoch hufy turistov.

Koncom jari v roku 1947 sa odmäk v týchto končinách akosi oneskoril. A tak sa hlboké údolia chránenej oblasti zo zimného spánku prebúdzali pokojne, bez pokrikovania hlučných amerických návštevníkov. V tejto malebnej prírodnej scenérii to bolo náhodné letecké nešťastie, ktoré dalo prvotný podnet k sledovaniu najčudnejších javov v ľudskej histórii.

V noci z 23. na 24. júna sa na južný svah Mount Rainieru zrútilo dopravné lietadlo vojenského námorníctva. Keď sa vojenské základne na pobreží dozvedeli, že lietadlo C-46 chýba, spojili sa so všetkými posádkami a pilotmi lietadiel, ktoré leteli nad touto oblasťou a žiadali ich, aby sa pripojili k záchrannému pátraniu.

Jedným z pilotov, ktorí žiadosti vojakov vyhovel, bol obchodník Kenneth Arnold. V súkromnom lietadle Piper Cup odštartoval 24. júna 1947 z letiska Chehalis v štáte Idaho na pravidelnú obchodnú cestu pre firmu Control Equipment Company. Cieľom jeho letu boli pôvodne dve mestá: Yakim a Seattle. Cestou chcel vyhľadať miesto nešťastia a potom letieť za obchodnými povinnosťami.

O tretej hodine popoludní bola nad Kaskádovým pohorím taká skvelá viditeľnosť, že snehom pokryté vrcholky štítov videl oproti jasnej oblohe až na vzdialenosť 30 kilometrov. Keď ani po dlhom hľadaní trosky vojenského lietadla nenašiel, vzlietol do výšky asi 2800 metrov a zamieril do Yakima.

Poznámka: *Lietadlo sa našlo na druhý deň na svahu South Glacmach Glacieru, oveľa južnejšie od Arnoldovej letovej trasy.*

Práve letel okolo južného svahu vyhasnutého kráteru Mount Rainieru, keď ho zrazu na ľavej strane upútal ostrý záblesk. Na oblohe zazrel deväť strieborných diskov, ktoré - ako neskôr vyhlásil - mali charakteristický tvar obráteného taniera. Leteli smerom k horám v uhlopriečnej reťazovitej línii, veľmi podobnej letiacim husiam.

Deväť neznámych objektov sa na slnku ligotalo ako kusy lesklého kovu. Určitý čas manévrovali medzi najvyššími vrcholmi pohoria, pričom zľahka opisovali profily vrchov. Počas krátkej prestávky v manévrovaní letela „formácia tanierov“ v jednoduchej línii, ktorá sa tiahla cez oblohu vo vzdialenosti až 7,5 kilometra.

Pomocou hodín na prístrojovej doske a vďaka perfektnej znalosti terénu a oblasti Kaskádového pohoria bol neskôr Arnold schopný hlásiť, že tajomné lietajúce predmety leteli medzi južnou stenou Mount Rainieru a vzdialeným vrcholom Mount Adamsu asi 120 sekúnd. Pohybovali sa teda väčšou rýchlosťou ako 1300 míľ za hodinu.

Arnold ako letec vedel, že taká vysoká rýchlosť bola v roku 1947 nedostupná i pre lietadlá, ktoré sa v tom čase rodili iba na rysovacích doskách. Aby sa presvedčil, či sa nestal obeťou preludu, letel so svojím Piper Cupom čo najbližšie k zadnej časti letky neznámych objektov. Po niekoľkých míľach letu i napriek rotácii čudných lietadiel mohol rozoznať, že sú to skutočne objekty z kovu, dokonale

kruhovitého tvaru s priemerom asi 30 metrov, bez krídel, alebo iných nosných plôch. Neušlo mu, že každý letiaci objekt má v strede akúsi žiarivú kupolu.

Pravdepodobne si deväť letiacich diskov všimlo prítomnosť zvedavého dotieravca, lebo náhle prerušilo svoju nevšednú vzdušnú akrobáciu. Potom sa disky rýchlo sformovali do trojuholníkového útvaru a zamierili na sever ku kanadským hraniciam, kde Arnoldovi zmizli z dohľadu. Ten veľmi vzrušený, ale i nesmierne prekvapený nevysvetliteľným javom na oblohe, ešte chvíľu pátral po zmiznutom vojenskom lietadle. Ale už tu v horách sa rozhodol, že o udalosti, ktorej bol pred chvíľou svedkom, bude informovať federálne letecké úrady.

Po pristátí na letisku v Yakime napísal Arnold podrobnú letovú správu. Uviedol v nej, že videl deväť veľkých lietadiel dovedy neznámeho typu, ktoré leteli nad Rainierovým národným parkom.

Poznámka: *Známa letecká firma v USA, Boeing Aircraft Company, sa dlhé roky zaoberala konštruovaním obrovských lietadiel. (Posledným zo série sa stal slávny Super Fortress, ktorý bol pýchou USA). Ale ani jedno z nich nemalo čudný kruhový tvar, ako ho opísal vzrušený očitý svedok. A tak prvé - polooficiálne uvedenie lietajúcich tanierov do histórie bolo prijaté s veľkými pochybnosťami. Arnoldovu správu nakoniec publikoval iba malý časopis Fate Magazin, ktorý sa zaoberal metafyzickými, pseudoreligióznymi a extrasenzorickými štúdiami. (Fate znamená v angličtine osud, údel, ale aj smrť). Uviedol ju ako údajný dôkaz príchodu neidentifikovateľných mimozemských objektov na Zem.*

Roje lietajúcich tanierov nad západnou pologuľou

V nasledujúcich dňoch, krátko po Arnoldovom pozorovaní, boli miestne noviny v štáte Washington priam zaplavené novými a stále odlišnými správami o preletoch tajomných objektov. Takmer všetky pochádzali z územia, ktoré bolo veľmi blízko miesta prvého pozorovania.

Fred Johnson, prospektor z Portlandu (*prospektor = v minulosti zlatokop, v súčasnosti geológ - špecialista na vzácne kovy, tento názov sa používa väčšinou v USA a Kanade*) teraz už bez obavy, že ho budú považovať za vizionára oznámil, že 24. júna 1947 videl také isté lietajúce objekty ako Kenneth Arnold, ale v inej letovej formácii.

Toho dňa popoludní práve ukončil geologický prieskum pri Salmon Dame v nadmorskej výške asi 1500 metrov v Kaskádovom pohorí. Jeho pozornosť náhle upútalo čudné bzučanie, sprevádzané krátkymi zábleskami na oblohe. Keď sa im lepšie prizrel, s prekvapením zistil, že pôvodcom tohto nezvyčajného javu je zostava šiestich žiariacich lietadiel, podobných guľovým zrkadlám na zachytávanie slnečného svetla. Leteli vo výške asi 1000 metrov nad vrcholkami hôr. Johnson mal našťastie pri sebe ďalekohľad. Pri pozorovaní jedného z lietadiel diskovitej konštrukcie si všimol, že pri ostrej zmene smeru malo krátky trepotajúci chvost (*mohlo ísť o krátku stopu pár, alebo výfukových plynov*). Vo chvíli, keď dva z neznámych lietajúcich objektov preleteli nad miestom, kde stál Johnson - trvalo to asi 40 sekúnd - strelka prospektorovho kompasu sa neustále chvela a otáčala okolo svojej osi.

Nepochybne najväčšou senzáciou však bola Dahlova správa. Týkala sa istých veľmi čudných udalostí, ktoré sa odohrali tri dni predtým, 21. júna 1947. Boli dve hodiny popoludní. Herold H. Dahl hliadkoval v malom motorovom člne v zálivoch, ktoré sa tiahnu od kanadských hraníc až po Tacome. Práve si prezeral zalesnené pobrežie Maury Islandu, keď sa z hustého bieleho mračna vynorila nepravidelná zostava kruhovitých telies. Ihneď vylúčil možnosť, že by išlo o meteorologické balóny. Ako neskôr vo svojej správe uviedol, bolo to päť veľkých bielych diskovitých objektov s priemerom až sto stôp, teda asi 33 metrov. Zdalo sa mu, akoby robili komplikovaný záchranný manéver. V kruhu pomaly obletovali okolo šiesteho telesa, ktoré pravdepodobne pre mechanickú poruchu ostalo nehybne stát' vo vzduchu nad pobrežím vo výške asi 500 metrov. Zrazu sa prostredné teleso pomaly spustilo do výšky asi 160 metrov, pričom sa očividne otáčalo okolo svojej osi a vydávalo tichý bzukot, podobný zvuku elektromotora. Na spodnej časti neznámeho telesa spozoroval Dahl tmavý stredový otvor, v ktorom občas zažiarilo jasné svetlo. Po obvode mal objekt celý rad menších pravidelných otvorov.

Asi po piatich minútach sa jedno z telies, ktoré krúžilo vo väčšej výške, od letovej zostavy oddelilo, zostúpilo nižšie, až pristálo na nehybnom UFO. Obe telesá ostali niekoľko minút spojené. Potom sa vrchný stroj pomaly zdvihol a začal naberať výšku. Dahl sa obával, aby ho nezasiahli črepiny pri náhodnom páde neznámeho telesa. Preto so svojím člnom zamieril hlboko do malého zálivu. Urobil to práve včas, lebo na morskú hladinu sa zniesol dážď malých, bielych, pravdepodobne kovových úlomkov, ktoré za sprievodu dutých výbuchov po stovkách vypudzovalo nehybné UFO. Neskôr sa disk dal

do pomalého pohybu a farba vypudzovaných úlomkov sa zmenila na tmavosivú. Podľa Dahlovho názoru museli byť veľmi horúce, lebo po dopade na morskú hladinu sa tvorili malé oblaky pary. Nakoniec po krátkom, ale oveľa silnejšom výbuchu UFO akoby zažiarilo, opäť nabralo výšku a vrátilo sa do stredu letovej zostavy, ktorá vysokou rýchlosťou zmizla nad otvoreným morom.

Poznámka: Aby sme mohli lepšie ohodnotiť Dahlovu správu, porovnajme si ju s nasledujúcou epizódou.

Christian Sandersen zo Sjaellandu v Dánsku, vlastník malej parcely na západnom pobreží Severného mora, o tri roky neskôr oznámil, že 18. februára 1950 v noci videl nad otvoreným morom letieť dva neznáme diskovité objekty so svietiacimi kupolami navrchu.

„Keď som ich uvidel“, povedal Sandersen, „prvý letel veľmi vysoko, zatiaľ čo druhý sa pohyboval iba vo výške asi 500 metrov. Chvíľu sa pohyboval dopredu, hneď zase dozadu a keď stúpal, prudko rotoval. Potom rotáciu iba spomalil a súčasne klesol do výšky asi 150 metrov.“ Medzitým disk, čo bol vyššie, akoby vyčkával na výsledok letových manévrov toho spodného. Potom však rýchlo klesol nižšie, až pristál na ňom. V tejto pozícii oba disky ostali niekoľko minút, potom vrchný disk vzlietol a zmizol Sandersenovi z dohľadu. O niekoľko sekúnd neskôr „vážavý“ disk explodoval v oslepujúco žiariacej guli, v ktorej sa nakoniec rozplynul.

Poznámka: Ohnivú guľu možno vysvetliť ako náhle vznietenie zvyškov pohonných hmôt pomocou načasovaného prístroja a krátky kontakt- spojenie dvoch diskov - ako pokus o záchranu ohrozenej posádky, pričom piloti prechádzali z priesvitnej kupoly na chrbte poškodeného do bubliny na bruchu záchranného disku. Tieto konštrukčné elementy sú jasne viditeľné na neskorších fotografiách z Brazílie z roku 1952. Pravdaže, miestna dánska tlač, ktorá bola pod vplyvom nedávneho amerického vyhlásenia (Report č. 102) popierajúceho akúkoľvek existenciu UFO, nedôverovala Sandersenovej príhode. Na druhej strane tá istá dánska tlač poskytla voľné pole názorom vojenských činiteľov, ktoré boli zamerané na „utíšenie verejnej mienky“. Tieto vyhlásenia sa týkali preletov veľmi rýchlych neidentifikovateľných lietajúcich objektov, ktoré zachytili na svojich obrazovkách dôstojníci pobrežnej radarovej kontroly. Generálny štáb dánskej armády vtedy využil tieto nevysvetliteľné udalosti v prospech rozduchavania studenej vojny a „obozretne oznámil“, že vraj Sovietsky zväz robí v oblasti Baltického mora „kartografický prieskum“.

Ale vráťme sa ešte k Dahlovej správe. Podľa očakávania sa dostala do redakcie už spomínaného Fate Magazínu. Jeho redaktori sa nazdávali, že bude dobré, keď sa začne súkromné pátranie po UFO na čele s najkúsenejším odborníkom na lietajúce taniere Kennethom Arnoldom.

Samotného Arnolda vypočúvali vojenské orgány niekoľkokrát. Veď nakoniec bol prvým očitým svedkom tejto čudnej udalosti. Na konci celého vyšetovania sa už zdalo, že niektoré informácie potvrdzujú platnosť a oprávnenosť získaných pozorovaní. Iné informácie, napríklad správa o tajomnom cudzincovi, čo vedel o udalostiach v Puget Sounde a ktorý poradil očitým svedkom, aby vraj nikomu nehovorili o svojich pozorovaniach nijaké podrobnosti, naopak vrhli na Dahlovu správu tieň pochybnosti.

Ale Arnold pomaly nadobúdala dojem, že niektoré biele miesta a protirečenia, ktoré sa vynorili medzi Dahlovou ústnou výpoveďou a písomnou správou (ktorú súčasne napísal i jeho priamy nadriadený Fred L. Chrisman), boli diktované vyššími motívmi: strachom o pribrzdzenie kariéry.

Zaujímavé na celom prípade UFO z júna 1947 je, že spravodajské oddelenie výzvednej služby armády Spojených štátov známe pod označením A-2 - začalo svoje pátranie až po 31. júli 1947. Zdržanie vyšetovania spôsobil dôverný telefonát veliteľovi spravodajského oddelenia.

Ak bezvýhradne prijmem konečnú správu, ktorú spracovali po niekoľkých rokoch a dnes je uložená v archívoch ATIC (Air Technical Intelligence Center), tak „...tony kovu, ktoré spadli z oblohy a boli viditeľné na pobreží ostrova Maury Island“ neboli ničím iným, ako úlomkami neznámej poróznej hmoty, ktorá by nenaplnila ani krabicu od topánok.

Arnold poslal vzorky z tejto záhadnej hmoty do laboratória Chicagskej univerzity, ktoré ju klasifikovalo ako trusku vulkanického pôvodu. Zvyšok sa stratil pri „úplne náhodnom“ leteckom nešťastí, ktorým sa skončil let agentov A-2 na vojenskú leteckú základňu Hamilton v Kalifornii.

V tomto bode autori správy Dahl a Chrisman ukončili jej text priznaním, že úlomky v skutočnosti boli len minerály, ktoré nazbierali na Maury Islande. Tieto čudné úlomky sa vraj rozhodli ukázať novinárom ako dôkaz stroskotania lietajúceho taniera iba preto, aby zvýšili záujem verejnosti o svoj príbeh. Nuž, trochu čudný spôsob na zvýšenie popularity.

Napriek tomu príbehy Arnolda a Dahla, ktoré dokonca uverejnili a komentovali veľké denníky a magazíny, sa s extrémnou rýchlosťou rozšírili do celého sveta. A práve takou rýchlosťou sa naplnila aj obloha Spojených štátov amerických striebornými taniermi, čo lietali nadzvukovou rýchlosťou. Od brehov Pacifiku až ku brehom Atlantiku posadla Američanov skutočná davová psychóza. Milióny ľudí sa začali s napätím pozeráť na oblohu, pevne pritom dúfajúc, že urobia dôležité pozorovanie.

Koncom prvého júlového týždňa roku 1947 hlásili prelet tajomných lietajúcich tanierov už z 38 štátov USA. (Pritom sa do toho započítavali skutočné i predpokladané pozorovania.) A tam, kde sa nechceli objaviť, zapracovala ľudská fantázia. Nakoniec všetci, ktorí verili v lietajúce taniere, mohli sa popýšiť, že ich videli, pričom ich opisovali tými najrôznejšími spôsobmi.

Zatiaľ čo sa už zdalo, že sa celé Spojené štáty zbláznili do záhadných lietajúcich diskov, Európa preukázala rozhodný skepticizmus.

Správy o opakovaných pozorovaniach UFO v Severnej Amerike prevzala i anglická tlač. Autoritatívne londýnske Times sa zbavili prísnych výhrad, ktoré mali voči prvým správam, ale vyhlásili, že vždy, keď je okolo niečoho veľký rozruch, ľudská predstavivosť začína pracovať na plné obrátky. Redaktor Daily Telegraphu pre letectvo dokonca vyhlásil, že lietajúce taniere, ktoré videli Američania, neboli ničím iným, ako priamym dôsledkom zvýšeného exportu škótskej whisky do Spojených štátov.

Napriek tomu - keď si prečítame zoznam najpresvedčivejších pozorovaní - musíme si ihneď všimnúť, že v júni 1947 sa tajomné prelety očividne obmedzovali len na štáty v severozápadnej časti USA. V prvom júlovom týždni roku 1947 sa už čudné žiarivé telesá objavili nad štátmi Oregon, Nevada, New England a nad kanadskou provinciou Quebec, 8. júla prišla na rad Kalifornia a Nové Mexiko. Nakoniec s rastom počtu pozorovaní UFO v Severnej Amerike objavili sa taniere aj na iných miestach.

Ôsmeho júla 1947 hlásili prvý tanier z južnej Afriky. Tento objekt, ktorý mal podľa očitých svedkov tvar gramofónovej platne, rotoval nad Johannesburgom asi 15 minút. Potom náhle „vypustil mrak dymu“ a rýchlo zmizol vo veľkej výške. Toho istého dňa v austrálskom Sydney pozorovalo veľa ľudí prelet rýchleho a jasne žiariaceho oválneho objektu (asi v dôsledku uhla, ktorý zvieral s horizontom). Ako na truc skeptikom zhodoval sa jeho tvar s popisom amerických a kanadských pozorovateľov. A tak do 10. júla 1947 v skutočnosti prenikli tiché a tajomné lietajúce taniere na oblohu celej západnej pologule.

Letectvo USA popiera existenciu UFO

Keď už bola existencia čudných nebeských javov viac-menej uznávaná, verejná mienka sa pre spor o pôvod lietajúcich tanierov rozdelila na dva názorové prúdy.

Stúpenci prvého sa prikláňali k téze o veľkých tajných experimentoch veliteľstva vzdušnej obrany USA s novým typom vysokoúčinných a rádiovými na diaľku ovládaných strojov, určených na bombardovanie atómovými zbraňami.

Druhý prúd zastával názor, že tieto záhadné javy sú vlastne gule elektricky nabitého vzduchu, ktorý - keďže bol pod vplyvom atómových explózií rádioaktívny - žiaril. Keď sa novinári opýtali predsedu americkej Komisie pre atómovú energiu Davida Lilienthala na to, aký je jeho názor na podobné tvrdenia, jednoducho odvetil: „Nikomú nemôžem zabrániť, aby netáral hlúposti.“

Predtým vo verejnosti kolovali rôzne fámy, ktoré vyvolávali neskryvanú nespokojnosť. Mnohí ľudia si kládli otázky: „Sú to taniere s medziplanetárnymi posolstvami, ktoré k nám poslala umierajúca planéta Mars“, alebo ide o strely neznámej veľmoci, hnané špeciálnymi pohonnými agregátmi, ktoré využívajú nedávno objavenú, ale už hrozivú nukleárnu energiu?“

Pod vplyvom šíriacej sa vlny znepokojenia sa neochotný štáb vojenských leteckých síl konečne rozhodol začať s vyšetrovaním, aby skrotil senzáciechtivú tlač a verejnosti dal istotu a „pozemský klud“.

Presne 10 dní po incidente v Rainierovom národnom parku vydal štáb letectva Spojených štátov prvé stručné vyhlásenie, v ktorom označil celý prípad UFO za obyčajný výplod masovej halucinácie. Pravdaže, tento akt mnohých Američanov len utvrdil v názore, že obyvatelia iných planét robia prostredníctvom zložitých automatov výskum našej Zeme. Jedna skupina tvrdila, že sú vysielané obyvateľmi Marsu, iní obhajovali názor, že pochádzajú z Venuše, ba našli sa aj takí, čo tvrdili, že sú

zo Saturnu. Všetci sa však zhodli na tom, že výskum sa uskutočňuje pomocou zložitých strojov síce podstatne odlišných od našich rakiet, ale ktorých vedecké poslanie bolo analogické s vtedajším štúdiom vesmírneho priestoru, ako bola séria kozmických sond Luna, Explorer, Mariner a ďalšie. Dokonca z Anglicka vzišiel veľmi rozšírený chýr o niektorých tajomných javoch, tzv. Phantom Rockets, ktoré vzrušili obyvateľstvo škandinávskych krajín na jar v roku 1946. V súvislosti s tým údajne „istí astronómovia“ potvrdili, že po druhej svetovej vojne boli na Zem vyslané medziplanetárne projektily so živými posádkami. Prišli z tajomných hĺbín vesmíru a pristáli na neznámych miestach v sibírskej tundre.

V tomto období Kennetha Arnolda považovali za prvého človeka, ktorý videl „Mart’anov“. Aj keď vôbec nebol presvedčený o tom, že lietajúce taniere prileteli z Marsu, nástojčivo oponoval nielen tým, čo popierali ich existenciu, ale aj tým, ktorí tvrdili, že vraj ide o lietadlá skonštruované americkými alebo sovietskymi konštruktérmi.

„To nebol prelud,“ protestoval. Nakoniec nebol nijakým leteckým nováčikom, ale veteránom s tisíckami nalietaných hodín. „Tieto hory poznám už roky ako vlastnú dľaň,“ nástojil. „Nech si noviny a letectvo tvrdia čo len chcú, ja sám dobre viem, čo som videl,“ opakoval pri každej príležitosti.

Odo dňa, keď ho Ray Palmer, redaktor časopisu Fate Magazine, poveril preskúmaním Dahlovej správy, Arnold poprelietal Spojené štáty krížom-krážom. Hodnotil hlásenia o náhodných pozorovaniach tanierov a zbieral materiál pre knihu The coming of the flying saucers (Príchod lietajúcich tanierov), ktorú neskôr napísal spolu s Palmerom. (Kniha vyšla v roku 1952 vo Wisconsine.) Priam s vedeckým zápalom zbieral a preveroval všetky správy o UFO len preto, aby prišiel na koreň tohto nepochopiteľného tajomstva.

No nech boli jeho snahy akokoľvek úprimné, pre Američanov navždy ostal iba prvým mužom, ktorý videl „Mart’anov“. Otázka lietajúcich tanierov sa postupne stala terčom vtipov a posmešných poznámok, a leteckí experti ju úplne popreli.

Odmietavé reakcie verejnosti a nesúhlas s „oficiálnym stanoviskom“ vojenského letectva USA prinútili Pentagon, aby prostredníctvom svojho tlačového tajomníka nakoniec poskytol podrobnejšie vysvetlenie. Doslovný text vyhlásenia bol nasledujúci:

„Tajomné prístroje, o ktorých niektorí ľudia tvrdia, že ich videli určitý čas na oblohe, sú pravdepodobne slnkom ožiarené skupiny mrakov, letiace vo veľkých výškach, alebo explodované meteory, ktorých mikroskopické reziduá odrážajú slnečné svetlo. Tak isto to môžu byť veľmi veľké a pomerne sploštené krúpy. Pádom cez atmosféru sa lesknú, stúpajú hore (!) a dolu (!) a tým vytvárajú dojem horizontálneho letu.“

Vďaka tomuto „geniálnemu“ vysvetleniu tlač otvorene obvinila oficiálne orgány zo snahy zakryť nejaký nebezpečný fakt. V tejto súvislosti jeden neúnavný reportér napríklad odhalil, že v čase, keď boli prvý raz spozorované lietajúce taniere nad Spojenými štátmi, generál amerických vzdušných síl Carl Spaatz strávil niekoľko týždňov v horskej oblasti kanadsko-amerického pohraničia. Na zvedavé otázky novinára Spaatz iba sucho odvetil, že tam každý rok trávi svoju dovolenku len preto, že v horách môže pestovať svoj obľúbený šport - chyťanie lososov. A tak nádej, že bude vydané nejaké oficiálne a senzačné vyhlásenie, ochabla.

Ale stalo sa to, s čím nik nerátal. Na územie Spojených štátov lietajúci tanier skutočne spadol. Najväčším prekvapením však bola skutočnosť, že svedkom tejto havárie sa stala posádka vojenského pozorovacieho lietadla.

Yellowstonské jojo

Siedmeho júla 1947 dvojmotorová stíhačka B-38, z ktorej po technických úpravách vzniklo prieskumné lietadlo delostrelectva Spojených štátov, letela vo výške 9 kilometrov na vojenskú základňu v Bozeman v štáte Montana.

Obloha nad celým Yellowstonským parkom bola čistá, bez mrakov. Až na malú poruchu v palivovom systéme motora - čo bola takmer zanedbateľná chybička - prebiehal let normálne. Odrazu palubný fotograf vykrikoval: „Pozri! Prichádzajú! Už nás takmer dostihli!“

„Čo je? Kto prichádza?“ opýtal sa prekvapený pilot. Nakoniec kto aj mohol ohroziť tento osamelý let? Veď vojna bola už dávno skončená.

„Sú to tie veci, o ktorých noviny stále píšú,“ odvetil rozčúlený fotograf a na niekoľko minút sa v myšliach amerických vojakov objavil zlovestný tieň nového Pearl Harbouru.

Studená vojna začala byť nepríjemnou skutočnosťou a v mnohých častiach sveta strácali USA svoj vplyv.

Európske noviny dali do obehu správu americkej rozhlasovej stanice, ktorá sa akýmsi neznámym spôsobom dozvedela o epizóde leteckého poručíka Vernona Blaira, pilota stíhačky B-38.

„...a potom, keď som sa obrátil, aby som niečo povedal fotografovi, uvidel som jojo. Nazývam to jojom preto, lebo sa to prekvapujúco podobalo hračke, s ktorou som sa hrával, keď som bol ešte dieťa. Mali sme rozkaz zostreliť ich. Ale túto povinnosť som si uvedomil až neskôr. A hoci som letel rýchlosťou asi 550 kilometrov za hodinu, čudné lietadlo ma rýchlo predstihlo: Pozoroval som ho iba niekoľko sekúnd, no všimol som si, že malo plošký tvar ustrice. Zdá sa mi, že bolo široké asi 15 stôp (cca 5 m) a vysoké asi 3 stopy (celý meter). Letelo bez toho, aby vydalo nejaký zvuk, teda zvuk silnejší ako moje lietadlo. Okrem toho zanechávalo za sebou žiariacu svetelnú stopu. Keď ma predbehlo, chcel som ho aspoň dohoniť. No disk sa ako ustrica roztvoril na dve časti a spadol na Zem. Ešte pred haváriou som si všimol, že sa snažil dosiahnuť asi 12 diskov tak isto podobných joju, ktoré leteli v nepravidelnej formácii predomnou, takmer ako stíhačky chystajúce sa na útok.“

Redaktor: „Ste si istý, že to boli kovové predmety a nie napríklad svetelné škvvrny, alebo iný druh preludu?“

Blair: „Zdalo sa, že tajomné lietadlá sú vyrobené z hliníka. Pokiaľ ide o farbu, boli svetlosivé a na vrchnej časti mali svietiacu bublinu z priesvitného materiálu.“ (*Bublina - najskôr kabína.*)

Redaktor: „Videli ste, kto ich riadil? Prečo ste neurobili nijaké fotografie týchto objektov?“

Blair: „Premárnili sme nejaký čas tým, že sme pozorovali ako letia a snažili sme sa zistiť, či je niekto na palube. Preleteli okolo nás rýchlejšie, než sme boli schopní niečo urobiť.“

Redaktor: „Nedotkol sa náhodou tanier, ktorý havaroval, vášho lietadla?“

Blair: „Nie! Určite nie! No nemám ani potuchy, prečo spadol. Je možné, že mal už predtým nejaké technické problémy, alebo sa náhodou dostal do prúdu výtokových plynov z môjho lietadla a roztrhol sa. A ako som už uviedol, leteli sme skutočne veľmi rýchlo.“

Poznámka: V jeseni 1948 operačný štáb letectva Spojených štátov rozoslal všetkým jednotkám, ktoré mali vo výzbroji tryskové stíhačky, príkaz, aby sa mali na pozore (?) pred vážnym nebezpečenstvom, ktoré spôsobovala turbulencia vzduchu z vrtúľ bombardovacích lietadiel s piestovými motormi. Potvrdila to veľká séria smrteľných nehôd. Napríklad počas nácviku útoku štvormotorových bombardovacích lietadiel F-84 sa prudová stíhačka F-84 po vniknutí do vzdušného prúdu z vrtúľ jedného z bombardérov doslova za letu rozpadla. Ten istý osud postihol aj stíhačku F-80 počas podobného manévru. Dokonca aj iná stíhačka, ktorá sa ľavým krídlom dostala do vzduchového prúdu z vrtule bombardovacieho lietadla, stratila s časťou krídla i prídavnú nádrž a nakoniec sa v dôsledku silnej vibrácie, ktorá po odtrhnutí nasledovala, zrútila.

Aj fotograf potvrdil, že nemal čas ani zacieliť svoju veľkú palubnú kameru na formáciu diskov, lebo neznáme objekty preleteli okolo lietadla príliš rýchlo. Jeho správa o udalosti sa v hlavných bodoch zhodovala so správou pilota. (Blaira označili jeho priami nadriadení za seriózneho a čestného dôstojníka, ktorý si svoje povinnosti plní s mimoriadnou svedomitosťou.) Nakoniec fotograf dodal, že keď sa sústredil na jedno z neznámych lietadiel, ktoré sa na krátku chvíľu priblížilo k B-38 bližšie ako ostatné objekty, zdalo sa mu, že uvidel muža - pilota, ktorý ležal v kabíne a pozeral sa cez priezor v prednej časti „bubliny“.

Terén, na ktorý lietajúci tanier dopadol, je nielen veľmi hornatý, ale aj husto zalesnený. Na príkaz „vyšších miest“ z Pentagonu začala posádka vojenskej základne v Bozemane ihneď s dôkladným prieskumom miesta havárie lietajúceho taniera helikoptérmi. Pátranie však neprinieslo pozitívne výsledky.

Poznámka: Taká bola aspoň oficiálna verzia vyhlásenia, ktorú vydalo velenie vojenskej základne v Bozemane všetkým posádkam vzdušných síl a armády Spojených štátov, čo sa zapojili do pátracej akcie. Že by boli „Marťania“ pozbierali cenné trosky taniera? Nemálo Američanov žialilo nad tragickým osudom neznámeho hrdinu, ktorý zomrel iba preto, aby prispel k tajnému pokroku amerického letectva. Mnohí sa obávali, že sa „Marťania“ nahnevajú. Ale nič takého sa nestalo.

V skutočnosti sa lietajúce taniere aj naďalej neškodne objavovali na oblohe západnej pologule. Sledovali dosť široké, ale veľmi presné trasy, ktoré si vtedy nikto nevšimol. Akoby sa riadili starostlivo vypracovaným plánom na dosiahnutie ambiciózneho, ale ťažkého cieľa, ktorého splnenie mala snáď umožniť ich čudná forma.

V každom prípade označeniu lietajúcich tanierov za jojo, ako to urobil poručík Blair, predchádzali pozorovania zvláštnej, tzv. biplanárnej formy tanierov (ide o dve diskovité telesá, z ktorých jedno sa nachádza v malej vzdialenosti nad druhým). Tieto pozorovania podporilo najmenej tucet výpovedí spoľahlivých očitých svedkov v nasledujúcich rokoch. Z nich vyplýva, že sa tanier otáčal okolo svojej osi a zanechával za sebou svietiacu stopu, ktorá svedčila o prítomnosti tryskového motora doteraz neznámeho typu. Hoci v týchto rokoch boli vrtuľové lietadlá stále dominujúcim typom a tryskové vyložene raritou, ktorú používala len armáda, nebolo potrebné hľadať vysvetlenie týchto vecí v ich mimozemskom pôvode.

Ale tlač sa nevzdávala. Novinári neustále kládli rôzne otázky a medziiným hľadali vysvetlenie aj toho, prečo sa tanier, ktorý preletel kozmickým priestorom desiatky miliónov kilometrov bez akýchkoľvek problémov, zrútil pod vplyvom turbulentných prúdov vrtuľového lietadla B-38. Žeby horúca a vlhká atmosféra Zeme vo výškach, v ktorých lietajú naše „pozemské“ lietadlá, bola pre lietajúce taniere nebezpečná? Ani vtedy, ani neskôr nebol nikto schopný podať uspokojivé vysvetlenie tejto udalosti.

Za uváženie stojí nasledujúca skutočnosť: Zatiaľ čo vojenské letectvo Spojených štátov verejne popieralo existenciu UFO, tajne vydalo posádkam všetkých bojových lietadiel rozkaz, aby ich za každú cenu zostrelili. Rovnaký rozkaz dostali aj jednotky námorníctva a pozemných síl USA. Ide vari o rozpor, alebo o rozpaky? Nie, ani v najmenšom! Skôr o podvod. Podvod, ktorý až donedávna pretrvával takmer štyri desaťročia.

Obrovská masová halucinácia?

Koncom júla sa počet pozorovaní UFO rapídne znižoval a v auguste sa objavilo už iba niekoľko tanierov nad Európou. Potom hlásenia úplne prestali. Pravdaže, zvedavá tlač stále hľadala vysvetlenie tejto záhady. Novinári sa vytrvalo vypytovali mnohých expertov, ktorých neumlčali ani direktívy vojenských úradov.

Kompaktný front astronómov bez diskusií odmietal myšlienku, že neznáme objekty vôbec existujú. (Tento názor prežíva u astronómov dodnes.) Všetky prípady súvisiace s pozorovaním lietajúcich diskov vysvetľovali ako roje meteorov, ktorých počet a výskyt sa v letnom období pravidelne zvyšuje.

Niektorých civilných leteckých odborníkov zaujala na hláseniach najspoľahlivejších svedkov obrovská rýchlosť a tvar neznámych lietajúcich telies. Tieto technické tajomstvá patrili zatiaľ iba armáde a v odborných leteckých kruhoch na celom svete vyvolali vlnu polemík.

Talianska tlač v roku 1947 napríklad uverejnila komentár Charlesa Gardnera, ktorého v Anglicku považovali za najlepšieho novinárskeho znalca leteckej techniky. „Nech je už pravda o amerických lietajúcich tanieroch akákoľvek“, písal Gardner, „má jeden mimoriadny aspekt, ktorý je veľmi dôležitý pre konštruktérov supersonických lietadiel. Totiž, že všetci svedkovia, ktorí videli záhadné lietajúce objekty, sa zhodujú na ich kruhovitom tvare. Uplatnenie tohto tvaru pri konštrukcii nadzvukových lietadiel by znamenalo revolúciu v projektoch, ktoré vedci vypracovali za posledných desať rokov. Dokonca jeden svedok uviedol“, napísal Gardner, „že sa čudné lietadlo podobalo obrovskej šošovke. Druhý oznámil, že malo nízku kupolu. No väčšina z nich prirovnávala UFO k prevrátenému tanieru. Niet pochýb o tom, že nás problém prekonania nadzvukovej bariéry prinúti urobiť veľké zmeny v tvare lietadiel. Aby sa tieto problémy vyriešili, mnohí konštruktéri navrhovali krídla v tvare delta, prípadne pravouhlého trojuholníka bez chvostových plôch, alebo krídla v tvare polkruhu. K plnému kruhu vedú dva jasne spojené polkruhy. Vieme, že sa lietajúce trojuholníky budú stavať. (Dnes medzi najmodernejšie a najrýchlejšie stíhacie, ale i dopravné lietadlá skutočne patria modely v tvare delta alebo trojuholníka.) Preto polkruhy, alebo dokonca „lietajúce taniere“ nie sú záležitosťou pritiahnutou za vlasy, akoby sa to mohlo zdať. V skutočnosti by som bol skôr prekvapený, ak by boli tieto dva problémy s takým heterodoxným nadzvukovým strojom už vyriešené a lietajúce taniere s človekom na palube naozaj lietali. Američania už konštruujú lietadlá s rýchlosťou na hranici zvuku, t. j. 746 míľ za hodinu (1136,9 km/h). Dúfam, že Anglicko takisto čoskoro dosiahne podobné výsledky. Zdá sa mi priam neveriteľné, že niekto

je nielen tak ďaleko pred nami na ceste aeronautického pokroku, ale že už vyrobil týchto neznámych objektov toľko, že ich môže vypúšťať celé tucty."

Poznámka: *Pre lepšie pochopenie Gardnerových odhadov a pochybností pripomínam, že tento komentár napísal v roku 1947, teda v čase, keď Američania prekonalí anglický rýchlostný rekord. Boli prví, ktorí sa dostali za hranicu 1000 kilometrov za hodinu v upravenej tryskovej stíhačke P-80 C. Presná rýchlosť rekordu bola 1003,811 kilometrov za hodinu. Gardner sa však dopustil technickej chyby, keď predpokladal, že lietajúce taniere boli dôsledkom technickej evolúcie lietajúcich krídel.*

Mnohí spomedzi uznávaných vedeckých kapacít prijali oficiálne „vysvetlenie“ bez diskusií. Veľa bolo takých, čo sa priklonili k výskytu preludu podobnému fatamorgáne. Iní zase poukazovali na zvýšené vypúšťanie nových typov meteorologických balónov. Ale boli aj takí, čo uvažovali o vzniku nových atmosferických javov, ktoré „asi“ spôsobili množiace sa radarové zariadenia. Dokonca podaktorí vyhlasovali, že všetko je iba obrovská masová halucinácia a že ide o škvrny pred očami, tzv. muscae volitantes, ktoré sa na krátky čas objavia u tých, čo sa dlhší čas uprene pozerajú na čistú oblohu, alebo do silného svetla.

Pravdaže, takéto vyhlásenia neuspokojili ani amerických superpatriotov, ktorí by boli radšej, keby lietajúce disky niesli znak letectva Spojených štátov amerických, a neuspokojili ani tých, čo v UFO očakávali príchod „Marťanov“. Okrem toho prvá skupina s nádychom mrzutosti nadhodila, že prípadné nájdenie niektorého z experimentálnych strojov, ktoré videli na celom svete, by mohlo nebodaj prezradiť dobre utajované národné tajomstvo. Alebo, ako naznačovala druhá skupina, tieto disky boli skutočne nástroje na fotoprieskum s veľkým dosahom, vybavené automatickými prístrojmi. Pomocou nich sa UFO vyhýbali každému druhu prekážky (zem, lietadlá, protiletcké strely a pod.). Boli vraj skonštruované na podklade plánov istých západonemeckých projektov, ktoré pochádzali z roku 1944. Lenže, aký by v tom prípade malo zmysel, aby Spojené štáty robili špionáž nad vlastným územím? Ale letectvo USA celú záležitosť poprelo a vydalo krátke, ale dôrazné vyhlásenie: „Nech sú lietajúce taniere americké, marťanské, alebo iného pôvodu, neprichádzajú odnikadiaľ a sú len rozprávkou. Dôkazy o množstvách preletov sú iba halucináciou fantastov.“

V niekoľkých nasledujúcich mesiacoch sa autoritatívne popieranania striedali s oponujúcimi názormi novinárov, ale v podstate nepriniesli nijaký nový prvok do odhalenia vzrušujúceho tajomstva. Preto v snahe vrátiť verejnosti stratenú istotu a zabrániť tlači, aby udržiavala tento problém stále nažive (hoci v tomto období nebolo UFO vôbec vidieť), 30. decembra 1947 minister obrany Spojených štátov amerických James Forestal podpísal rozkaz na vytvorenie stáleho výboru na vyšetrovanie lietajúcich tanierov.

Komisiu umiestnili do Wright-Patterson Fieldu a začlenili do Air Material Commandu (tzv. A. M. C.), čiže veliteľstva leteckej výzbroje. Za jeho vedúceho vymenovali J. Allena Hyneka, ktorý sa neskôr stal na Štátnej univerzite v Ohio riaditeľom McMillinovho astrofyzikálneho observatória.

Hneď po vymenovaní členov sa komisia pustila do práce. Náhodným svedkom „nezvyčajných nebeských javov“ rozoslala špeciálne dotazníky, ktoré potom analyticky a štatisticky vyhodnotila zvláštna skupina zložená z civilných a vojenských odborníkov. Hoci sa to nikde oficiálne nekonštatovalo, jej hlavným cieľom bolo prisúdiť pozorovania buď neexistujúcim veciam - halucináciám, preludom, optickým klamom, alebo chybne identifikovaným predmetom, ktoré skutočne existujú, ako sú napríklad meteorologické balóny, oblaky, meteory, obyčajné lietadlá letiace vo veľkých výškach, zoskupenia migrujúcich vtákov a podobne.

Poznámka: *O vážnej zaujatosti profesora Hyneka proti UFO môžeme usúdiť z úvodu k špeciálnej správe č. 14 (Project Blue Book No 14), ktorá obsahuje analýzu hlásení o UFO. Píše v nej, že nešťastný názov „lietajúci tanier“, alebo „lietajúci disk“ je tak široko vo verejnosti zaužívaný, že si vyžaduje definíciu. Najlepšia z nich pochádza práve od profesora Hyneka a znie: „ UFO je vzdušný jav, alebo pozorovanie, ktoré pozorovateľovi ostáva nevysvetlené dosť dlho na to, aby o tom napísal správu “. Je táto definícia ironickým hodnotením záležitostí, ktoré mali byť udržané v tajnosti, alebo vyslovene vedeckou krátkozrakosťou? Až po štyroch desaťročiach prísneho utajovania, keď nadobudol v USA platnosť Free*

Information Act - zákon o slobode informácií, sa ukázalo, že aj sám profesor Hynek bol pod tlakom vrchného velenia vojenského letectva USA prinútený na každom kroku popierať existenciu UFO.

K 117 pozorovaniam z roku 1947, vybraným z najserióznejších správ tlače, pridala komisia ešte 436 individuálnych dotazníkov, ktoré pochádzajú z nasledujúcich dvoch rokov. Tvrdým orieškom vyšetrovania bol senzačný dôkaz z Kentucky, známy ako Mantellov prípad.

Mantellov prípad

Táto tragická aféra sa udiala v štáte Indiana. Dňa 7. januára 1948 o 14.30 h preletel kruhovitý lietajúci objekt, ktorý žiaril vysokým leskom, ponad mesto Madison rýchlosťou asi 760 kilometrov za hodinu. Séria telefonátov z Elizabethtownu, Lexingtonu a Fort Knoxu (s národným depozitárom zlata) uviedla do pohotovosti vojenskú leteckú základňu v Godman Fielde. Obrovský žiariaci predmet sa v tomto priestore rýchlo pohyboval po oblohe a očividne pôsobil dojmom, že tu plní výskumnú úlohu. O 15.00 h sa ten istý, alebo možno iný objekt rovnakého typu objavil priamo nad základňou. Plukovník F. G. Hix, ktorý ho pozoroval ďalekohľadom, prišiel k záveru, že žiariaci objekt má obrovské rozmery a v priemere asi 45 metrov. V tej chvíli sa pod vedením kapitána Mantella vracali na základňu tri stíhačky F- 51 D Mustang. Letka dostala rádiom rozkaz, aby identifikovala tento objekt, ktorý sa medzitým začal pomaly vzdďalovať. No pre nedostatok paliva sa dve stíhačky museli vrátiť na letisko. Preto v prenasledovaní pokračoval iba kapitán Mantell. Asi o 15.15 h hlásil kontrolnej veži na letisku: „Zbadal som tú vec. Vyzerá ako z kovu a má obrovské rozmery. Rýchlo sa otáča a je obklopená červenkastým plynom. Vyzerá ako kornútok na zmrzlinu a prerušovane žiari.“

Podľa oficiálnych prameňov jeho posledná rádiová správa znela: „Je stále nado mnou a núti ma zvýšiť rýchlosť! Vzlietnem do výšky 20 000 stôp (asi 6098 metrov). A keď sa mi nepodarí k nemu priblížiť, vzdám sa prenasledovania.“

Rýchlosť stíhačky F-51 D Mustang závisela od operačných vlastností. Mala piestový motor Packard Martin V-1 650-7 s výkonom 1630 konských síl, ktorý poháňal štvorlistovú nastaviteľnú vrtuľu. Vo výške 7622 metrov, teda 25 000 stôp, kam sa dostala za 18 minút 22 sekúnd, mohla vyvinúť maximálnu horizontálnu rýchlosť 685,8 kilometrov za hodinu, pričom maximálna výška, ktorú mohla dosiahnuť, bola 13 720 metrov.

Ale jeden z členov personálu kontrolnej veže zo základne Godman Field členom britského výboru pre výskum UFO (ide o súkromnú spoločnosť) neskôr prezradil, že príhoda ešte mala svoje pokračovanie.

Krátko po tom, ako sa kapitánovi Mantellovi podarilo dostať bližšie k UFO, lietajúci disk sa na chvíľu zastavil. „Bože!“ zvolal Mantell do mikrofónu svojho rádia, „sú v ňom ľudia!“ Zvyšok jeho slov pohltilo neuveriteľné crescendo hluku, po ktorom nasledoval silný náraz a spojenie s Mantellom sa prerušilo.

Zatiaľ čo sa kapitán Mantell odmlčal, iný bieložlatý objekt, ktorý za sebou zanechával krvavočervenú stopu plynov, križoval oblohu v Ohio, pričom v stratosferickej výške veľmi rýchlo preletel ponad leteckú základňu v Lockbourne.

V tom istom čase sa niekoľko míľ od letiska vo Wilmingtone v štáte Delaware na oblohe objavila akási ohnivá guľa obklopená mrakom zelenkastého plynu. Priletela od juhozápadu a takmer 35 minút robila čudné manévry. Zmeny smeru sa neustále striedali s vertikálnymi stúpaniami a klesaniami, až nakoniec odletela obrovskou rýchlosťou. A to bolo posledné pozorovanie z pamätného 7. januára 1948.

Nasledujúceho dňa na svitaní po telefonáte od miestnej polície niekoľko čiat vojakov z leteckej základne Godman Field našlo neďaleko Fort Knoxu trosky Mantellovho Mustangu. Boli roztrúsené po obrovskej ploche.

Poznámka: *Podľa novin Le Courier Interplanetaire z Lausanne takmer presným opakovaním Mantellovej katastrofy je nehoda, v ufologických kruhoch známa ako Merkelov prípad. Stala sa 9. januára 1956: Za súmraku sa niekoľko neznámych diskov objavilo na oblohe nad severnou Indianou. Letka prúdových stíhačiek a jednovrtuľové lietadlo, ktoré patrili Národnej garde, ihneď vzlietli z leteckej základne v Louisville v štáte Kentucky, aby ich zadržali. Manéver sa nepodaril pre rastúcu tmu a strach z toho, že sa im minú zásoby paliva. A tak pre lepší akčný rádius vrtuľového lietadla pokračoval v prenasledovaní iba plukovník Merkel so stíhačkou 8-51 Mustang. Kontrolnej veži ohlásil, že bez ťažkostí spozoroval neznámy žiariaci predmet, ktorý letel pozdĺž steny mrakov, priamo nad ním. Pretože mal ešte v dýchacom prístroji dostatočné zásoby kyslíka, pokúsil sa vzlietnuť do výšky 30 000 stôp*

(9146 metrov) a priblížiť sa k neznámemu objektu. Po krátkej chvíli oznámil, že UFO letí vo veľkej výške. Po tomto hlásení Merkel na plný plyn vzlietol kolmo nahor. Rádiové spojenie s plukovníkom sa okamžite prerušilo a po závratnom lete strmhlav stíhačka vo vzduchu explodovala. Tragédia sa odohrala vo výške niekoľko tisíc stôp nad farmou blízko Bloomingtonu. Lietadlo pritom zničilo jednu hospodársku budovu a úlomky kovu z havarovanej stíhačky sa našli v priestore s priemerom viac ako 800 metrov.

Pretože nie je k dispozícii nijaká oficiálna verzia tejto udalosti, bolo by vysloveným hazardom robiť akýkoľvek záver. Pravdaže, názor ufológov, že na palube neznámeho objektu boli inteligentné bytosti, ktoré sa stávajú nepriateľskými vždy, keď sa k nim niekto bez vyzvania priblíži, považovali odborníci za viac ako nepravdepodobný.

Na miesto Mantellovej nehody mala tlač zakázaný prístup. Dokonca z miesta, kde sa našli trosky havarovaného lietadla, sa pre noviny neurobili ani fotografie, ani zvyčajné vyhlásenie, ktoré je samozrejmosťou pri leteckých nešťastiach. V skutočnosti to nebola jedna z tých leteckých havárií, ktoré možno vysvetliť pomocou magnetofónového záznamu na kontrolnej veži na letisku. Mantellov prípad bol tajomnou epizódou, ktorá sa stala ešte záhadnejšou po správe, že niektoré úlomky z vraku lietadla F-51 D Mustang mali drobné perforácie, ba dokonca boli takmer porózne, ako keby boli vystavené intenzívnemu teplu prudkého agresívneho plameňa.

Správa č.102

Dňa 27. decembra 1949 poslal profesor Hynek do Washingtonu záverečnú správu o vyšetovaní Report No 102-AC (49-15-100) Project SIGN a rozkazom 629/49 veliteľstva letectva Spojených štátov amerických bola komisia oficiálne rozpustená. Počas dvoch rokov práce preskúmala 375 najspoľahlivejších hlásení. Náklady na činnosť komisie dosiahli sumu 34 000 amerických dolárov. Záver, ako sa dalo predvídať, znel: „Zásadne nič nedokázalo existenciu lietajúcich diskov.“

Napriek tomu z 228 zverejnených pozorovaní sa len 149 vysvetlilo vyčerpávajúco alebo v súlade so stanovenými predpokladmi zakladateľov komisie, 34 prípadov bolo označených za nevysvetliteľné.

Napríklad nehoda, v ktorej prišiel o život kapitán Mantell, sa najskôr vysvetľovala ako jeho „pokús zadržať planétu Venušu“ (v tú noc bola Venuša mimoriadne jasná), neskôr ako snaha o prenasledovanie veľmi vysokého mračna Cirrus, ktoré odrážalo slnečné lúče. Nakoniec bol prípad označený za „kontakt s neznámym objektom“.

Členovia komisie si však uvedomili, že nie je v ich právomoci, aby z nevysvetliteľných pozorovaní vyvodili len negatívne závery. Preto prezieravo šírili hypotézu, že tých 34 prípadov možno pripísať zvláštnym javom, ktoré boli zle opísané, alebo sú vedcom doteraz väčšinou neznáme.

Určitý čas sa už zdalo, akoby dočasné zmiznutie neznámych lietajúcich objektov z oblohy podporovalo vysvetlenie, že nijaká záhada neexistuje. Preto tí, ktorí na amerických letiskách hlásili pozorovania UFO, stali sa terčom rôznych vtipov. A tak každý, kto náhodou spozoroval v tom čase UFO, dával si pozor, aby o tom nikde nehovoril. *(Nakoniec to platí dodnes!)*

Neočakávaný záver oficiálneho vyšetovania mal rovnako nepredvídaný dôsledok. Tí, čo rozširovali falošné správy o „Mart'anoch“ a podobných javoch, teda ľudia, ktorí už predtým tajne pátrali po lietajúcich tanieroch, za pomoci senzáciechtivých novín energicky rozduchávali plamene sklamaní a medzi milióny dôverčivých čitateľov šírili množstvo prekvapujúcich a nepravdepodobných príbehov o UFO. Pravdaže, na druhej strane zase mnohí tí, čo UFO videli a boli urazení negatívnym postojom vojenského letectva Spojených štátov (USAF), začali načúvať (hoci s určitou nedôverou) „istým chýrom“, ktoré sa pred časom objavili a teraz sa začali ešte viac množiť. A ako to už často býva, „menšina zvedla väčšinu“, ale do takej miery, že onedlho veľa Američanov verilo v Mart'anov, Venušanov, alebo v iné vymyslené bytosti. Zarážajúce však bolo, že úrady i naďalej zachovávali svoj nepochopiteľný inkoherentný postoj. Od jari 1948 mali americkí vojenský piloti síce rozkaz zadržať a zostreliť neznámych votrelcov, ale potom prišlo, nepochybne kvôli Mantellovmu prípadu, k zmene. Nový rozkaz znel: „Zadržte, ale nestrieľajte – s výnimkou prípadného útoku zo strany UFO!“

Inštrukcie generálmajora Rameva z veliteľstva vzdušnej obrany mali za cieľ získať jasný zrakový a fotografický dôkaz, ako aj presné detaily, ktoré by mohli zaujímať AFTIC - stredisko technickej rozvedky leteckých síl. *(Americká veda, ktorá pracovala pre verejnosť, zrazu žiadala detaily pre armádu.)*

Medzitým sa na tajných chodbách Pentagonu začala formovať nová politika. Politika ticha a popieraní, ktorá po celé roky viedla „ufológov“ k tomu, že hovorili o tzv. Flying Saucers Conspiracy, čiže o sprisahaní proti lietajúcim tanierom. Sprisahanie zaranžovali najvyššie vojenské miesta (*ako sa to nakoniec dokázalo po 40 rokoch, pri presadzovaní zákona o slobode informácií*) proti „naším bratom z vesmíru a ich protiatómovému a pacifistickému mysleniu“.

V skutočnosti to, čo sa dialo na najvyšších miestach, bol istý druh „sprisahania ticha“, ktoré sa volilo len preto, aby sa nebudaj neotriasla prestíž Spojených štátov. USA, i keď boli na zdanlivom zenite svojej politickej a vojenskej hegemonie, nevlastnili lietadlo, čo by bolo schopné súperiť s takmer legendárnou rýchlosťou neznámych lietajúcich objektov.

Trochu science-fiction

Na jar roku 1949 asi tucet správ, ktoré mohli byť prisúdené obyčajným javom, čo nemali takmer nič spoločného s UFO, viedol členov Hynekovej komisie k presvedčeniu, že vlna pozorovaní prirodzene zanikne. Pretože táto aféra už trvala dosť dlho, americkí psychológovia prorokovali, že záujem o záhadu pominie už len preto, lebo davy „ako je známe, sú veľmi vrtkavé“.

Ale úvahy prvých i druhých boli chybné, pretože hlásenia prichádzali i naďalej a v júni 1949 sa prihodila udalosť podobná Mantellovmu prípadu.

Stalo sa to v priestore nad pahorkami Teras Calientes v Mexiku. Štvormotorové americké vojenské lietadlo s pravidelne hučiacimi motormi križovalo oblohu nad polostrovom Yucatan a letelo k leteckej základni v Texase. Obloha bola čistá, bez mrakov, len kdesi v diaľke v dusnom tropickom povetří žiaril malý, ale veľmi jasný svetelný bod. „Pravdepodobne nehybný meteorologický balón,“ pomyslel si kapitán posádky a odhadol, že je približne v tej istej výške, ako jeho lietadlo. Keď sa vzdialenosť medzi lietadlom a svetelným bodom postupne zmenšila, predpokladaný balón získal určitejší tvar, až nakoniec nadobudol charakteristickú podobu taniera.

„Všetci členovia posádky pozor!“ povedal zreteľne do palubného telefónu kapitán. „Vidím neznámy lietajúci objekt, o jedenástej hodine.“ (*To v leteckom žargóne znamená, že ide o určenie miesta, v ktorom sa počas letu lietadla objekt nachádzal.*)

Disk sa nehýbal a posádka určila jeho výšku na asi 8000 stôp (2500 metrov). Okolo neho sa rozprestierala tenká vrstva bieleho dymu. Keď sa lietadlo k neznámemu objektu priblížilo asi na jednu míľu, letci si ho začali veľmi pozorne všímať v nádeji, že sa im podarí z jeho konštrukcie rozoznať také detaily, ktoré by mohli oznámiť svojim nadriadeným. Ale dúfali márne. Krátko po tom, ako sa neznámy stroj niekoľkokrát otočil okolo svojej osi, zrazu prudko vyštartoval a šikmo naklonený v osi priblížil sa obrovskou rýchlosťou k lietadlu.

„Čo to robí?“ vykrikoval druhý pilot so zlou predtuchou. „Veď letí priamo na nás!“ Neznámy objekt takmer odrazil koniec ľavého krídla a začal rýchle krúžiť okolo lietadla. Aby unikol tomuto manévru, pilot klesol do výšky 3000 stôp (asi 940 metrov). Ale disk ho nasledoval a opäť zopakoval svoj krúživý manéver okolo lietadla. Pritom sa v slnečnej žiare leskol ako zrkadlo.

„Nechce sa nás vzdať!“ zakričal kapitán posádky zmätene. „Ten prekliaty sukin syn nám ešte vrazí do krídla...“, ale nestíhol ani dokončiť vetu, keď motory lietadla začali nepravidelne pracovať, či už v dôsledku silného víru spôsobeného rýchlosťou neznámeho objektu, alebo rušením zapalovacieho systému lietadla. Po silných nárazoch neznámeho objektu do krídiel úplne vypovedali poslušnosť aj výškové a smerové kormidlá lietadiel.

Poznámka: Článok z časopisu *Ali* (Miláno) z 11. mája 1957 a správy z americkej tlače z 29. marca 1950 priniesli informáciu o tom, že dvaja piloti venezuelských aerolínií John Powera Miguel Angel Delgado pri lete nad Caracasom stretli tajomné lietajúce teleso, ktoré sa podobalo obrovskej korytnačke obklopenej vírivými plynni. Obrovskou rýchlosťou sa priblížilo k ich lietadlu DC-3, a len celkom tesne ho minulo. Ale vzduchová turbulencia bola taká silná, že Power, ktorý sa chvíľu obával, že ich „korytnačka“ zasiahne, udržal lietadlo v letovom kurze s veľkými ťažkosťami, a len vďaka rýchlemu, priam akrobatickému manévru. Je pravdepodobné, že keď objekt letel popri lietadle, na krídle sa vytvorila silná supersonická nárazová vlna, ktorá bola vytvorená rozdielom rýchlosti lietadla a „korytnačky“.

Pretože kapitán vojenského lietadla úplne stratil kontrolu nad svojím strojom, musel vydať posádke rozkaz, aby sa katapultovala. Počas letu na padákoch letci pozorovali, ako disk vertikálne vzlietol do svojej pôvodnej výšky 2500 metrov a tam vyčkal, kým sa lietadlo nezrúti do močiaru pod nimi.

Keď sa posádka po veľkých ťažkostiach dostala späť na svoju základňu - kde musela odpovedať na lavínu otázok - vydala vyhlásenie, že neznámy lietajúci objekt sa v skutočnosti ani nepokúšal o útok, ba dokonca ani nepriamo nepoužil zbraň. „Neviem, či na palube disku boli nejakí ľudia," povedal kapitán posádky. „Ale zdá sa logické predpokladať, že bol pod ľudskou kontrolou, lebo skôr ako sa spustil dolu, na úroveň nášho lietadla, akoby váhal, zatiaľ čo elektronický prístroj by bol sledoval naše lietadlo na celej trase letu. Obletovanie obrovského svietiaceho stroja v kruhoch okolo nás bolo také nepríjemné, že nás nielen oslepovalo, ale aj miatlo... Bolo absolútne nemožné zachovať letový kurz."

Tlač sa nedozvedela o výsledkoch vyšetrovania tejto udalosti nijaké podrobnosti. Pretože nielen presné miesto stretnutia disku a lietadla ostalo v tajnosti, ale dokonca ani mená pilotov sa nikto nikdy nedozvedel. A to málo, čo sa o tejto príhode dostalo na verejnosť, viedlo lovcov fantastických príbehov k nasledujúcemu vyhláseniu: „Marťania sa zaujímajú o naše lietadlá. Keď sa presvedčia, že naša technika je na nižšom stupni vývoja ako ich a že nie sme pre nich nebezpeční, bezpochyby pristanú na Zemi a nadviažu s nami priateľské vzťahy."

Posmelené kolujúcimi príbehmi o lietajúcich diskoch pilotovaných malými bytosťami, začali špekulácie o tom, akým najlepším spôsobom by sme ich mali privítať, ako budú pravdepodobne vyzerajú, či budú hovoriť po anglicky, čínsky, alebo esperantom, o najlepšom spôsobe komunikácie s nimi v tom prípade, že nemajú nijaké rečové orgány, a o ďalších „dôležitých" otázkach.

Príhoda profesora Jekamsa

Stála vyšetrovacía komisia sa práve chystala predložiť výsledky takmer dvojročného neplodného výskumu, keď 19. augusta 1949 samotné vojenské letectvo Spojených štátov takmer zničilo ťažkopádnu stavbu argumentov, ktoré mali dokázať, že neznáme lietajúce objekty neexistujú.

Veliteľstvo letectva v Baltimore náhle zvolalo tlačovú konferenciu a oficiálny tlačový predstaviteľ za pochopiteľného zmätku prítomných novinárov vyhlásil, že na opustenej farme blízko Glen Burnie v štáte Maryland sa našli dva rôzne prototypy lietadiel, ktoré by mohli vyriešiť tajomstvo slávnych tanierov. Tieto dva stroje tesne pred druhou svetovou vojnou za pomoci miestneho mechanika skonštruoval istý Jonathan E. Caldwell. Jeden z nich dokonca aj lietal! Vo vyhlásení vojenského letectva USA tlačový tajomník pripustil, že Caldwell mohol tajne pokračovať vo svojich pokusoch. Vojenský odborník, ktorého letectvo poverilo vyšetrovaním tohto prípadu povedal, že „...počas letu sa modely mohli podobať lietajúcim diskom. Teda mohli to byť ďalšie prototypy zdokonalených strojov, ktoré ako UFO lietali na oblohe Spojených štátov amerických. Vojenské letectvo by teraz muselo nájsť Caldwella," podotkol odborník, „aby zistilo, či na svojich prototypoch odvtedy, ako zmizol zo svojej farmy, pracoval i ďalej a pre koho."

Dve lietadlá roky chátrali opustené na polorozpadnutej farme a boli v takom dezolátnom stave, že to ich rekonštrukciu úplne vylučovalo. Caldwell nemohol realizovať ďalší vývoj svojich lietadiel len preto, že vyčerpал všetky finančné prostriedky. Nakoniec sa zadlžil a musel svoju farmu opustiť.

Ako konštruktér sa Caldwell pokúšal kombinovať výhody a dynamické princípy lietadla a helikoptéry. Výsledkom bol model s kruhovým krídlom a proti sebe rotujúcimi vrtuľami.

Tieto fakty úplne stačili na to, aby po tlačovej konferencii povzbudili aj tú najťarbavejšiu predstavivosť. Začali sa množiť otázky, ako napríklad: „Nezostali lietajúce taniere stáť vo vzduchu práve tak, ako helikoptéry? Nemali taký istý kruhový tvar ako Caldwellove modely? Nedávajú prednosť oblohe nad Spojenými štátmi a susednými krajinami, teda oblohe nad krajinou konštruktéra (ktorého mimochodom nikde nemohli nájsť)?"

Poznámka: Caldwell skonštruoval v reálnej veľkosti model lietadla s kruhovým krídlom dáždnikovitého tvaru. Dáždnikovitého preto, lebo krídlo bolo upevnené nad trupom lietadla (teda nešlo o pravý hornoplošník). Prvý výrobok „továrne" pri Glen Burnie bol na svoju dobu veľmi zaujímavý. Ale ak mal určité výhody, mal aj vážne konštrukčné nedostatky, ktoré spočívali predovšetkým v malej štihlosti krídla a v bočnej nestabilite. V roku 1933 Caldwellovo lietadlo testoval vo veľkom aerodynamickom tuneli v Los Angeles profesor J. Owen Evans. Po ňom nové lietadlo zalietal známy skúšobný pilot Jimmy

Doolittle. Ten konštatoval pomerne malú maximálnu rýchlosť, ktorá dosahovala iba 156 kilometrov za hodinu a ešte nižšiu pristávaciu rýchlosť, len 37 kilometrov za hodinu.

Po skúšobnom lete Caldwell sebavedome vyhlásil zástupcom tlače, že chce v budúcnosti skonštruovať samokrídlo s priemerom 11,5 metra a hmotnosťou 5 ton, ktoré by lietalo rýchlosťou 380 kilometrov za hodinu. Po tomto type by mal prísť model s rozpätím krídel 23 metrov a s 30 tonami hmotnosti, ktorý sa bude používať na transatlantické lety.

Ale napriek ružovým plánom podarilo sa mu skonštruovať len upravený prototyp, ktorý ho finančne zruinoval. V roku 1936 sa Caldwellov „tanier“ zrútil a skúšobný pilot pritom zahynul. Po tejto nehode finančne zničený Caldwell už nemohol nájsť nijakého pilota, ktorý by bol ochotný lietať na jeho čudných lietadlách. Neúspešne sa pokúšal zapojiť do svojich projektov i americkú armádu a celý rad leteckých spoločností. V roku 1940, skôr ako opustil Glen Burnie, profesorovi Evansovi s lútosťou oznámil, že keby mal čo len 5000 US dolárov, bol by dosiahol prekvapujúci výsledok. Chcel skonštruovať akúsi helikoptéru s kabínou v strede a s proti sebe rotujúcimi vrtuľami.

Po tejto krátkej oficiálnej správe začali prúdiť do predpokladanej liahne prvého amerického „taniera“ celé húfy zvedavcov. Caldwellovo lietadlo sa stalo stredobodom pozornosti všetkých amerických obrázkových časopisov.

Zdalo sa, že tajomstvo lietajúcich tanierov sa vyrieši spôsobom, ktorý by podporil prestíž Spojených štátov. Ale 20. augusta, teda ani nie 24 hodín po tlačovej konferencii, vojenské letectvo USA oznámilo nový objav, ktorý pochoval mýtus o tom, že taniere boli vyrobené v Spojených štátoch.

Prostredníctvom iného, ale rovnako autoritatívneho tlačového tajomníka veliteľstva vojenského letectva oznámilo, že dve experimentálne lietadlá, objavené v Glen Burnie v štáte Maryland, nemajú nijakú spojitosť s lietajúcimi taniermi, ktoré boli pozorované v rokoch 1947 až 1948. Súčasne obvinilo tlač, že príliš popustila uzdu fantázii. „No žiaľ,“ pokračovalo vyhlásenie letectva USA, „tajomstvo lietajúcich tanierov ostáva aj naďalej nevyriešené.“ Bol to vari zásah zhora, ktorý priviedol veliteľstvo v Baltimore k poslušnosti?

V snahe preskúmať Caldwellove výtvyry sa tlač sama odstavila na vedľajšiu koľaj. Okrem iného totiž tvrdila, že aj ďalší vynálezcovia vyhlásili, že skonštruovali také lietadlá ako Caldwell. Preto sa tlač onedlho začala zaujímať o iné príťažlivejšie príbehy.

Svet pomaly prekonával zaostávanie na poli atómovej sily, ale Amerika, aby si zachovala nadvládu v tejto oblasti, znásobovala svoju nukleárnu výzbroj a pripravovala nové typy bômb. Rastúci dopyt priemyslu po rádioaktívnych mineráloch viedol americké úrady k tomu, že podporovali geologický prieskum na území Spojených štátov. A tak tisícky dobrovoľníkov, nakazených „uránovou horúčkou“, ktorú znásobovala vidina nesmierneho bohatstva, začali krížom-krážom prečesávať najneprístupnejšie oblasti krajiny. Ich jedinou zbraňou boli Geiger-Müllerove počítacie, a najmä trepzivost' a nádej, že niečo objavia. Dokonca aj veľké vedecké inštitúcie prispievali k úsiliu prospektorov tým, že vysielali špeciálne vybavené expedície na hľadanie nerastov.

Istého septembrového dňa v roku 1949 jednu z týchto expedícií tvorila v Kaskádovom pohorí malá skupina piatich geológov a dvoch indiánskych horských vodcov. Ich vedúcim bol profesor Jekams. V ostrom jesennom vetre, po niekoľkohodinovom výstupe smerom k Mount Rainieru, už známemu miestu prvého spozorovania lietajúcich diskov, prešla skupina cez morénu ľadovca Carbon. Za sebou zanechala hustý borovicový les a vystupovala pozdĺž holých kamenistých výbežkov. Ale po vzácnych mineráloch ani stopy.

Z bezoblačnej oblohy sa opieralo do údolia, pokrytého vrstvami lávy, slabnúce septembrové slnko. Profesor Jekams, vyčerpaný horúčavou a dlhým namáhavým výstupom, sa na chvíľu oprel o dlhú kamennú stenu. Odhadoval, ako ďaleko ešte budú musieť vystupovať, keď sa zrazu na zemi, kde stál, objavil tieň. „Čo to môže byť za mrak, čo sa za niekoľko minút sformuje na bezoblačnej oblohe?“ čudoval sa v duchu starý geológ a vzhliadol na oblohu, aby zistil pôvodcu tohto zvláštneho javu.

„Tri lietajúce taniere neobyčajne veľkých rozmerov sa vznášali na jasnej oblohe,“ tak neskôr opisoval onú udalosť profesor. „Dva z tanierov ostali vo výške asi 5000 stôp (1500 m) a tretí, ktorý vrhal svoj tieň na zem neďaleko nás, bol takmer priamo nad nami vo výške asi 1500 stôp (takmer 500 metrov). Spoločne sme odhadli, že v priemere môže mať asi 250 stôp (78 m).“

Skupina prospektorov, vyľakaná obrovskou masou kovu, ktorá akoby visela na neviditeľnej niti, sa skryla pod balvany a s napätím očakávala, čo sa bude diať.

„Čudným kolísavým pohybom sa najbližší disk zrazu pohol a pomaly začal klesať k štítu Dome Peak, až sa vo výške asi 50 metrov nad jeho vrcholom zastavil. Na spodnej časti stroja, ktorá rotovala okolo pevnej centrálnej časti, bolo občas vidieť záblesky a iskry sprevádzané bzučaním, podobným zvuku ventilátora. Chvíľami sa zdalo, akoby motor lietadla bežal naprázdno. Obrovská kovová hmota sa na niekoľko sekúnd zastavila, ale po chvíli sa opäť pohla a začala striedavo stúpať a klesať.“

„Dal by sa tento pohyb prirovnať k letu meteorologického balóna?“ opýtal sa neskôr Jekamsa jeden zo zvedavých novinárov.

„Nie celkom. Tanier akoby sa pomaly hojdal vo vzduchu. Takmer sa zdalo, že tancuje. Jeho let mi pripomenul známy tanec včiel. Trvalo to takmer 15 minút. Potom začal obrovskou rýchlosťou vertikálne stúpať.“

„A čo robili zatiaľ ostatné dva disky?“

„Vo veľkej výške čakali, kým sa k nim vráti. Potom postupne aj ostatné dva klesli nadol a jeden po druhom zopakovali tie isté pohyby. Nakoniec všetky tri vytvorili vo výške 5000 stôp (1500 m) trojuholníkovú formáciu a po chvíli zmizli za horizontom (ako zvyčajne) smerom ku kanadským hraniciam.“

Poznámka: Neskôr jeden z členov Jekamsovej expedície v interview pre noviny uviedol detail, ktorý vyšetrojúce úrady klasifikovali ako prísne tajný. Počas celého „čudného“ tanca lietajúcich tanierov Geiger-Müllerové počítacie (na zisťovanie intenzity rádioaktívneho žiarenia) neustále „cvakali“ a registrovali postupne sa zvyšujúcu rádioaktivitu v priestore.

Objavili sa hypotézy, že tri lietajúce taniere tankovali nejakú neviditeľnú energiu, pre našu vedu zatiaľ neznámu. Ako neskôr vyhlásili ufológovia, vyvierala vraj z vrcholku hory. Iní tvrdili, že lietadlá uskutočnili komplexnú elektrostatickú diselektrizáciu, v čom im napomáhala slabá, ale prirodzená rádioaktivita miestnej lávy. Toto tvrdenie však člen Jekamsovej expedície vyvrátil.

Na druhej strane je však možné, že disky jeden po druhom vyhadzovali rádioaktívnu trosku, alebo popol (ktorý má nejakú súvislosť s pohonným systémom tanierov) do kráteru vyhasnutého vulkánu, prípadne do niektorej z hlbokých skalných roklín. To by mohlo tiež vysvetliť vzdušný tanec spôsobený váhovými posunmi hmoty a bočným vetrom. (Profesor Jekams tlačí oznámil, že toho dňa vanul neprijemný vietor.) Pretože taniere len pomaly rotovali, boli ich enormne veľké váhové hmoty vystavené silnej gyroskopickej precesii. Preto sa samovoľne hojdali vo vzduchu, aby stlmili sily, ktoré rušili ich vznášanie sa nad horami.

Predpokladaný „negatívny pól“ gravitácie

Keď oddelenie Pentagonu pre technické informácie povolilo uverejniť fakty súvisiace s Jekamsovým prípadom, tí čo verili v mimozemský pôvod lietajúcich tanierov, vymysleli si jednoduché vysvetlenie nepochopiteľného manévru UFO nad vrcholom Dome Peaku. Tvrdili, že ide o pôsobenie tzv. antigravitácie.

Hypotéza, že UFO používajú antigravitačnú energiu, pôvodne pochádzala od všestranného anglického spisovateľa Geralda Hearda. Ten ju zase prebral z chýrov, ktoré sa šírili v období prvých pozorovaní UFO v roku 1947. Istá „seriózna“ zvesť dokonca tvrdila, že jedno súkromné lietadlo počas letu tajomne zastavil a zdržiaval vo vzduchu lietajúci tanier, ktorý okolo neho obletoval len preto, aby si ho jeho posádka dôkladne prezrela.

Myšlienka antigravitačnej teórie našla horlivého obhajcu v bývalom majorovi námorníctva Donaldovi H. Keyhoeovi. Hoci Keyhoe nebol schopný pre nedostatok vedeckých faktov dokázať jej podstatu, rozšíril ju vo verejnosti prostredníctvom knihy o lietajúcich tanieroch, ktorá sa stala bestsellerom. Najskôr hlásal, že taniere sú marťanského pôvodu a potom, keď toto vyhlásenie spochybnili výroky astronómov, tvrdil, že majú nešpecifikovaný mimozemský pôvod.

Podľa Hearda je magnetizmus iba opačným pólom gravitačnej sily, ktorá nás drží pripútaných k našej planéte. Lietajúce taniere mohli odolávať tejto sile pomocou protisily - teda negatívnej reakcie prítlačivosti Zeme tak, ako k negatívnejmu pólu magnetu nie sú kovové predmety priťahované, ale od neho odpudzované. „Preto sa disky mohli vznášať a pohybovať vo vzduchu, akoby boli držané gigantickým tajomným magnetom. A možno i preto letia k Severnému pólu, lebo tam pri svetovom magnetickom póle sa môžu najlepšie znova nabiť.(?)“

Aplikujúc dobre známe zákony elektrofyziky si Heard vážne myslel, že vyriešil mnohé tajomstvá lietajúcich tanierov. (Medziiným tvrdil, že prichádzajú z dvoch mesiacov Marsu - Daimosa a Phoebosa, sú pilotované superinteligentnými bytosťami, robia diskretny, ale strategický prieskum Zeme už najmenej niekoľko storočí a pod.). Pritom vychádzal z výhodnej hypotézy, že je technicky možné „nejakým spôsobom ovplyvniť magnetické pole Zeme, pričom sa vyvolávajú výchylky podobné poklesu prúdu v oblasti električky.“ Major Keyhoe predpokladal, že „...UFO spôsobujú v zónach, nad ktorými lietajú, stály magnetický zmätok“ a z okolitého prostredia čerpajú silu, ktorú potrebujú na to, aby sa mohli vznášať vo vzduchu. Pohybujú sa na zvláštnom druhu magického a neviditeľného antigravitačného „koberca“, ktorý sa pred nimi odvíja a za nimi opäť zvinie.“

Pravdaže, v množstve predpokladaných hypotéz sa nezabudlo ani na nevyčerpatelnú energiu vesmíru, najmä na transformáciu elektromagnetickej energie a kozmických lúčov na energiu mechanickú.

V roku 1953 prideliť poručíka francúzskej koloniálnej armády Plantiera do posádky Blida v Alžírsku. Keď mu jeho veliteľ Rougier rozprával príbeh o tom, ako v púšti pozoroval neznámy lietajúci objekt, z Plantiera sa náhle stal veľký ufológ. Súčasne mu zišla na um myšlienka, či by nebolo možné realizovať podobné lietadlo aj tu, na Zemi. Plantier - technicky nadaný mladý muž - sa potom snažil teoreticky vypracovať konštrukciu lietadla, ktoré by bolo schopné vykonávať všetky tie manévry, aké pripisovali lietajúcim tanierom náhodní svedkovia v celej sérii pozorovaní.

Keď zväžil, že energetické zdroje dostupné človeku nezodpovedajú požiadavkám letu tanierov, rozhodol sa použiť kozmické lúče, ktoré dávajú oveľa viacej energie, ako úplná dezintegrácia atómového jadra, teda stav, ktorý nie je možné dosiahnuť.

Výsledky svojho „teoretizovania“ uverejnil v septembri roku 1953 v časopise Forces aeriennes Francaises. Pravdaže, Plantier sa z opatrnosti vyhol načrtnutiu mechanického riešenia tohto problému, ktorý by mohol dať jeho myšlienke praktické uplatnenie. Súčasne vzal do úvahy, že niečo také by bolo nad jeho schopnosti. Podľa jeho predstáv kozmická radiácia, ktorá by prechádzala diskom (ten by mal podobu obrovských, ale symetrických a bikonverzných šošoviek, nad ktorými by bola pologuľovitá sklenená kupola), by aktivizovala špeciálne „vnútorné silové pole“.

Tým, že by pôsobilo proti prirodzenému magnetickému poľu či už pozemskému, alebo kozmickému, by silové pole anulovalo gravitačnú silu zotrvačnosti a obalilo by tanier do niečoho, čo možno nazvať „hraničnou vrstvou“. A práve táto vrstva by vydávala jasné svetlo, ktoré privádza do úžasu, ale aj mátie ufológov.

Manévrovanie - pohyb stroja v priestore - by sa uskutočňovalo čiastočným alebo úplným zastretím hnacieho silového pola.

Poznámka: Francúzsky ufológ Aime Michel, priam fanatický stúpenec Plantierových myšlienok a autor knihy *The Truth about Flying Saucers - Pravda o lietajúcich tanieroch* (v roku 1956 vyšla vo vydavateľstve Criterion v New Yorku, kniha je bohatá na pozorovanie UFO na celom svete) nazýva túto mechanickú redukciu silového poľa *decentrácia*, a vysvetľuje ju nasledovne:

„Táto redukcia by sa dosiahla pomocou pohyblivej clony, ktorá by sa anulovala, alebo oslabovala účinok zvrchu krytého poľa. Pretože ionizačné účinky by sa menili podľá sily poľa, pozícia clony by bola viditeľná zvonku, napríklad každému pozorovateľovi na Zemi. Takúto clonu možno jasne vidieť na fotografii, ktorú 18. júla 1952 urobil geológ Fregnale v okolí jazera Lake Chauvet.“

Po krátkej úvahe prideme k záveru, že toto vysvetlenie je nepodložené. Ak totiž disk - teda stroj a posádka - sú preniknuté silou poľa, len zázračná a veľmi zvláštna hmota ich môže uchrániť pred jeho vplyvom. Navyše nám „Plantierova clona“ pripomína Wellsovo riešenie (v jeho knihe *Prví ľudia na Mesiaci*), pomocou ktorého sa reguluje a inaktivuje zázračná hmota kavorit. Ako je známe, H. G. Wells napísal dobrodružno-utopický román. No a v tom je možné všetko.

Hoci sa ufológia po čase stala určitým druhom science-fiction, UFO sa nevyskytujú len na stránkach románov ako kavorit, alebo newtónium.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že v laboratóriách sa vyrobili nové, transuránové látky, istý ufológ pred niekoľkými rokmi nadhodil, že tento prvok, schopný neutralizovať príťažlivosť Zeme, by sa mal volať newtónium. „Takýto prvok ešte zatiaľ nepoznáme,“ poponáhľal sa dodať, „ale bezpochyby je už dlhší čas dobre známy našim bratom z vesmíru. Zatiaľ čo čakáme, že nás naši vesmírni bratia zasvätia do tajomstva jeho výroby, bolo by vari dobré, keby sme tento hypotetický antigravitačný prvok nazvali

priliehavším menom unobtainium (čo po anglicky znamená nezískateľný). " Vyslovene ironický názov pre túto futuristickú chiméru navrhli vedci z univerzity amerického letectva v Maxwelli v štáte Alabama.

Séria šibalstiev

Vďaka nevyčerateľnému množstvu myšlienok a špekulácií, ktoré umožnil ufológmi rozširovaný pojem antigravitácie, otázka „národnosti“ tanierov našla takisto jednoduché vysvetlenie v živej predstavivosti senzáciechtivých.

V septembri 1949 uverejnili americké noviny pod veľkými titulkami detaily udalosti, ktorá dosiaľ nemala precedens. Obrovská neznáma vzdušná loď - lietajúci tanier - v plameňoch stroskotala na území neďaleko mexických hraníc. Malé magnetické „rádio“, ktoré bolo pochované v troskách taniera, v pravidelných intervaloch vysielalo nezrozumiteľné signály. Podľa jedného reportéra pravdepodobne „marťanská základňa“, z ktorej tanier vzlietol, sa snažila opäť nadviazať spojenie s členmi nešťastnej expedície. V správe sa ďalej hovorilo, že sa našlo takmer nedotknuté telo jedného z pilotov. Vysoký bol iba tri stopy (100,5 cm), mal humanoidnú formu tela, veľké oči bez viečok, malé špicaté uši a vyčnievajúce ústa veľmi podobné našim. V porovnaní s telom mal obrovskú hlavu.

Podľa reportérovej informácie mŕtvolu ihneď previezli na podrobnú pitvu do Rosenwaldovho ústavu. Samozrejme, ústav túto skutočnosť vehementne poprel. Nakoniec sa ukázalo, že „očitým svedkom“ udalosti bol istý Roy L. Dimick - obchodný cestujúci Apache Powder Company-firmy na výrobu pušného prachu, inak „po každej stránke veľmi solídny muž“.

A tak podivná historka o disku riadenom pilotmi z Jupitera, ktorí boli oblečení podľa módy našich starých rodičov, rýchlo zapadla do zabudnutia. Ale potom sa objavil príbeh, podľa ktorého začiatkom marca 1950 v chilských Andách našla istá geografická expedícia úlomky z kozmickej lode diskovitého tvaru, ktorá explodovala pri pokuse preniknúť do našej atmosféry. V jednej verzii tejto správy sa hovorí, že sa úlomky našli v divokej oblasti Skalistých hôr. Vraj niet pochyb o tom, že pochádzajú z medziplanetárneho priestoru, lebo boli vyrobené z dosiaľ neidentifikovaného kovu. Okrem toho skutočnosť, že ich vojenská vedecká komisia doslova zhabala a potom odoprela poskytnúť akúkoľvek informáciu, dokazuje, aký je skutočný význam tohto nálezu.

Novinár Perry Heard vyhlásil, že jedného večera stretol na ľudoprázdnej ceste v Missouri štyroch policajtov. Medzi sebou viedli čudného trpaslíka, ktorý čosi bľabotal v neznámom jazyku do malej oválnej škatuľky. „Možno“, napísal Heard, „to bol Marťan, ktorý vysielal správu o svojom zajatí pozemšťanmi. Chcel som urobiť niekoľko fotografií, ale policajti mi v tom hrubo zabránili.“

Úprimne povedané, príhoda s Marťanom, ktorý vysielal správu do vesmíru, bola korunou všetkých predchádzajúcich správ. Po niekoľkých ďalších mesiacoch neuveriteľný počet šibalstiev tohto druhu udržiaval v stálom vzrušení početné rady skalných UFO. Iróniou tohto masového kabaretu bolo, že si všetci boli istí, že sa zúčastňujú najúžasnejšej udalosti storočia. Nakoniec čas dozrel do takej miery, že bolo možné napísať akýkoľvek „vedecký nezmysel“.

Aj tzv. Scullyho správa sa zrodila v tejto atmosfére. Bola to kolekcia neuveriteľných odhalení, upravená do knižnej formy humoristom Frankom Scullym, ktorý však pod titulkom humoristu maskoval svoje skutočné povolanie. Podľa úvodu vydavateľa bola kniha v skutočnosti napísaná americkým odborníkom na vedecký výskum. Štyridsaťtisíc výtlačkov prvého vydania, ktoré bolo rýchlo rozobrané, prinieslo neuveriteľnú históriu malých mužov, čo prišli z planéty Venuša do každého kúta Spojených štátov. Údajne prileteli na diskovitej kozmickej lodi hanej magnetickou energiou, rýchlosťou vyššou ako je rýchlosť svetla.

Po fantastickom úspechu svojej knihy Scully dokonca vyhlásil, že telá týchto malých bytostí možno vidieť v jednej miestnosti Pentagonu. Sú tam dokonale konzervované v zapečatených fľašiach s alkoholom. Podľa Scullyho sám prezident Truman sa zaujímal o túto záležitosť a niekoľkokrát osobne vo svojom súkromí premietal film, na ktorom sú zachytené mechanické detaily niektorých medziplanetárnych lodí z vesmíru, nájdených uprostred Arizonskej púšte.

Nové predsunuté jednotky z Marsu?

Len niekoľko mesiacov po vydaní vyhlásenia vojenského letectva 102, t. j. na jar roku 1950, ďalšia – v poradí už tretia - vlna pozorovaní ďalej vystupňovala atmosféru tejto nezvyčajnej komédie.

Počas prvých dvoch týždňov februára sa čudné žiariace objekty objavili nad Arizonou a Floridou, nad Alžírskom i Dánskom, nad chilským pobrežím, ale i na oblohe Patagónie. A objavili sa dokonca i nad zamrznutou ríšou Antarktídy, kde chilský kapitán Augusto Orego urobil množstvo fotografií troch lietajúcich tanierov, ktoré rotovali v stupňovitom útvare na polárnej oblohe nad námornou základňou Arthur Pratt.

Poznámka: *Napriek zákazu chilských úradov publikovať tieto fotografie, ktorý mimochodom platí dodnes, priviedlo toto pozorovanie amerického ufológa Gray Barkera k vytvoreniu „Antarktckej teórie“. Teória tvrdí, že si mimozemskí výskumníci vybrali túto odľahlú oblasť našej planéty preto, aby mali svoju základňu ďaleko od zvedavých očí pozemšťanov.*

V marci sa aktivita UFO ešte viacej zintenzívnila a rozšírila sa nad celú západnú pologuľu, pričom taniere pri preletoch dávali prednosť Strednej Amerike, kde obzvlášť časté lety zaznamenali nad Chihuahou, Durangom a Mexikom City.

Dňa 18. marca 1950 takmer dvadsať striebriстых tanierov „vtrhlo“ na oblohu nad Farmingtonom v Novom Mexiku, pričom stále menilo rýchlosť a smer. H. F. Thatcher, riaditeľ miestneho zememeračského ústavu, určil približnú výšku ich letu pomocou triangulácie na 15 až 18 míľ a priemernú rýchlosť v rozmedzí 950 - 1000 míľ za hodinu. Takmer hodinu tieto objekty križovali oblohu a opisovali geometrické obrazce, za ktorými sa skrývalo nejaké neznáme posolstvo.

Ale odkiaľ len tieto stroje pochádzajú? Pravdaže, ufológovia mali aj na túto otázku pripravenú odpoveď. „Od 23. do 29. marca bol Mars najbližšie k Zemi. Tieto kozmické lode boli iba predsunutými jednotkami obrovskej flotily, ktorá preniká do našej atmosféry, keď je Mars v tejto pozícii.“ A v skutočnosti ako na potvrdenie tejto nezvyčajnej myšlienky v nasledujúcich dňoch prekvapujúco vzrástli pozorovania UFO. 27. marca 1950 si jednu z týchto lodí - o ktorých mnohí verili, že sú prieskumnými lietadlami „Červenej planéty“ - dôkladne prehliadol kvalifikovaný pozorovateľ. Bývalý inšpektor civilného letectva Bertram Toten sa stretol s lietajúcim diskom vo výške asi 5000 stôp (1500 m), približne 40 míľ od Washingtonu. Vo chvíli, keď ho spozoroval, disk práve klesal v pomalejšie, ale ostrejšie vývrtke. Ihneď nato začal Toten pikovať za ním, aby mohol lietajúci tanier sledovať zblízka. Ale neznámy objekt sa vo vývrtke zrazu zastavil, jemne zachvel, potom ostro vyrazil do výšky a zmizol v mrakoch.

V správe pre úrady Toten veľmi konzervatívne odhadol rýchlosť disku iba na niekoľko sto míľ za hodinu. Jeho priemer určil na 35 stôp (vyššie 10 m) a hrúbku v strede na 15 stôp (takmer 5 m), alebo „možno i trochu viacej“. Okrem toho za diskom vial „krátky žiariaci chvost“, bezpochyby produkovaný nejakým druhom tryskového motora.

Na záver Toten uviedol, že nepostrehol nijaké príznaky čo i len najmenej agresivity v správaní sa predpokladaných pilotov disku. V dôsledku jeho obrovskej rýchlosti bolo nemožné dozvedieť sa niečo o druhu motora, ktorým neznámy objekt disponoval - či bol raketový, alebo turbínový. Rovnako nejasná bola aj jeho manévrovací schopnosť, keďže nemal nijaké radiacie plochy.

V súvislosti s týmto bodom isté noviny vyjadrili názor, či vojenské úrady niečo neskrývajú - napríklad nejaké dôležité vojenské tajomstvo, ktoré by sa mohlo volať „lietajúci tanier“.

Známy rozhlasový reportér Henry J. Taylor „z voleja vypálil senzačnú hlášku“, keď 3. apríla 1950, počas vysielania z Los Angeles, ktoré neskôr skalní UFO nazvali „Taylorovo odhalenie“, uviedol Spojené štáty do stavu dočasnej eufórie.

„Lietajúce taniere“, vyhlásil dobre informovaný reportér, „predstavujú dva typy prísne tajných vojenských vynálezov. Prvý z nich, ten pravý, počas letu hvízda a môže dosiahnuť výšku až 30 000 stôp a vo vzduchu sa rozpojiť. Tieto stroje, ktoré lietajú už tri roky, sú pilotované. Ich veľkosť sa v priemere pohybuje od 18 palcov (necelých 46 cm, ako tanier v Gelveston Bay v Texase) až do 250 stôp (takmer 75 metrov).

Druhé objekty, ktoré mnoho ľudí považovalo za UFO, sú v skutočnosti lietajúce fantómy (Flying Phantoms), t.j. tryskové lietadlá podobné lietadlu XF-5U, ktoré, ako priznalo vojenské námorníctvo USA, je vo vývoji. Fantómy sú kruhové stroje bez krídel, a môžu lietať neuveriteľnou rýchlosťou. Tí, ktorí ich videli, povedali, že sa podobali lietajúcim cigarám. Ale v skutočnosti každé kruhové teleso, pohybujúce sa obrovskou rýchlosťou, zdá sa byť predĺžené jednak v dôsledku vzdušnej stopy, ktorá za ním ostáva, jednak vzhľadom na iné komplikované optické javy.

Existuje viacero typov lietajúcich tanierov, práve tak, ako existuje viacero typov konvenčných lietadiel", pokračoval Taylor. „Experimenty s nimi sa začali 17. júna 1947 a odvtedy pokračujú v neustále rastúcej miere. Niektoré taniere sú ploché s mierne zdvihnutým okrajom, takže naozaj pripomínajú tanier obrátený hore dnom. Iné sú v strede hrubšie. Jeden z takýchto vyfotografovali vo Wildwoode v štáte New Jersey a videli ho dokonca aj inde. Niektoré sú pilotované, iné nie. Pritom bolo nemožné odhaliť metódy ich pohonu, lebo sú absolútne tiché a nenechávajú za sebou nijakú stopu alebo výfukové plyny. Počas letu sa môžu náhle zastaviť, ľubovoľne zmeniť smer i pokojne poletovať. Nabrat' rýchlosť môžu buď postupne (ako hlásili piloti z leteckých liniek), alebo rýchlo ako blesk.

Konštrukcia lietajúcich tanierov prešla niekoľkými fázami vývoja. Ale najintenzívnejšie experimentálne štádium dosiahla v zhode s pozorovaniami verejnosti - v júli 1947, v januári 1948 a v súčasnom období (t. j. v roku 1950). V každej z týchto troch fáz sa taniere zväčšovali a zlepšovali. Viem", povedal Taylor, „čo sú lietajúce taniere, ale nemôžem to povedať, lebo ide o dôležité vojenské tajomstvo. Keď budú kompetentné úrady pripravené oboznámiť s touto záležitosťou aj verejnosť, budem veľmi rád, keď vám osobne budem môcť rozpovedať celý fantastický a neuveriteľný príbeh.

Druhý tajomný stroj na našej oblohe ľudia nielen videli, ale aj počuli," pokračoval Taylor. „Tieto objekty pri lete v noci obyčajne bzučia a zo štvorcových otvorov po obvodu telesa vychádzajú plamene. Na prvý pohľad tieto otvory vyzerajú ako okná. Lietajúci fantóm je v skutočnosti obrovské tryskové lietadlo, ktoré sa podobá veľkej torte. Jeho tvar je viac-menej kruhový a po obvodu má celý rad trysiek. Motory sú vo vnútri lietadla. Keď letí, vyzerá ako plochý, silne žiariaci disk a jeho rýchlosť je taká vysoká, že ju tu nesmiem ani uviesť. Tento disk neprichádza ani z Marsu, ani z Venuše, ba ani z nijakej inej krajiny sveta, ale z Marylandu. Vojenské námorníctvo to potvrdilo a ja som bol poverený oznámiť vám túto správu. Všetky ostatné informácie musia prísť od vojenských úradov.

Ak nájdete niekde lietajúci tanier," povedal svojim poslucháčom Taylor, „čo nie je veľmi pravdepodobné, lebo väčšina z nich je vyrobená z materiálu, ktorý sa na vzduchu rýchlo rozkladá a po určitom čase sa rozplynie, objavíte na ňom malú platničku s textom, aký sa našiel po havárii taniera v Texase: Vojenské tajomstvo letectva Spojených štátov severoamerických. Potom nasleduje číslo a ďalší text: Každý, kto poškodí, alebo prezradí opis či miesto nálezu tejto rakety, bude stíhaný vládou Spojených štátov. Po náleze ihneď volajte. (Nasleduje telefónne číslo a adresa vojenskej základne.) Nevýbušné! Ako vidíte, milí poslucháči, lietajúce taniere skutočne existujú. A to je naozaj príjemná správa."

„Príjemnejšie" správy

Po senzácii vyvolanej Taylorovou správou (pôsobila nevierohodne a verejnosť ju v skutočnosti prijala s pochybnosťami) tlačový predstaviteľ vojenského námorníctva, ktorý bol splnomocnený hovoriť za tento vojenský rezort, energicky poprel, že by sa pod záštitou námorníctva robil nejaký vývoj a pokusy s novým typom lietadla XF alebo strely, ktoré mohli byť mylne považované za lietajúce taniere.

Poznámka: V skutočnosti sú písmená XF skratkou označenia *Experimental Fighter* - pokusná stíhačka. Lietadlá s týmto číselným označením nikdy nepatrili vojenskému námorníctvu, ale letectvu. Okrem toho skutočný XF-50 bol starý experimentálny model, vyrobený leteckou firmou GRUMMAN, s piestovým motorom, vrtuľou a pretiahnutou špicou.

Zvláštnou zhodou okolností v roku 1945 letecká spoločnosť McDonell Aircraft Company skúšala prvú tryskovú stíhačku (ktorá letela rýchlosťou vyše 810 km za hodinu) známu pod názvom Kantom. Stíhačku s označením XF-1 H si objednalo vojenské námorníctvo USA. Neskôr bolo označenie zmenené na FH-1 a pod týmto kódom sa lietadlo stalo veľmi dobre známe v zahraničných odborných kruhoch ako prvý americký tryskový transportér.

Okrem toho Taylorov XF-50 bol identifikovaný ako V-173, tzv. lietajúca palacinka. Jej konštruktérom bol Charles Zimmerman. Lietadlo malo kruhové krídlo a pôvodne sa uvažovalo s jeho použitím pri výzbroji materských lietadlových lodí. Prvé skúšobné lety sa uskutočnili v novembri 1942, ale mnohé nedostatky si vynútili v roku 1944 zdokonalenú experimentálnu verziu XF 5U-1 známu pod názvom Skimmer (Odstredivka). Ale tá v roku 1948 pri tajnom skúšobnom lete, o ktorom reportér Taylor nevedel, havarovala a úplne sa zničila. Podľa istého leteckého odborníka prirodzená a neodstrániteľná aerodynamická nestabilita krídel s malou štihlosťou viedla leteckých technikov námorníctva k tomu,

že vývoj tohto druhu krídel zanechali a vrátili sa k tradičným krídlam, na ktorých zlepšili vztlakové klapky. A tak prežitý V-173 skončil v leteckom stredisku námorníctva (Naval Air Station) v Norfolku v štáte Virginia, kde je uskladnený dodnes.

V nadväznosti na „Taylorove odhalenia“ priniesla technická tlač príbeh o štartovacích raketách na tuhé palivo pre ťažké transportné lietadlá, ktoré skonštruoval v Nemecku v roku 1944 profesor Herman Oberth. Plášte týchto rakiet boli vyrobené z dusičnanu amónneho, ktorý sa rozplynul vo vzduchu krátko po tom, ako sa spotrebovala zásoba paliva.

Ihneď bolo zjavné, že na diaľku riadené lietajúce stroje, čo sa po čase samy úplne zničia, existovali len v Taylorovej fantázii.

Štvrtého apríla 1950, keď bol prezident Truman v leteckej základni Key West, jednoznačne poprel Taylorovu vymyslenú historiku. Dokonca minister obrany vtedajšej vlády s iróniou poznamenal, že by veľmi rád zakúpil eskadru lietajúcich tanierov, keby to pomohlo americkej národnej bezpečnosti. O niekoľko dní neskôr sa Taylor uspokojil s oveľa skromnejšou teóriou. Vo vysielaní stanice ABC vyhlásil, že oficiálne americké popretie existencie vlastných lietajúcich tanierov je pre všetkých „potenciálnych nepriateľov USA obrovským tromfom.“

„Bude to naozaj šťastie, ak sa niektorá mocnosť nechytí tejto príležitosti,“ povedal Taylor, „a nevydá vyhlásenie, že jej vedci vypúšťajú lietajúce taniere do celého sveta. Za tejto situácie Američania nemajú inú možnosť, ako prísť k záveru, že taniere, ktoré sú pravidelne pozorované, skrývajú vo svojom tajomnom vnútri nebezpečenstvo nového Pearl Harbouru, namiesto toho, aby slúžili ako dôkaz amerických schopností.“

Spojené štáty by mohli zvýšiť istotu národov sveta, keby jednoducho vysvetlili, že Amerika vyrába celý rad užitočných, hoci neuveriteľných prístrojov, ktoré vôbec nie sú nebezpečné,“ pokračoval Taylor. „Blízko Minneapolisu, ale aj v iných častiach krajiny, sme istý čas vypúšťali obrovské balóny na štúdium kozmických lúčov. Na zemi majú stotinu svojej veľkosti ako vo vzduchu. Ale vo všetkých výškach nízky tlak pôsobí, že sa balón sám nafúkne do gigantických rozmerov. V priemere má vyše dvadsať metrov a dosahuje výšku až osemposchodového domu. Vo výške 30 000 metrov sa niektoré z nich dostanú do prúdov stratosferických vetrov a nadobudnú rýchlosť vyše 300 kilometrov za hodinu.“

Po západe slnka,“ vysvetľoval Taylor, „získavajú červenkastý nádych. Slnečné lúče, osvetľujúce ich spodnú časť, dávajú balónu vzhľad plochých kruhovitých objektov, ktoré žiaria, letiac po oblohe obrovskou rýchlosťou.“

Ich prístroje,“ pokračoval Taylor, „sa vracajú na Zem pomocou padákov, zatiaľ čo samotné balóny po splnení úlohy explodujú. Veľké kusy plastického materiálu potom padajú na Zem a vyvolávajú veľké prekvapenie. Prístrojový kôš má blikotavé svetlá, ktoré možno vidieť na neuveriteľné vzdialenosti. Sú to celkom normálne prístroje,“ povedal Taylor, „preto nechápem, prečo letectvo nechce o nich ani počuť.“

Taylorovo vyhlásenie sa zjavilo aj v novinách pod titulkom Dobrá správa a medzi verejnosťou rozšírilo tézu profesora Unera Liddela z výskumného ústavu vojenského námorníctva, ktorý tvrdil, že tajomné lietajúce taniere nie sú ničím iným ako balónmi typu Sky Hook. „Pravdaže, nie je nič pravdepodobnejšie ako skutočnosť, že kapitán Mantell prišiel o život, keď prenasledoval jeden z týchto balónov,“ vyhlásil profesor Liddel.

Poznámka: Vo februári 1951 profesor Liddel publikoval svoju teóriu v časopise Look. Súčasne poukázal na to, že balóny Sky Hook sa vždy udržiavali v tajnosti. Prvé balóny tohto typu boli vypustené v roku 1947, presne vtedy, keď sa objavili i prvé lietajúce taniere. Skutočne, dokonalá zhoda okolností. Pravdaže, tieto vyhlásenia schválili aj vojenské kruhy, ktoré zo zvyčajných dôvodov nemohli podporovať prívržencov teórie mimozemského pôvodu lietajúcich tanierov.

Všetky tieto výroky z úst uznávaných autorít viedli mnohých k vnútornému presvedčeniu, že „popieranie existencie UFO vytvára dymovú clonu nad nejakou americkou tajnou zbraňou.“ 23. mája Gallup Poll zistil pri prieskume verejnej mienky tieto údaje: 92 % občanov verí v Taylorovu verziu lietajúcich tanierov, 5% verí, že sú mimozemského pôvodu a 3 % si myslia, že pochádzajú z niektorej krajiny sveta. Nič nemohlo lepšie svedčiť o tom, že názor, ktorý podporovali vojenské kruhy - teda že lietajúce taniere neexistujú - bol zavrhnutý.

Po zmiznutí tajomných kozmických lodí koncom roku 1950 sa piliere najtvrdošijnejších zástancov marťanskej teórie zrútili, lebo títo tvrdili, že „vesmírni prieskumníci“ ostali úplne indiferentní a nečinní aj napriek tomu, že vypukla kórejská vojna.

Skutočnosť, že sa lietajúce taniere nezjavili na bojiskách v Kórei, kde ich zásah vraj mohol odvrátiť panický ústup amerických intervenčných vojsk smerom k prístavu Fu-san, spôsobila, že percento Američanov, čo verili povestiam o tom, že letectvo USA má nejakú tajné zbrane, sa znížilo takmer na nulu.

Vo všeobecnom zmätku získala teória o mimozemskom pôvode UFO opäť na vážnosti. Pri pozieraní starých almanachov a stredovekých záznamov, interpretujúcich staroveké mýty často tým najsubjektívnejším spôsobom, veľa ľudí prišlo na to, že v kronikách z dávnej minulosti je neraz zmienka o občasnom výskyte tajomných lietajúcich žiarivých telies. Tento objav v roku 1951 dovolil mnohým skalným UFO potichu preklenúť nedávne sklamanie a na všetky štyri svetové strany vyhlásiť, že lietajúce taniere v minulosti navštívili našu Zem a sú také staré ako ľudstvo samo - ak nie staršie.

Predpokladané UFO v minulosti

Jeden z prvých, čo sa zaoberali štúdiom záhadných nebeských javov, bol Charles H. Fort, ktorý zomrel v roku 1933, teda 15 rokov predtým, ako sa začal používať termín lietajúci tanier. Celý život písal knihy o čudných

vzdušných príhodách a bol presvedčený o tom, že nadprirodzené bytosti z iných svetov už v minulosti navštívili našu Zem. Dnes používajú stúpenci archeoastronautiky Charlesa H. Forta za svojho ideového predchodcu. A tak, aby si uctili jeho pamiatku, vydali vo veľkom zväzku všetky jeho diela pod titulkom Knihy Charlesa Forta.

Bolo by vari zbytočné, aby som uverejňoval ukážky z diela tohto čestného stúpenca archeoastronautiky, lebo jeho dôkazy sú zaujímavé iba pre tých, čo skúmajú obyčajné nebeské javy. Ale jeho metódy výskumu a interpretácie prenesené do dnešných podmienok ovplyvnili mnohých, medzi nimi aj anglického spisovateľa Harolda T. Wilkinsa, avantgardného archeológa a mytológa. V bohato dokumentovanej zbierke sa Wilkinsovi podarilo zozbierať niekoľko sto pozorovaní UFO v minulosti, z ktorých najstaršie pochádza z roku 222 pred našim letopočtom. Na základe týchto údajov Desmond Leslie rozšíril rodokmeň UFO na najvzdialenejšiu a najlegendárnejšiu predhistóriu.

Nie je veľmi ťažké zbúrať obrovskú pyramídu starodávnych dôkazov, čo postavili skalní lietajúcich tanierov. A keď sa seriózne preskúmajú, môžu sa celkom ľahko vysvetliť tak, že sa prípad za prípadom pripíšu výskytu guľového, alebo perlitického blesku, meteorického roju, formácii šošovkovitých mračien, alebo zriedkavému javu atmosferického zrkadlenia -fatamorgáne, ktorú si naši predkovia nevedeli vysvetliť.

Takmer všetky novšie dôkazy (od 18. storočia po dnešok) perfektne zapadajú do historického vývoja aerostatiky. Ak k tomu pridáme fakt, že mnohí stúpenci lietajúcich tanierov často menili text starých správ, aby ho lepšie prispôbili svojim vlastným záverom, musíme súhlasiť s tým, že napriek novosti a komplexnosti fenoménu UFO nebolo potrebné až natoľko používať fantáziu. Navyše, ak je technika riadená armádou (v tomto prípade armádou USA), ktorá nemá problémy s financovaním, vyvíja sa oveľa rýchlejšie, ako je verejnosti vôbec známe.

Niektorí ufológovia - zväbení myšlienkou o existencii neutrálneho bodu gravitácie - navrhli začať s praktickým výskumom v oblasti antigravitácie a antigravitačného pohonu. Niektoré dôvtipné experimenty mali sľubné výsledky. Ale sľubné len vďaka šťastnej neznalosti istých fyzikálnych zákonov nadšenými výskumníkmi.

Tvrdilo sa napríklad, že levitácia, ktorá sa pomocou hypnózy praktizuje u médií, je bezpochyby verifikovateľný fyzikálny jav a že pôsobí proti sile gravitácie. „Vieme veľmi dobre,“ vyhlásili nadšenci, „že dlhé asketické cvičenie a možno nejaká neznáma droga ju môže vyvolať u obyčajných predmetov a ktovie, či to nie je tá správna cesta, ako prísť k formulácii tajomných základných zákonov antigravitačného letu práve tak, ako štúdium letu vtákov odhalilo človeku základné princípy mechanického lietania.“

V každom prípade v mnohých laboratóriách sveta vedci začali so špeciálnym výskumom subatómových častíc, aby izolovali hypotetický „gravitón“. Výskum, ktorý bol bezpochyby seriózny a vážny, nepriniesol nijaký praktický výsledok. Tento nový vedný odbor na Západe nazvali elektrogravitika. Ale začiatkom roku 1952 nebolo jediného dôkazu o tom, že by antigravitácia mohla byť prostriedkom pohonu lietadiel.

Na jar roku 1952, keď sa nad mnohými americkými štátmi, susednou Kanadou a Mexikom znova objavili UFO, tlač opäť urobila publicitu najjasnejším a najvyhranenejším epizodám.

Spor o tom, či sú to disky mart'anské alebo z niektorej krajiny našej planéty (USA boli z toho vylúčené), sa začal znovu v plnej miere. A tak výskum, ktorý sa pôvodne uskutočňoval pod názvami projekt SIGN projekt GRUDGE, sa rýchlo obnovil a dostal konvenčné neromantické meno Projekt Blue Book (Modrá kniha). Vedenie nového výskumu prevzala známa Air Technical Intelligence Center (ATIC) so sídlom vo Wrighte- Petterson Fielde, ktorá vyhlásila, že sa chce dostať „na koreň tajomstva UFO“.

Na začiatku sa dôkladne preskúmalo viac ako 1300 pozorovaní hlásených medzi 24. júnom 1947 a 25. marcom 1952. Z toho sa potom dedukovalo, že 38 % pozorovaní môže byť prisúdených astronomickým a atmosferickým javom, 13 % prieskumným balónom, 22 % krdľom sťahovavých vtákov alebo lietadlám letiacim v stratosfére, 10 % iným javom, ktoré nemôžu byť vysvetlené pre nedostatok údajov uvedených v správe a 17 nevysvetliteľným javom.

Zatiaľ čo na pôde ATIC prebiehali prípravné práce na nový prieskum, neznáme lietajúce objekty sa objavili opäť, pričom sa nové pozorovania hromadili veľkou rýchlosťou. V tomto období sa objavili i prvé „kontakty“. To znamená, že niektorí šťastní pozemšťania sa chválili tým, že boli v priateľskom spojení s vesmírnymi návštevníkmi, a to pomocou telepatie, priameho, bezprostredného kontaktu, svetelných signálov, alebo malých rádiovysielačiek. A tak sa historka o predpokladanom mimozemskom pôvode UFO opäť riadne zamotala.

Tajomné svetlo nad Goshenom

Palubné hodiny ukazovali 20 hodín 25 minút, keď sa vo vzdialenosti asi 10 míľ objavilo „čudné červené svetlo“. Prvá ho spozorovala stewardka Gloria Hinshawová. Žiarilo ďaleko vzadu ako pristávacie svetlo rýchleho prepádového stíhača. Dopravné lietadlo DC-3 spoločnosti Trans World Airlines na linke do Chicaga letelo nad predmestím Goshenu v štáte Indiana vo výške asi 2000 stôp (asi 660 m). Jeho kapitán Robert Adickes práve kontroloval letový plán, keď mu vystrašená stewardka ohlásila, že ich prenasleduje akýsi žiarivý predmet, ktorý letí veľkou rýchlosťou.

Druhý pilot, Robert F. Manning, ktorý sa okamžite pozrel von cez bočné okienko, od prekvapenia zdesene vykrikol. Hoci lietadlo letelo rýchlosťou asi 175 míľ za hodinu (324 km/h), tajomný svietiaci objekt ho predbehol rýchlosťou aspoň 400 míľ za hodinu (740 km/h), pričom pomaly strácal výšku.

„Klesá...“ hlásil Manning. „Ale svetlo sa zväčšuje a stáva sa jasnejším...! Je žiarivo oranžové, ako guľa rozžeraveného kovu... Vyzerá ako obrovský ohňostroj kotúľajúci sa dolu kopcom... Teraz zmizlo!“

Prešlo niekoľko minút a jasný objekt sa znova objavil pri zadnej časti lietadla. Viditeľne spomalil a intenzita jeho svetla sa markantne zmenšila, ale vytrvalo sledoval lietadlo vo vzdialenosti asi 800 metrov. Nervózne manipulujúc riadením obrátil Adickes lietadlo veľkým oblúkom tak, aby sa najviac priblížil k neznámemu objektu. Ale skôr, ako skrátil pôvodnú vzdialenosť na polovicu, neznámy votrelec uskutočnil neočakávaný manéver. Spodná časť objektu sa zrazu rozžiarila, UFO sa naklonilo na jednu stranu a rýchlo poskočilo dozadu, pričom zaujalo voči lietadlu práve takú vzdialenosť, akú malo pred chvíľou.

„Odletelo od nás, akoby malo nejaký radarový odpudzovací mechanizmus,“ konštatoval s prekvapením poručík Manning.

Kapitán Adickes sa tri razy pokúsil priblížiť k UFO, ale to vždy urobilo „úskočný manéver“. Vo svojej letovej správe z 27. apríla 1950 americkí piloti napísali, že keď sa naň pozerali zospodu, malo perfektne kruhový tvar s maximálnou hrúbkou v strede, rovnajúcou sa jednej desatine jeho priemeru, ktorý dosahoval asi 50 stôp (necelých 16 metrov).

Po svojom treťom bočnom úniku odletel žiariaci objekt smerom na sever, minul South Bend, v diaľke sa rýchlo zmenšoval, až úplne zmizol.

Adickesovo hlásenie vyvolalo zásadnú otázku: Majú UFO nejaký zvláštny druh automatického protizrážkového mechanizmu? V podstate túto myšlienku nebolo možné vylúčiť. Počas nočných náletov na Nemecko spojenci sami často takéto mechanizmy používali. Napríklad britské štvormotorové lietadlo Lancaster, ktoré v roku 1944 nasadili na operácie nad Európou, malo na palube zvukový indikátor pevných pohyblivých predmetov nazvaný Mountain Goat (Horská koza). Ten neskôr nahradili elektronickým protizrážkovým prístrojom, ktorý nielen signalizoval približovanie sa nejakej pohyblivej prekážky, čo mohla ohroziť let bombardéra, ale aj odhaľoval formácie vzdialených búrkových mrakov.

Bola teda žiarivá guľa nad Goshenom rádiom ovládaným prístrojom, ktorý patril americkej armáde, alebo námorníctvu? Vo vyhlásení pre tlač Pentagon ihneď takéto podozrenie poprel. Potom americké noviny znovu objavili „Foo Fighters“.

Foo Fighters

Istý bývalý dôstojník letectva, ktorý počas posledných dní vojny v Európe pracoval v spravodajskom oddelení 8. leteckej armády, predstaviteľom tlače v New Yorku vyhlásil:

„Je celkom možné, že lietajúce taniere sú posledným zdokonalením psychologickéj protileteckej zbrane, ktorú používali už Nemci. Počas nočných letov nad západným Nemeckom som náhodou pri niekoľkých príležitostiach sám videl žiariace disky, alebo gule, ktoré sledovali formácie našich lietadiel. Bolo všeobecne známe, že nemecké nočné stíhačky mali na špici trupu alebo vo vrtuľových nábojoch namontované neobyčajne silné reflektory. Nimi neočakávane ožiarili cieľ nielen preto, aby ich piloti mohli lepšie mieriť, ale predovšetkým preto, aby oslepili nepriateľských strelcov, ktorí boli vo vežičke na chvoste lietadla. Často pritom spôsobili poplach a zmätok a vyvolali tak trvalé napätie medzi členmi posádky, čím znižovali ich bojovú spôsobilosť. V poslednom roku vojny vyslali Nemci množstvo rádiom ovládaných jasne žiariacich objektov, ktoré mali rušiť zapalovací systém motorov našich lietadiel a funkciu palubného radaru. S najväčšou pravdepodobnosťou naši vedci tento vynález získali a teraz ho zdokonaľujú, aby bol na rovnakej úrovni ako iné nové obranné a útočné zbrane.“

Aj iní letci, ktorí sa zúčastnili na otvorení druhého frontu, v tlači vyhlásili, že koncom vojny sa v priestore medzi mestami Hagenau v Alsasku a Neu Stadt v údolí Rýnu vyskytovali isté javy, ktoré sa podivne podobajú súčasným hláseniam o lietajúcich tanieroch. V presvedčení, že majú do činenia s novou nemeckou zbraňou, nazvali ich americkí letci „Foo Fighters“ (Ohnivé stíhačky), alebo žartovne „Kraut Balls“ (Kapustné hlavy). Tie isté javy, ale oveľa zriedkavejšie, pozorovali aj posádky bombardovacích lietadiel nad japonskými ostrovmi.

Bývalý vojnový korešpondent Ray Palmer napríklad uviedol, ako jeden z „Foo Fighters“ sledoval spojenecké lietadlo nad Rýnskym údolím na trase asi 18 míľ (33 km).

Táto príhoda sa udiala 23. novembra 1944 o 22. hodine. Poručík Edward Schleuter zo 415. americkej leteckej eskadry umiestnenej v Dijone pilotoval ťažkú stíhačku smerom na Mainz. Krátko po tom, ako skončil rozsiahlu pozorovaciu akciu nad okrajom čierneho lesa, začal sledovať stuhu rieky Rýn.

Asi 20 míľ od Štrasburgu poručík Fred Ringwald, dôstojník leteckej rozvedky, ktorý sa na tejto akcii zúčastňoval ako pozorovateľ, uvidel cez bočné okno kabíny asi 10 malých červenkastých ohnivých guľ, ktoré leteli vo formácii prekvapujúcou rýchlosťou.

„Rád by som vedel, čo sú to tam nad pahorkami za svetlá,“ povedal Ringwald Schleuterovi.

„Asi hviezdy,“ odvetil pilot.

„Nemyslím.“

„Si si istý, že to nie je náš odraz?“

„Určite!“

Zmätený pilot sa zahľadel na svetlá, ktoré sa teraz blížili priamo k stíhačke. Bez ďalšieho váhania zahlásil pozemnej radarovej stanici:

„Vidím asi 10 nemeckých stíhačiek. Vyzerá to, že nás prenasledujú. Letia vysokou rýchlosťou.“

„Asi vám preskočilo, chlapci. Nikto okrem vás tam hore nie je!“ odpovedala radarová stanica. Pozorovateľ Donald J. Meiers sledoval sústredene obrazovku palubného radaru. Ale hoci preskúmal „nebezpečnú zónu“ i celú oblohu v jej blízkosti niekoľkokrát, po nepriateľských lietadlách na obrazovke nebolo ani stopy.

„Naozaj, na obrazovke nevidno nijaké nepriateľské lietadlá! Ale čo sú teda tie červené svetlá...?“

Záhadne objekty aj naďalej prenikavo žiarili vo vzdialenosti asi piatich míľ od lietadla. Schleuter vyrazil na plný plyn smerom k nim. Akoby boli tento útok predvídali, lebo ich žiara náhle potemnela a po krátkej chvíli sa stali neviditeľné. Lietadlo preletelo touto oblasťou bez toho, aby stretlo nejaké teleso. Ale neubehli ani dve minúty a červeno žiariace gule sa opäť zjavili, no tentoraz o niečo ďalej. Zdalo sa, akoby sa sformovali do protiútku. Ale k nemu neprišlo, pretože „Foo Fighters“ dlhým kízavým letom zamierili smerom k nemeckému tylu.

Na palubnom radare sa zrazu začali prejavovať príznaky vážnej poruchy. Preto musel pilot svoj hĺbkový nálet ukončiť.

Keď počas spiatočného letu na základňu diskutovali letci o tom, čo videli, prišli k záveru, že to, čo spôsobilo poruchu ich palubného radaru, boli asi experimentálne stroje, ktoré mali podobný účinok ako malé rakety vystrelené strelcami na nemeckú protiletckú batériu, aby im znemožnili zameriavanie na ciele počas veľkých kobercových náletov.

Pretože svetlá neprejavovali ani náznak agresivity, členovia posádky sa rozhodli, že sa o nich vo svojej letovej správe ani nezmenia. Báli sa totiž, aby neboli považovaní za bláznov alebo obeť vojnovnej neurózy.

Ďalšie hlásenia a chýry o „Foo Fighters“

Dňa 27. novembra 1944 dvaja piloti, Henry Giblin a Walter Cleary, stretli nad severným Anglickom obrovské oranžovo žiariace svetlo. Letelo rýchlosťou asi 25 míľ za hodinu (46,25 km/h) vo výške 1500 stôp (cca 500 m) nad ich stíhačkou. Radarová stanica v príslušnom sektore, od ktorej žiadali informáciu o tajomnom svetle, nespozorovala nič. Dokonca ich označila za „šibnutých“. Takmer okamžite sa na palubnom radare objavili poruchy a lietadlo sa muselo vrátiť späť na základňu. V podrobnej správe, ktorá bola vlastne prvou správou o „Foo Fighters“, potvrdili existenciu záhadných ohnivých gúľ. Obaja sa za toto hlásenie stali terčom mnohých žartov.

Neskôr aj iní piloti stretli tajomné žiarivé gule. Ale pretože sa poučili z osudu Giblina a Clearyho, nikdy ich vo svojich letových správach nespomenuli.

Až piloti Mc Falls a Baker zo 415. eskadry prelomili bariéru toho klamlivého ticha. Ich krátka, ale podrobná správa, prinútila spravodajskú službu letectva, aby sa s touto záležitosťou začala vážne zaoberať.

„22. decembra 1944 o 6.00 h blízko Hagenau vo výške 10 000 stôp (3050 m) sa k nám priblížili dve veľmi jasné obrovské svetlá. Ich farba bola jasnooranžová. Keď dosiahli našu úroveň, zavesili sa na chvost nášho lietadla a ostali tam asi dve minúty. Boli dokonca pilotované. Potom sa vzdialili, pričom sa zdalo, že z nich vychádza plameň.“ Zvyšok správy prešiel cenzúrou. Pravdepodobne sa v nej písalo o náhle poruche palubného radaru.

O dve noci neskôr tí istí piloti práve leteli nad Rýnom, keď ich „napadla“ červeno žiariaca guľa. Tá náhle nadobudla tvar čudného kruhového lietadla, ktoré urobilo manéver, spustilo sa strmhlav k zemi a zmizlo obom pilotom z dohľadu.

Správy o „Foo Fighters“, ktoré sa objavovali stále častejšie, konečne upútali pozornosť vojenskej tlače. V posledných dňoch decembra 1944 sa uvedené príhody dostali do časopisu American Legion Magazine, ktorý uverejnil aj osobné názory skupiny spravodajských dôstojníkov. Niektorí z nich vyslovili predpoklady, že „Foo Fighters“ sú zo zeme rádiovým riadené stroje, ktoré vysielajú Nemci, aby vyradili radary nočných bombardovacích lietadiel. Noviny, ktoré prebrali tento názor, snažili sa dokázať jeho opodstatnenosť citátmi z niektorých zlovestných Hitlerových prejavov, v ktorých sa vyťahoval, že isté tajné zbrane použije na odvrátenie víťazstva spojencov.

Aby sa rozptýlili obavy z týchto táranín, vojenský redaktor Associated Press Howard W. Blakeslee v rozhlasovom komentári 1. januára 1945 oznámil oficiálny názor rozviedky a veľkú obec poslucháčov ubezpečil, že svetelné gule, hlásené letcami z Francúzska, sú podobné elektrickým výbojom, ku ktorým prichádza na sťažňoch lodí (tzv. oheň svätého Eliáša) a spôsobuje ich elektrostatická indukcia. Keďže tieto svetlá sú nehmotné, radar ich nemôže zachytiť.

Ohlasy týchto nepresvedčivých diskusií sa dostali až k pilotom na americké základne vo Francúzsku, ktorých sa táto otázka priamo dotýkala. Pretože išlo o starých leteckých kozákov, ktorí roky lietali a poznali aj Eliášov oheň a podobné javy statickej elektriny, rozhodli sa, že toto tajomstvo odhalia sami. Výsledky ich pátrania nenechali na seba dlho čakať.

Posádka bombardovacieho lietadla, ktorú istý čas z diaľky sledovala nepravidelná formácia asi 15 ohnivých gúľ, po návrate na základňu ohlásila, že každá z nich vydávala čudné svetlo, ktoré občas strácalo na intenzite. Zdalo sa, že kolísanie svetla má určitý súvis so zmenou rýchlosti. Vo svojom hlásení ďalej uviedli: „V určitej chvíli sa gule jedna za druhou priblížili tak blízko k našim krídlam, že sa ich takmer dotýkali. Na krátky čas sme z nich cítili intenzívne sálanie tepla. Pravdaže, palubný radar ihneď prestal fungovať.“

Aj pilot jednej „lietajúcej pevnosti“ ohlásil, že nad anglickým územím stretol ohnivú guľu, ktorá ho istý čas sledovala. Keď svoj zážitok oznámil priateľom, tí sa mu vysmiali a vyhlásili, že videl pravdepodobne známe „rýnske panny“. Posmech letca tak vyviedol z rovnováhy, až bol nakoniec naozaj presvedčený,

že nič nevidel. Ale keď o dve noci neskôr pri návrate na základňu opäť spozoroval vo vzdialenosti niekoľko míľ ohnivú guľu podobnú tej, čo videl, prestal pochybovať o svojich zážitkoch. Vo vzdialenosti niekoľko sto metrov od „Foo Fighters“ počul čudný zvuk, ktorý akoby pochádzal od vrtule neviditeľného lietadla. Keď pokračoval vo svojom kurze, guľa sa mu vyhla a odletela. Neskôr zbadal guľu ešte raz vo veľkej výške a v značnej vzdialenosti.

Podозrenie, že v Alsasku hrozí nemecká protiofenzíva, ktorá by podporila protiofenzívu v Ardenách, viedlo spojenecké velenie k tomu, aby si čo najlepšie všimalo aj tú najnepatrnejšiu činnosť nacistov.

Dvanásteho januára 1945 niekoľko eskadriel bombardovacích lietadiel nezávisle od seba hlásilo veliteľstvu v Dijone, že ich piloti videli svietiace gule. Niektorí videli jednu, iní dve, ďalší štyri, alebo viacej.

V nasledujúcich mesiacoch tvorili hlásenia o „Foo Fighters“ - ktoré pokiaľ ide o dosah a závery boli všetky podobné - už taký objemný materiál, že oprávňoval začať so špeciálnym vyšetrovaním. Pretože sa však poukázalo na to, že gule neprejavujú útočné tendencie a územie, nad ktorým sa objavovali, bolo okupované, pátranie koncom apríla 1945 prerušili na neurčito.

Od samého začiatku objavenia sa „Foo Fighters“ nad európskym kontinentom neprejavovali Angličania vážny záujem o tento jav. Dokonca v anglickej tlači sa o týchto javoch neobjavila ani najmenšia zmienka. Až neskôr vyšlo najavo, že sekcia T britskej spravodajskej služby predsa túto záležitosť tajne vyšetrovala.

Keď začiatkom mája ďalší letec 415. leteckej eskadry prelietal nad východným cípom Schwarzwald, kde spojenci likvidovali posledné malé nemecké útvary, v diaľke zazrel päť oranžových gúľ, ktoré leteli v trojuholníkovej formácii. A to bola posledná epizóda zo série stretnutí s „Foo Fighters“.

Keď sa vojna skončila, na „Foo Fighters“ sa na päť rokov zabudlo.

Niektoré zo spomínaných pozorovaní nepochybne spôsobil zvýšený výskyt nie síce elektrostatických, ako predpokladal Blakeslee, ale elektroatmosférických javov (guľový blesk), ktoré mohli vzniknúť v dôsledku toho, že nad nemeckými tylovými líniami i nad časťou územia tretej ríše prichádzalo v dôsledku vojenských akcií k prudkým zmenám pohybu vzduchu.

Ale aj Nemci používali niektoré vojenské nálezy, ktoré by mohli vysvetliť mnoho úkazov, pozorovaných americkými a anglickými letcami.

V mieste letu spojeneckých bombardovacích a stíhacích lietadiel napríklad vypúšťali fluoreskujúce balóny menších rozmerov. Tie mali oklamať sprievodné stíhačky a spôsobiť, aby sa odtrhli od formácie, ktorú sprevádzali, a tak umožniť nemeckým stíhačkám rýchlo zaútočiť na opustené anglické alebo americké bombardéry.

Celé desiatky balónov sa používali na to, aby vyniesli do vzduchu predmety rôzneho tvaru a veľkosti, ktoré mali zmiast' palubné radary tým, že menili vonkajší vzhl'ad krajiny, nad ktorou spojenecké lietadlá leteli. Neraz sa celým eskadrám stalo, že malé jazerá Wahnsee a Museelsee, ktoré tvorili pre leteckú navigáciu oporné body, sa kvôli týmto balónom prehliadali.

A tak sa v roku 1950 spolu so správami o treťom masovom objavení sa lietajúcich tanierov zjavili „Foo Fighters“ opäť na scéne. Tentoraz ako dôkaz ufológov a všetkých skalných UFO, že „...marťanskí pozorovatelia tu boli už počas druhej svetovej vojny“.

Veľký flap

Začiatkom júna 1952 bola ATIC nútená čeliť veľkému „flapu“. V žargóne odborníkov z Pentagonu je flap situácia, alebo psychický stav skupiny ľudí charakterizovaný zvýšeným stupňom zmätku, ktorý však ešte nedosiahol rozmery paniky.

Expertov ATIC doslova zasypala lavína hlásení. Do 31. decembra ich prišlo 2018, pričom sa do tohto počtu nepočítali pozorovania, čo dostali miestne noviny, a ani tie, ktoré zaznamenali v zahraničí. Prejavovali sa vari u celého obyvateľstva príznaky duševnej nerovnováhy? Alebo skutočne celé flotily diskovitých vesmírnych lodí zintenzívnili svoju aktivitu? Dokonca i najvyššie veliteľstvo letectva Spojených štátov muselo brať tento problém vážne, jednoducho preto, že niektoré podrobné správy (tzv. dobré správy o UFO) prišli a prichádzali i z ďalekej Kórey, kde vo vojenských operáciách prišlo ku kritickému zvratu. Nejedna americký pilot sa stretol s rýchlymi striebornými guľami, alebo s ohnivo žiariacimi lietadlami čudného tvaru. Radarové stanice v japonskej Okinave a v Južnej Kórei opakovane zachytili neznáme objekty, letiace obrovskou rýchlosťou. Boli to snáď kométy? Alebo strely s vlastným pohonom, ktoré s úspechom používala kórejská komunistická armáda pri útokoch na územie obsadené

americkými jednotkami? Alebo to boli povestné UFO, ktoré seriózní ľudia degradovali na výplody fantázie?

V júni 1952 astronómovia nehlásili nijakú intenzívnu meteorickú činnosť. Meteorický dážď, tzv. Aquarids shower, bol až 28. júla, teda nie v období, keď bolo hlásených najviac pozorovaní. Amerika odrazu prepadla panike. Že by išlo o neznáme vzdušné stroje vyrábané v Sovietskom zväze? (Letectvo sa na túto možnosť pozeralo so zakoreneným skepticizmom.) Vojenský odborníci síce nepopierali obranyschopnosť soviетov, ale súčasne poukazovali na rozsiahle úsilie, ktorého cieľom bola obnova vojnou zničenej krajiny.

Navzdory najrôznejším názorom a špekuláciám o ich pôvode, UFO aj naďalej križovali západnú oblohu a trpkosť skúšali trpezlivosť tých, čo mali byť schopní zničiť mýtus ich tajomstva. Letectvo Spojených štátov sa znepokojovalo, lebo bola ohrozená ich vzdušná zvrchovanosť. (Sovietske stíhačky Mig-15 v tom čase na kórejskom fronte dokázali, že sú práve také dobré ako najrýchlejšie americké lietadlá.) Obsah hlásení bol často znepokojujúci a niekedy až mrzutý. Len zriedka sa stalo, že rôzni svedkovia poskytnú rovnaký popis lietajúcich tanierov. Raz svojím guľovitým tvarom pripomínali loptu, inokedy vyzerali ako padajúce hviezdy, zavše mali podobu trojuholníkov či kosoštvorcov, alebo sa vznášali vo vzduchu ako medúzy, prípadne boli bez tvaru atď., atď.

S opodstatneným ohromením sa pracovníci ATIC čudovali, ako je možné, že mechanické kovové stroje nemajú presne definovaný tvar. Ako sa môžu tak rýchlo meniť z medúzy na kométu a potom na guľu či kosoštvorec, až sa nakoniec rozplynú do niečoho bez definovateľných kontúr?

„Dobré“ hlásenia o UFO

Jedna udalosť mimoriadne upútala expertov. Odohrala sa 14. júla vo Virginii, niekoľko míľ od Newport News, blízko Norfolk. Jej očitými svedkami boli dvaja ostrieľaní piloti Pan American Air Ways, W. B. Nash a W. H. Fortenberry.

O 21.12 h letelo šesť veľkých strieborných diskov horizontálne v stupňovitej zostave, pričom vedúca loď s predpokladaným veliteľom bola najbližšie. Objavili sa nad horizontom a o chvíľu sa už dostali do vzdialenosti na míľu od lietadla DC-4, čo letelo do Miami vo výške asi 8000 stôp (cca 2500 m). Neznáme objekty mali perfektný kruhovitý tvar a v priemere merali asi 75 stôp (cca 24 m). Boli zahalené do červenkastého oparu, ktorý sa občas menil na oranžový s nádychom do červena, a žiarili ako žeravé uhlie.

Za pomoci palubného počítača značky Dalton MARK-7 letci vypočítali, že formácia objektov letela rýchlosťou o niečo nižšou ako 1000 míľ za hodinu (1620 km/h). Súčasne obaja postrehli, že si ich disky všimli, pretože vedúci disk náhle spomalil a jeho žiara potemnela. Dva najvzdialenejšie „tanier“ pokračovali v lete obrovskou rýchlosťou, kým nedostihli veliteľský disk. Zdalo sa, akoby boli dostali príkaz na brzdenie trochu neskôr. V tom istom okamihu sa veliteľský „tanier“ mierne naklonil a zmenil kurz. Za ním tento manéver ihneď zopakovalo všetkých päť čudných lietajúcich strojov. V tejto chvíli si Nash a Fortenberry všimli, že disky majú v priemere tvar mierneho kužeľa, vysokého asi 15 stôp (cca 4,6 m).

Po náhlej zmene smeru o viac ako 180 stupňov sa tanier opäť rozžiarili, akoby v dôsledku náhleho vzrastu hnacej sily, a rýchlo sa vzdialili od smeru dráhy lietadla DC-4, pričom znovu zaujali svoju horizontálnu polohu a zvláštnu stupňovitú formáciu. K tejto formácii, ktorá sa pohybovala smerom na západ, sa pripojili ďalšie dva disky, ktoré sa počas celého čudného manévru vznášali o niečo nižšie, akoby čakali na rozkaz. Za niekoľko sekúnd, keď zvýšili rýchlosť, aby dohonili formáciu, vytvárali červenú žiaru, ktorá bola jasnejšia ako zvyčajne.

Náhle všetky disky potemneli a o chvíľu, keď sa znovu rozžiarili, letelo už 8 strojov vo vyrovnanej línii. Potom za série krátkych, ale oslepujúcich zábleskov formácia vzlietla do výšky asi 3000 stôp (cca 900 m) a definitívne zmizla západným smerom za obzorom.

„Sú pilotované,“ napísali niektoré noviny. „Alebo aspoň mnohé z týchto lodí musia byť pilotované. A čím sú väčšie, tým je tento predpoklad pravdepodobnejší.“ Okrem toho niektorí ufológovia upozornili tentoraz správne na významnú skutočnosť, že manévry diskov vylučujú možnosť, aby boli ovládané rádiovým na diaľku, prípadne aby mali nejaké špeciálne elektronické zameriavacie alebo odpudzovacie zariadenie. Pretože keby boli riadené rádiovými signálmi, ktoré sa pohybujú rýchlosťou 300 000 kilometrov za sekundu, musel by byť odstup medzi nimi najmenej sto metrov, inak by koordinácia spoločných manévrov bola priam nemožná. Prečo?

Predstavme si napríklad, že by prijímač jedného disku nebol správne naladený. Oneskorenie v manévrovaní by bolo viditeľné a malo by za následok nebezpečnú kolíziu. Ale disky manévrovali jednotne a veľmi presne!

Ste doma, pán prezident?

Sedemnásteho apríla 1952 ponad kanadskú leteckú základňu North Bay v provincii Ontario preletelo niekoľko „červených gúl“ nadzvukovou rýchlosťou. O niečo neskôr sa objavili aj nad juhovýchodnými štátmi USA.

Na druhý deň, 18. apríla, štáb vzdušnej obrany východného okruhu Spojených štátov so sídlom v Newburghu v štáte New York vydal tlačí vyhlásenie, že jeho radarový systém „odhalil ako na východe, tak aj na severozápade formácie neznámych objektov, ktoré predstavovali potenciálne nebezpečenstvo“. Keď boli neďaleko Nome na Aljaške vo veľkej výške spozorované stopy kondenzovaných pár, štáb vzdušnej obrany vyhlásil poplach. Ale neskôr, krátko po tom, ako boli neznáme objekty identifikované, pohotovosť odvolali. O identifikácii však vo vyhlásení neboli uvedené nijaké detaily. Kto vlastne vyvolal nepodložený strach z nebezpečenstva agresie, čo mohla prísť z oblohy? A z akého dôvodu?

Poznámka: *Formácie UFO sa už dávno predtým objavili nad severnými štátmi bez toho, aby priťahovali pozornosť tlače, pretože ich videl malý počet svedkov. V skutočnosti už 11. apríla 1952 meteorológovia leteckej základne v Minneapolise, ktorí vypúšťali meteorologické balóny, ďalekohľadom spozorovali v stratosfére let neznámych vzdušných objektov. Počas niekoľkých sekúnd dosahovali obrovské rýchlosti.*

Ale ostražitosť zo strany amerických úradov netrvala dlho. Sedemnásteho júla sa odohrala predzvesť toho, čo malo nasledovať v najbližších dňoch. Túto noc radar na letisku v Denveri zachytil vzdialenú skupinu objektov, ktoré sa pozdĺž horizontu pohybovali rýchlosťou takmer 3000 míľ za hodinu (cca 4860 km/h).

Kapitána Paula L. Carpentera, ktorý v tej chvíli letel na lietadle DC-6, rádiom upozornili na prítomnosť objektov. Z opatrnosti stlmil osvetlenie kabíny lietadla a čakal. Krátko nato preleteli popri lietadle obrovskou rýchlosťou štyri jasné objekty. Leteli -tak ako lietadlo - vo výške 25 000 stôp (cca 7800 m).

Tri dni bolo relatívne ticho. Ale potom sa udiali „neuveriteľné“ udalosti, teda neuveriteľné aspoň pre ľudí z ATIC. Dvadsiateho júla o 20.40 h odhalil radar na kontrolnej veži vo Washingtone prítomnosť ôsmich neznámych objektov, ktoré leteli rýchlosťou 100-130 míľ za hodinu v blízkosti vojenskej základne Andrews v štáte Maryland, asi 15 míľ juhozápadne od hlavného mesta. Ako sa dalo zistiť z obrazoviek radaru, objekty občas rýchlo zmenili kurz. často sa pohybovali proti vetru, a keď naberali výšku, stúpali hore takmer kolmo. Táto skutočnosť vylúčila možnosť, že by išlo o letku tryskových stíhačiek. Potom objekty z radaru zmizli tak náhle, ako sa objavili. (To znamená, že vyšli z priestoru, ktorý pokrýva radarový lúč.) Ale o niekoľko minút prileteli od severozápadu nad hlavné mesto.

Služba pri obrazovkách o tom informovala svojho nadriadeného Harryho G. Barnesa. čo sa týka lietajúcich svetiel a UFO, bol Barnes skeptik. V tom čase podporoval myšlienky profesora Menzela, autora síce dômyselnej, ale neúčelnej teórie, podľa ktorej boli taniere preludy spôsobené tepelnou inverziou.

Po prípade „UFO nad Washingtonom“ trval Barnes na špeciálnom preskúšaní radarového zariadenia. Na svoje veľké prekvapenie zistil, že je v perfektnom stave. V tom čase zachytila tajomné objekty aj kontrolná veža Národného letiska a vypočítala ich rýchlosť. Zistila, že jeden z objektov, čo letel v horných vrstvách stratosféry, dosiahol na úseku 8 míľ prekvapujúcu rýchlosť 7200 míľ za hodinu (cca 11 660 km/h)!

Poznámka: *Iné radarové merania jedného z objektov, ktoré sa pohybovali vo veľkej výške, stanovili jeho rýchlosť na 4500 míľ za hodinu (7290 km/h). Okrem toho sa zistilo, že počas rýchleho manévrovania jeden z UFO zvýšil rýchlosť zo 120 míľ za hodinu (194 km/h) na 500 míľ za hodinu (810 km/h), a to za 4 sekundy (!), zatiaľ čo iné objekty dokázali počas niekoľkých sekúnd zmeniť pôvodný smer pohybu na opačný.*

Niektoré z objektov, zachytených radarom, sa zrazu strmo spustili na Biely dom, Kapitol a Pentagon, teda do oblasti, nad ktorou je prelet lietadiel zakázaný. Mnohí ľudia, čo pracovali v okrajových častiach

Národného letiska, neskôr potvrdili, že videli veľký okrúhly a žiarivý disk nasledovaný ďalšími objektmi, ktoré sa pohybovali vo väčších výškach. Mali rôzne farby a leteli smerom na juh.

Reflektory v hmle

Dve tryskové stíhačky, ktoré ihneď štartovali z letiska v New Castle v štáte Delaware, preleteli ponad Washington, ale neznáme svetlá nenašli. Tie medzitým zmizli aj z radarových obrazoviek pravdepodobne preto, že vystúpili kolmo hore do veľmi veľkej výšky, keď videli, že sa k hlavnému mestu blížila stíhačky. No len čo sa stíhačky vrátili späť na základňu, svetlá sa znova objavili, pričom vo vzduchu „tancovali ako posadnuté“.

V tej chvíli mal Barnes dojem, že ho tajomní návštevníci počuli a rozumeli. Keď pilotom stíhačiek vysielaczkou niekoľkokrát udal presnú polohu neznámych svetiel, UFO ihneď odleteli.

V tej chvíli letelo do Washingtonu civilné dopravné lietadlo. Len čo kapitán posádky H. Dermott dostal z letiska informáciu o čudných objektoch na oblohe, zazrel intenzívne biele svetlo neurčitého guľovitého tvaru, ktoré ho zo vzdialenosti sledovalo. Keď „žiariaci príznak“ spozoroval, že sa lietadlo chystá pristáť, vzdialil sa obrovskou rýchlosťou.

Čudné svetlá bolo možné vidieť aj zo Zeme. O pol šiestej ráno spozoroval rádiotechnický inžinier T. V. Chambers skupinu piatich obrovských kruhovitých telies, ktoré žiarili ako „reflektory auta v hmle“. Vo voľnej formácii sa krížom-krážom pohybovali po oblohe nad okrajovými štvrtami Washingtonu. Bez zjavného dôvodu zrazu nabrali výšku a zmizli v tme noci. V tom istom čase - bolo to krátko pred svitaním - letka žiariacich svetiel zmizla aj z obrazoviek radarov.

Počas nasledujúcich dvoch dní sa neobjavili nijaké správy o lietajúcich tanieroch. Ale v noci z 22. na 23. júla niekoľko v mesačnom svetle strieborne žiariacich objektov preletelo nad krajinou v Novom Anglicku. Nasledujúce tri dni bolo opäť ticho, no 26. júla o 21.0:3 h znovu poctila hlavné mesto návšteva zo stratosféry.

Zo severovýchodu náhle priletelo 12 neznámych objektov. Radar v kontrolnom centre CAA ich zachytil vo chvíli, keď lenivo križovali oblohu rýchlosťou asi 40 míľ za hodinu (64 km/h), čo je mimoriadne nízka rýchlosť i pre obyčajné lietadlá. Pre ne v skutočnosti znamená kritickú, tzv. pádovú rýchlosť. Osadenstvo CAA si myslelo, že ide o roj meteorologických balónov zviazaných nad mesto náhodným závanom vetra. Čoskoro sa však ukázalo, že je to mylný názor. Piloti lietadla, ktoré letelo okolo kontrolného centra, vyhlásili, že keď sa k „balónom“ priblížili, tie rýchlo odleteli, takmer akoby sa obávali napadnutia. Ako sa neskôr ukázalo, nešlo o balóny, ale o biele žiarivé objekty.

Základňa v New Castle vyslala nad hlavné mesto niekoľko stíhačiek. Prvá z nich zamierila k bielej guľovitej hmote, ktorá oslnivo žiarila. Ale keď bola asi pol míle od nej, jej žiara náhle pohasla.

O 22.30 h druhá stíhačka rovnako neúspešne sledovala tri modravé gule. Potom letela za ďalšími piatimi, ktoré medzičasom úplne zbeleli. Tak ako predchádzajúcu sobotu, letka UFO náhle vzlietla do výšky a už sa neobjavila.

Masový návrat UFO

Dňa 28. júla obrazovky radarov nezaregistrovali nad hlavným mestom USA nijaký neznámy objekt. Scénou novej príhody bola pre zmenu oblasť veľkých jazier blízko kanadských hraníc, severovýchodne od St. Paulu v štáte Minnesota. O pol tretej ráno zachytil radar vojenskej základne Osceola vo Wisconsinu niekoľko svietiacich objektov nejasného tvaru. Vo výške 80 000 stôp sa pohybovali rýchlosťou iba 6 míľ za hodinu (9,6 km/h).

Záujem pilotov, ktorí statočne vzlietli, aby „uštvali“ pomalých votrelcov, sa rýchlo zmenil na sklamanie. Akonáhle UFO zistili, že stíhačky vzlietli zo základne, za niekoľko sekúnd zvýšili rýchlosť na 600 míľ za hodinu, unikli americkým stíhačkám a zmizli smerom ku kanadským hraniciam. V ten deň sa všetko vrátilo do normálnych koľají.

Ale iba v ten deň. Lebo medzi pol druhou a šiestou ráno 29. júla veliteľ radarovej kontroly Barnes s podráždením spozoroval, že sa 8-12 už dobre známych svetiel znova objavilo nad Washingtonom. Rýchlosťou 100-120 míľ za hodinu (160-180 km/h) poletovali v okruhu desiatich míľ (16 km) medzi leteckou základňou Andrews a mestom Herndon v štáte Virginia.

O tretej hodine ráno „stopy“ po UFO z obrazoviek radaru zmizli a namiesto toho sa na nich objavili charakteristické stopy veľkého dopravného lietadla, ktoré sa blížilo k letisku.

Poznámka: „Stopy“ (blips) v radarovom žargóne znamenajú zachytené signály, t. j. pásmo radarových vln odrazených nejakým objektom, ktorý tieto vlny neprepúšťa. V tom istom žargóne sú „anjelici“ (angels) pseudostopy alebo falošné stopy, ktoré spôsobujú niektoré prechodné javy, ako sú teplotná inverzia, búrkové centrá, elektrinou nabité mraky, krúповé mračná atď., ktoré ovplyvňujú rádiové vlny a na obrazovkách sa ukážu ako nepravidelné a obyčajne nehybné škrvny.

Piloti, ktorí leteli v tejto oblasti a boli informovaní o tom, čo sa deje, hlásili, že obloha je úplne prázdna. Výborná viditeľnosť vylučovala možnosť omylu. To znamená, že neznáme lietajúce objekty sa museli urobiť neviditeľnými tým, že vyleteli kolmo do stratosféry. Späť - dolu - sa nevrátili zrejme preto, lebo svoje poslanie ukončili.

V predošlý deň, 28. júla, sa jednotlivé UFO objavili aj nad inými časťami Spojených štátov. Dokonca dva razy vo veľkej výške preleteli i nad výskumným atómovým strediskom v Los Alamos v štáte Nové Mexiko.

ATIC mohla pozbierať pozoruhodné dôkazy, ktoré neprešli nijakou cenzúrou. Iné - presné a rovnako dôležité svedectvá - sa získali začiatkom augusta. Niekoľko hodín po tom, čo skončilo zatmenie mesiaca v noci z piateho na šiesteho augusta, sa veľký počet UFO, ktoré žiarili premenlivým svetlom, opäť objavil nad hlavným mestom USA.

Predstavitel' leteckej základne Andrews neskôr vyhlásil, že na obrazovkách tamojšieho radaru boli UFO pozorované krátko pred polnocou, pričom „dlhší čas poletovali“ pred väčším množstvom pozorovateľov. Dokonca aj stíhačky vyslané z neďalekého letiska sa bezúspešne pokúšali zadržať tajomné žiariace objekty. Tie však leteli príliš rýchlo a priveľmi vysoko.

Nočné výskytý pohybujuúcich sa žiariacich objektov nad Severnou Amerikou pomaly ustávali. Dvadsiateho augusta zavčasu ráno radar leteckej základne Congaree v Južnej Karolíne ne zachytil vo vzdialenosti asi 60 míľ stopu veľmi rýchleho UFO. Letel priamym smerom rýchlosťou 4000 míľ za hodinu. Z rýchlosti sa dalo usúdiť, že mal veľmi naponáhlo. A to bolo posledné z tejto série pozorovaní.

Pretože UFO nezhodili nijaké bomby, či podvrtné letáky a ani inak nepoškodzovali záujmy Spojených štátov, verejnosť na ne znovu rýchlo zabudla a noviny venovali pozornosť zaujímavostiam okolo projektu IVY, v ktorom sa pripravovala prvá americká vodíková bomba.

ATIC sa tak mohla konečne nerušene venovať triedeniu zozbieraného materiálu. Okrem toho hypotéza, ktorú vyslovil astronóm Donald H. Manzel, získavala čoraz väčšiu podporu.

Myšlienka, že UFO sú iba preludy vyvolané tepelnou inverziou, prišla práve vo vhodnom čase. Všetky tajomné svetlá, ktoré sa počas letných nocí objavili nad Washingtonom, sa nonšalantne vysvetlili ako balóny odrážajúce mesačné svetlo, alebo ako opakujúce sa preludy. Koniec koncov, podľa najspoľahlivejších meteorológov zasiahli masy studeného vzduchu z Kanady v tomto období niekoľkokrát okolie hlavného mesta a tým vytvorili „patričné podmienky pre tepelnú inverziu“.

Major Keyhoe vo svojej druhej knihe o lietajúcich tanieroch - Flying Saucers from Outer Space - v tejto súvislosti uvádza: „V nasledujúcich dvoch týždňoch som hovoril s Barnesom, Ritchevom, Copelandom, niektorí z nich boli stále ešte roztrpčení verziou vojenského letectva o tepelnej inverzii. Roky viedli lietadlá cez hmlu, dážď a sneh bez jedinej nehody. Keď sa pokazilo počasie, v ich rukách boli tisíce životov, ktoré záviseli od ich schopnosti v zlomku sekundy správne analyzovať signály na radarovej obrazovke. Ako radaroví experti boli na tento svoj výkon mimoriadne hrdí. Potom ich zo dňa na deň vyhlásili za hlupákov, čo sa nechali oklamať jednoduchým atmosférickým javom. Každý z nás predsa pozná účinky tepelnej inverzie, povedal mi Barnes. Keď je inverzia veľká, radar zachytáva rôzne pozemské objekty, ako sú vodné nádrže, budovy, línie pobrežia atď. Vtedy vidieť na obrazovkách obrovské fialové kvapky alebo hrboľky, ale tie sa vôbec nepodobajú telesám, ktoré sme vtedy zachytili. Viem to dobre, veď radarové obrazovky pozorujem už 6 rokov. No ani tryskové stíhačky letiace vysokou rýchlosťou, ani búrky, ani inverzia nevyvolávajú na obrazovke podobné stopy. Čo sa týka počasia, aké vtedy prevládalo nad krajinou, také sme už mali mnohokrát.“

Nedostatky v politike ATIC

„Človek už naozaj pochybuje, či možno veriť vysokým dôstojníkom amerického letectva, keď v prípade UFO neustále predstierajú svoju nevedomosť. Ale je isté,“ tvrdí vo svojej knihe o práci ATIC kapitán

Ruppelt, „že na začiatku sa projekt Blue Book ani v najmenšom neodchyľoval od politických direktív, ktoré dali konečne podobu predchádzajúcemu neplodnému vyšetrovaniu armády.“

Personál ATIC preskúmal všetky správy rozviedky o posledných leteckých pokusoch nacistov, aby zistil, či ďalší vývoj niektorých projektov nevedol ku konštrukcii takého typu lietadla, ktoré by malo vlastnosti pripisované lietajúcim tanierom. Presné údaje boli podložené na posúdenie expertom pre aerodynamiku v leteckom laboratóriu vo Wright Fielde a najznámejším leteckým konštruktérom.

„Nie! “ znela odpoveď. „V súčasnosti nie je možné vyrobiť lietajúce stroje, ktoré by mohli manévrovať vo vzduchu tak, ako UFO. Aj hlásené rýchlosti UFO sú vysoko nad možnosťami akéhokoľvek známeho lietadla. Iba nový, úplne náhodný objav by mohol túto záhadu dostatočne vysvetliť.“

Aerodynamické laboratórium letectva tiež vyslovilo svoj znalecký posudok: „Ak bolo niekedy skonštruované pilotované lietadlo takého druhu, je priam nemožné, aby v ňom ľudské telo vydržalo obrovské zrýchlenie, ktoré hlásili mnohí očití svedkovia.“

Personál ATIC sa pýšil tým, že je bezprostredným nástupcom a dedičom spravodajského oddelenia T-2 veliteľstva vzdušnej obrany, tajnej organizácie, ktorá počas druhej svetovej vojny vyvinula vysokoúčinné metódy získavania technických informácií akéhokoľvek druhu, týkajúcich sa nepriateľskej výroby lietadiel. Ale ak UFO boli naozaj kozmické lode riadené rasou supermanov, prípadne bytosťami od nás úplne odlišnými, všetky duchaplné a dômyselné metódy, ktoré vypracovala T-2 - ako to výstižne podotkol kapitán Ruppelt - by boli úplne zbytočné.

Zástancovia pozemského pôvodu UFO navyše odhalili závažný nedostatok v práci ATIC a poukázali na fakty, ktoré im do značnej miery hrali do karát.

„Je priam šokujúce,“ vyhlásili, „že pri skúmaní nemeckých vojnových vynálezov ATIC nepamätala na chýbajúce technické objavy na zozname vojnových vynálezov, ktoré boli ako koristiť prenesené do Spojených štátov. Stopa po týchto vynálezoch sa stratila v prvých dňoch po porážke nacistov.“

Kam zmizol napríklad plán viacstupňovej torpédonosnej rakety A-14? Kde sú dnes nákresy pilotovaného lietadla s raketovým motorom, tzv. Triebflugel? Kto sa zmocnil plánov tzv. H. M. B. rádiového imobilizátora, ktorého ťažký a ešte nie celkom dokonalý prototyp zničili samotní Nemci pri Frankfurte nad Mohanom (práve vtedy, keď mal podstúpiť prvé skúšky v teréne) v dôsledku prelomenia frontovej línie na Rýne)? Podobne nebol v zozname ani pracovný model prvej raketovej turbíny poháňanej tekutým vzduchom a prototyp protiradarového prístroja Feuerball, ktorý vraj Nemci tajne vyskúšali priamo v boji! Ďalej, ako by si niekto mohol myslieť, že presné nemecké výskumy o regulácii hraničnej vrstvy a o jej aplikácii na rýchlostné lietadlá by nenašiel niekto, kto je schopný oceniť ich hodnotu?“ Týmto argumentom rozhodne nechýbala istá miera zaujímavosti.

V každom prípade začiatkom augusta 1952 bolo takmer 40 % pozorovaní, ktoré prišli od projektu Blue Book, označených za „nevysvetliteľné“. ATIC dostávala údaje aj z iných oblastí (Anglicko, Francúzsko, Južná Amerika), kde americkí vojenski ataše zbierali hlásenia o miestnych preletoch UFO pre americké vojenské letectvo. Kapitán Ruppelt však tvrdí, že tieto hlásenia sa neskúmali ani nebrali do úvahy, pretože Blue Book mal dost svojich správ. To bol však dost zárazajúci postoj. Zatiaľ čo ATIC kategoricky popierala, že UFO sú lietadlá konštruované niekde na Zemi, chcela limitovať tento senzačný jav iba na Spojené štáty. A to bol ďalší nedostatok v práci tejto organizácie, lebo najlepšie pozorovania z hľadiska bohatstva a novosti hlásených detailov boli vtedy, ale aj neskôr práve tie, ktoré pochádzali zo zahraničia. Tým, že výskum vychádzal z iracionálneho základu, veľký „flap“ sa musel zákonite zmeniť na veľký „flop“ - čiže fiasko a krach.

Radar neklamal

V auguste roku 1952 istý ilustrovaný týždenník pod titulkom Už sa aj radary zbláznili napísal: „Expert amerického letectva zistili, že svetelné body mylne označované za tajomné lietajúce stroje boli produktom zriedkavého, ale prirodzeného javu, tzv. atmosferického lomu.“ V skutočnosti sa radary nezbláznili. To len ľudia, ktorí neverili, že UFO existujú, v snahe zakryť svoju neschopnosť interpretovať pozorované fakty, sa rýchlo snažili dokázať, že chyba bola v prístrojoch. Okrem toho existoval aj film, ktorý zachytil - podľa expertov ATIC - na obrazovke radaru dost čudné stopy UFO.

Ufológovia, ktorí obyčajne nie sú bohvieakí prefíkaní ľudia, prijali tento materiál ako autentický. Vedci ho však odmietli. Armáda svoje oficiálne stanovisko vyjadrila v materiáli, ktorý začiatkom roku 1954 poskytol tlači Pentagon. Týka sa istých „neobyčajných“ vzdušných javov a končí nasledujúcim, nie príliš vhodným poprením:

„Letectvo nevlastní fotografie, ktoré dokazujú existenciu lietajúcich tanierov. Pretože sa fotografie môžu ľahko sfaľšovať či už použitím modelu oproti skutočnému pozadiu, alebo retušovaním negatívu – sú ako dôkaz prakticky bezcenné. Množstvo predmetov od popolníkov až po prevrátené umývadlá bolo sfotografovaných, ako letia vzduchom. Veľa takýchto fotografií sa uverejnilo bez toho, aby sa odhalila pravá identita tzv. UFO. Väčšia pozornosť sa venuje filmom zachytávajúcim lietajúce objekty, pretože tie sa ťažšie sfaľšujú. Ale letectvo ich dostalo len veľmi málo. Zväčša sú na nich iba malé svetelné body, ktoré sa pohybujú po oblohe. Neboli sme schopní identifikovať zdroj týchto svetiel. Sú príliš malé na to, aby sa dali analyzovať. Pretože filmy ostávajú aj naďalej vo vlastníctve osôb, ktoré ich nakrútili, letectvo ich nemôže uverejniť. Majitelia filmov môžu s nimi disponovať podľa vlastnej vôle.“

UFO očami kamier

Kapitán Ruppelt okrem iného fotografickým laboratóriám letectva vo Wright-Patterson a v Acostia predložil aj dva filmy, známe ako „Montana Movie“ a „Tremonton Movie“. Prvý nakrútil 15. augusta 1950 Nick Maria

na, manažér baseballového mužstva Great Falls. Sú na ňom dve veľké biele svetlá letiace za sebou obrovskou rýchlosťou po bezoblačnej oblohe, pričom jedno z nich je vyššie ako druhé. Pretože sa ukázalo, že niekoľko stí kačiek F-94 preletelo v ten deň nad inou časťou mesta Montana, experti z projektu Grudge, ktorí mali pokračovať v práci projektu Sign (tento rozpustili), odložili film „do zásuvky“ s tvrdením, že svetlá spôsobil odraz od výfukových plynov alebo krídel stíhačiek. Išlo vraj o tzv. umelé (vedľajšie) slnko. Keď bol v roku 1952 na žiadosť Pentagonu tento film znovu preskúmaný, hypotéza o tom, že stíhačky by mali niečo spoločného s týmto javom, zrazu z rôznych dôvodov zlyhala a pravá podstata svetelných škvŕn ostala nevysvetlená. Film sa vrátil späť do archívu a stal sa súčasťou malého počtu dôkazov oficiálne uznaných a považovaných za obraz UFO.

Druhý film má komplikovanejšiu históriu; 2. júla 1952 bol práporčík Delbert C. Newhouse so svojou manželkou a deťmi na výlete v Utahu. Asi 7 míľ (cca 13 km) od Tremontonu zazrel nepravidelnú formáciu svietiacich kruhových objektov, ktoré vo veľmi veľkej výške krúžili na oblohe. Trvalo mu iba niekoľko sekúnd, aby zastavil auto a zamieril svoju kameru s teleobjektívom na UFO.

Tucet modrobielych objektov letiacich v nepravidelnej, ale kompaktnnej formácii na západ, urobil občas na oblohe čudný manéver. Niektoré UFO na krátky čas leteli v pároch jeden vedľa druhého. Zdalo sa, že iné sa pohybujú v tesných kruhoch, pričom sa po čase dostávali na okraj formácie a potom sa zase snažili stihnúť vedúce tanier. Náhle jeden z nich ostro zmenil kurz, oddelil sa od skupiny a preletel takmer priamo nad Newhousom, ktorý ho počas celého letu sledoval kamerou.

Je pochopiteľné, že sa na tremontonský film sústredila pozornosť veľkému počtu vysokých dôstojníkov Pentagonu. Preto sa zišli vo vojenskej základni Kelly v Texase, kde má štáb rozvedky letectva Spojených štátov svoje veliteľstvo. Účastníci tajnej konferencie, ktorá sa tam konala na najvyššej úrovni, videli na filme celú paletu najrôznejších vecí : balóny, známe lietadlá, reflexy slnečného svetla (pretože o 11.10 h, keď bol film nakrútený, bolo slnko priamo nad hlavou), dažď meteorov, sťahovavých vtákov, alebo biely druh čajok, ktoré sú typické pre oblasť Great Salt Lake (Veľké slané jazero). Termín kozmická loď bol spomenutý iba preto, aby sa vylúčila každá hypotéza tohto druhu, prípadne aby bol tento termín zaradený do tej istej kategórie ako neexistujúce supertajné lietadlá, či už americkej alebo zahraničnej výroby s vlastnosťami, ktoré sa prisudzovali UFO.

Hoci bol film premietaný mnoho ráz, ani jeden z názorov sa nepotvrdil. Čudné žiariace škvŕny matne pripomínali veľa vecí, ale ani jednu z nich presne. Podaktorí členovia konferencie sa sťažovali na to, že vo filme neboli nijaké detaily, ba ani vztážené a oporné body. Iní kritizovali metódy expertov námorníctva, pretože nepoužili denzitometer. Nakoniec bol film ako dôkaz existencie UFO jednoznačne zamietnutý.

Ale kapitán Ruppelt sa nevzdal. Jednoducho nepripustil, že je porazený a urobil múdre rozhodnutie - porozprávať sa s Newhousom. Rozhovor priniesol zaujímavý detail.

„Keby boli záhadné objekty také veľké, ako lietadlo B-29 (typ, z ktorého bola zhodená atómová bomba na Hirošimu), boli by vo výške 10 000 stôp (asi 3050 m) úplne splývajú,“ povedal Newhouse a súčasne dodal, že vyzerali ako „dve panvice, jedna hore dnom na druhej.“ Ak takýmto spôsobom spojíme dve telesá, ktoré majú približne tvar panvice, dostaneme už predtým pozorovanú biplanárnu konštrukciu lietajúcich tanierov.

Otázky nad projektom Modrá kniha

V novembri 1952 Ruppelt požiadal ATIC o povolenie uvoľniť filmy pre tlač. Generál Garland túto požiadavku predložil na schválenie Pentagonu. „Nijaké filmy a nijaké vyhlásenia pre tlač! "

znela strohá odpoveď aj keď vedci, ktorých z Pentagonu pred niekoľkými mesiacmi vyslali do leteckej základne Kelly predpokladali, že najpravdepodobnejším vysvetlením bielych stôp na filme sú morské čajky z oblasti Veľkého slaného jazera.

„Teória o morských čajkách," pokračoval list so zamietnutím žiadosti, „je príliš nedokonalá. Okrem toho sa odteraz uplatňuje nový prístup k informovaniu verejnosti." A skutočne sa začali objavovať pravidelné správy, známe ako Fact sheets, ktoré rýchlo celú aféru ututlali.

Kapitán Ruppelt, ktorý pevne veril, že má v rukách dôkazový materiál mimoriadneho významu, niekoľkokrát požiadal, aby sa počet jeho personálu zvýšil. Nikdy totiž nemal viac ako desať aktívnych spolupracovníkov, pričom mnohí z nich boli stále neprítomní, lebo cestovali po celej krajine, zbierali a overovali hlásenia. Požiadavky, aby sa v miestach, kde sa UFO častejšie vyskytovali, namontovali špeciálne kamery a aby pre potreby projektu prideliť expertov z odboru elektroniky, meteorológie, fotografie, fyziky a mechaniky, boli odmietnuté. Na jeseň v roku 1952 bolo už verejným tajomstvom, že letectvo sa rozhodlo ukončiť projekt Blue Book.

Priame pátranie po UFO sa presunulo na špeciálnu spravodajsko-operačnú jednotku 4602. Air Intelligence Squadron.

V decembri 1952 znechutený Ruppelt požiadal, aby ho preložili na iné miesto. V apríli 1953 v jeho oddelení ostali iba dvaja: poručík Bob Olson a letec 1. triedy Max Futch. Pravdaže, Ruppelt ostal aj naďalej vo funkcii, a to až do septembra 1953, keď, ako posmešne vyhlásil, „po slávnostnej ceremónii, ktorú usporiadali 3 stopy vysokí zelení muži na palube jedného z lietajúcich tanierov, ktoré som vraj počas svojej kariéry neraz (ako ho často obviňovali) navštívil", odovzdal úrad svojmu nástupcovi, odišiel od letectva a v Kalifornii začal pracovať v leteckej firme Northrop Aircraft ako výskumný inžinier.

Po tejto melancholickej rozlúčke prestal projekt Blue Book v skutočnosti existovať a všetok dokumentačný materiál o UFO, t. j. viac ako 4000 hlásení, bol pochovaný v archívoch ATIC. Krátko po tom, čo sa organizačné záležitosti dali do poriadku, objavila sa o tom krátka správa aj v tlači.

Ruppelt viedol projekt Modrá kniha s nadšením a vytrvalosťou, hoci neraz pôsobil dojmom, že ho značne obmedzujú direktívami. Je viac ako pravdepodobné, že jeho autori z najvyšších kruhov ho vytvorili preto, aby urobili zadosť požiadavkám o informácie zo strán novín a verejnosti, ktorá bola postupne presvedčená o tom, že UFO neexistujú. 8. mája 1952, keď Ruppelt podal podrobnú informáciu o projekte, mal minister letectva Thomas K. Finletter k celej veci iba jednu neurčitú poznámku: „Máte peknú prácu, kapitán, musí byť zaujímavá. Ďakujem Vám." Tento vlašný záujem o záležitosť, ktorou bola posadnutá celá krajina, dokumentoval, že sa nakoniec ani Ruppeltovi, mužovi, čo sa vážne vrhol do pátrania, nepodarilo splniť tie očakávania, ktoré do projektu vkladala armáda. Preto nečudo, že ho o niekoľko mesiacov neskôr začalo letectvo nútiť k tomu, aby projekt opustil a vzdal sa aktívnej služby v armáde.

Na druhej strane neobyčajne malý počet mužov určených pre projekt Modrá kniha neopravňoval k protestom, ktoré vznášali ufológovia v tlači, pričom osočovali Ruppeltových ľudí, že skrývajú pravdu a chystajú sprisahanie proti „bratom z vesmíru". Nedostatočne obsadený a úplne vyťažený štáb vojenských expertov nemohol však robu to, z čoho ho obviňovali, aj keby bol chcel.

Pokiaľ ide o ATIC, tá bola rozhodnutá skončiť s celým problémom UFO a v auguste roku 1954 oznámila: „Letectvo vyhlasuje, že neboli získané nijaké dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že Spojené štáty sú pozorované prostredníctvom lietajúcich strojov z vesmíru, alebo z iných štátov. Nezískali sa o tom nijaké materiálne dôkazy ani detailné fotografie, ktoré by túto domnienku potvrdili."

Keď bol projekt Blue Book zbavený autority, morálnym dedičom problému UFO sa stala veda. Letectvo by bolo veľmi rado, keby sa na celý problém zabudlo, ale pretože ľudia stále občas videli „niečo", čo ich vzrušovalo, nemohlo proti tomu letectvo namietať. Nakoniec - nezaručovala minulé skúsenosť, že veda bude spoľahlivým spojencom?

Podozrievajúc vedu z podvodu a z prisluhovania armáde sa profesor Aula, taliansky vedec v aerodynamike, v roku 1954 v jednom interview zmienil o istých národoch, ktoré sa dostali do predvoja pokroku. Spojené štáty popreli, že by mali tú „česť" byť oným predvojom, keď sa na kozmickom nebi neočakávane objavil prvý sovietsky sputnik, ktorý Američanom vzal ich výsadné postavenie. Ako

odpoveď na to vypustil Washington celý ohňostroj vyhlásení o svojom „hrozivom raketovom systéme“, ale od svojej politiky vo vzťahu k lietajúcim tanierom nikdy neodstúpil.

V januári roku 1955 dostali poslední dvaja členovia personálu projektu Modrá kniha rozkaz prevziať dozor nad priamym vyšetrovaním 4602. eskadry leteckej rozvedky - organizácie vytvorenej počas druhej svetovej vojny s cieľom systematického výsluchu zajatých nepriateľských letcov. (Neskôr bola táto zložka poverená štúdiom iných problémov, napríklad vzdušnou inváziou zo strany nepriateľov, odhalením príprav na vzdušný útok na USA a pod.)

Ako sa na začiatku dalo predvídať, malo toto rozhodnutie dvojaký výsledok:

1. Air Force dočasne uzavrela projekt Modrá kniha,
2. 131 hlásení o pozorovaniach v prvých šiestich mesiacoch, počas ktorých projekt Blue Book a 4602. Air Intelligence Squadron pracovali spolu, a všetok predchádzajúci materiál boli tak starostlivo preštudované, že percento nevysvetlených pozorovaní, pokiaľ ide o rok 1952, kleslo z 20% na 3% a v roku 1954 z 9% na 1,8%. Tento výpočet pochádza z roku 1960 spolu s prehodnotením 6312 hlásení zozbieraných rôznymi vojenskými a civilnými osobami.

Po uzavretí záverečného oficiálneho bulletinu Fact Sheet No 812 z 21. júla 1960 noviny uzavreli celú záležitosť konštatovaním: „Falošná podstata lietajúcich tanierov odhalená!“

V skutočnosti v nasledujúcich piatich rokoch americká tlač, napodobňovaná tlačou celého západného sveta, sa už nedomáhala pravdy o lietajúcich tanieroch. Obmedzila sa len na stručné správy bez komentárov. Písalo sa v nich o stále zriedkavejších pozorovaniach neznámych lietajúcich objektov, ktoré boli v záujme verejnosti vyhodené zo sedla oveľa senzačnejšími a menej tajomnými hrdinskými činmi pri dobývaní vesmíru. Atak konečne mohlo letectvo Spojených štátov načas považovať svoje dlhoročné ťaženie proti UFO za vyhraté.

Lietajúce taniere majú pozemský pôvod!

Začiatkom roku 1953, keď už takmer nikto nemyslel na lietajúce taniere, začali sa zrazu objavovať na stránkach kanadských novín; 11. februára 1953 noviny Toronto Star palcovými titulkami

oznámili, že sa UFO už viac nebudú pripisovať výplodom fantázie, pretože ich vývoj sa realizuje v hangároch spoločnosti AVRO Kanada pri letisku v Maltone. Dva stĺpce detailov a zmienka o tom, že stroj dosiahne rýchlosť 1500 míľ za hodinu (2775 km/h) jasne svedčili o tom, že autor správy získal tieto údaje z veľmi dobre informovaného prameňa, pravdepodobne od niekoho, kto pracuje v tejto významnej a všemocnej spoločnosti.

Skupina vládnych expertov, ktorú požiadali o rozhovor reportéri z Montrealu, snažila sa dostať z tejto veľmi nepríjemnej situácie vyhýbavým vyhlásením: „Ministerstvo obrany skúma všetky nápady, i tie najrevolučnejšie, ktoré chcú prispieť k rozvoju nových typov nadzvukových lietadiel, vrátane lietajúcich tanierov. Tie sa však stále nachádzajú v začiatkovej fáze výskumu a uplynie ešte veľa mesiacov, kým dosiahne nejaké pozitívne výsledky a aspoň sedem - osem rokov, kým sa dostaneme ku skutočnej výrobe“.

Podľa novín Star zo 16. februára 1953 kanadský minister obrannej výroby C. D. Hove v Dolnej snemovni vyhlásil, že „vláda stále študuje nové koncepcie a konštrukcie stíhačiek, pričom mimoriadny význam pripisuje správam, podľa ktorých firma AVRO teraz pracuje na prototype lietajúceho taniera s kolmým štartom, ktorý by mohol lietať rýchlosťou až 1500 míľ za hodinu“.

Dňa 27. februára sa k reťazi „prekvapujúcich odhalení“ pripojila aj samotná spoločnosť AVRO. Jeden z jej predstaviteľov, Crawford Gordon junior, v miestnych novinách napísal: „Ako všetky spoločnosti, ktoré chcú úspešne obchodovať, aj my venujeme veľkú časť nášho úsilia novým nápadom a zdokonaleným konštrukciám. O jednom zo štyroch našich najnovších projektov možno povedať, že je revolučný nielen technickou koncepciou, ale aj svojím vzhľadom. Jeho prototyp sa už konštruje. Je natoľko progresívny, že keď vzlietne, všetky ostatné typy lietadiel budú náhle zastarané. To je zatiaľ všetko, čo môže AVRO Kanada o tomto projekte povedať.“

Po tomto nejasnom a nepresvedčivom vyhlásení bol takmer dva mesiace relatívny pokoj. Zdalo sa, že tento príbeh pomaly zanikne pre nedostatok ďalších údajov a že ho stihne rovnaký osud ako mnohé iné „novinárske odhalenia“. Ale 21. apríla noviny Toronto Star uverejnili nasledujúcu správu: „Poľný maršál Montgomery sa stal jedným z mála ľudí, čo videli model lietajúceho taniera firmy AVRO, o ktorom sa hovorí, že má letieť rýchlosťou 1500 míľ za hodinu. Montgomeryho sprievodca oznámil, že maršál ohodnotil lietajúci tanier ako fantastický... Bezpečnostné opatrenia chrániace toto supertajomstvo sú také

prísne, že dvaja muži zo Scotland Yardu, ktorí Montgomeryho sprevádzali, nedostali povolenie na vstup do zakázanej časti továrne AVRO".

Táto správa bola už hodnovernejšia, pretože sa v nej uvádzala známa vojenská osobnosť. Zároveň dala možnosť na zrod najrôznejších úvah. Pod jej vplyvom 22. - 23. apríla dokonca aj prísne londýnske Times priniesli zo vzdialeného domínia správy o lietajúcich tanieroch, ktorým sa do tej chvíle úzkostlivo vyhýbali.

Neskôr, 24. apríla, noviny Toronto Star potvrdili svoju prvú správu z februára 1953 a doplnili ju o skutočnosť, že niekoľko významných kanadských leteckých inžinierov tajne pracuje na lietajúcom tanieri z kovu, dreva a plastických látok, ktorý údajne má byť „zbraňou budúcnosti“. „Istý čas“, pokračovali ďalej noviny Toronto Star, „kolovali chýry, že sa lietadlo tohto typu konštruuje v Maltone, ale nikto túto skutočnosť zatiaľ definitívne nepotvrdil. Podľa názoru vicemaršála D. C. Smitha vraj Montgomery videl iba úvodnú štúdiu konštrukčných plánov gyroskopickéj stíhačky, ktorá môže štartovať kolmo hore a letieť rýchlosťou dva razy vyššou ako zvuk. Jej hlavný konštrukčný princíp spočíva v tom, že sa plynová turbína otáča okolo pilota, ktorý je v kabíne umiestnenej v strede disku".

Určitý čas sa objavovali v tlači iba správy podobného druhu, ktoré neprinášali nič, čo by stálo za pozornosť. Takmer všetky kanadské informácie priniesol na svojich stránkach tlačový orgán britského vojenského letectva RAF Review, čím získali polooficiálny charakter.

Zároveň však tento časopis z opatrnosti vyhlásil, že ani jeden z uverejnených názorov nepotvrdilo ministerstvo letectva. A naozaj, po celý čas, keď sa tieto správy objavovali v tlači, držalo ministerstvo jazyk za zubami.

Začiatkom júna denný informačný bulletin švajčiarskeho časopisu Interavia oznámil na základe správ svojho kanadského korešpondenta, že lietajúci disk AVRO v skutočnosti nie je nič iné, ako trysková stíhačka s trojuholníkovým krídlom.

Inými slovami, ide o zdokonalený typ ťažkého stíhača AVRO 707 a bombardéra AVRO 698 Vulkan so štyrmi tryskovými motormi. Ale korešpondent časopisu sa mylil. Je pravda, že firma AVRO určitý čas pracovala na projekte nadzvukového lietadla s delta krídlom, označeného ako CF- 105 ARROW, 35-tonového stíhača s dvoma tryskovými motormi, ktorého prvý skúšobný let bol plánovaný na koniec roku 1955. No tento projekt očividne nemal nič spoločné s taniermi, ktoré boli celkom iného tvaru a mali mnohoročný predstih vo vývoji. Taniere postupne prestávali byť stredobodom záujmu kanadskej tlače, keď 1. októbra krátka správa v torontských novinách neočakávane znovu vyniesla túto záležitosť do popredia záujmu.

V správe sa uvádzalo: „Model kanadského lietajúceho taniera, v ktorého existenciu verí len málo ľudí, ukázali včera skupine 25 amerických expertov, pozostávajúcich z dôstojníkov armády a vedcov vojenského výskumu".

Ďalšie správy o AVRO tanieri, ktorý medzičasom dostal pomenovanie AVRO-Omega, prišli 21. októbra, keď tlač vyhlásila, že sa pracovalo dva roky na štúdiách tohto lietadla a náklady vynaložené na vývoj prototypu presiahli 200 miliónov dolárov. Podľa novín kanadská vláda plánovala vyrobiť vraj celé letky lietajúcich tanierov na ochranu Aljašky a zamrznutých oblastí ďalekého severu. Údajne nízke náklady na ich výrobu a údržbu i schopnosť zadržať akékoľvek rýchle lietadlo v akcii ich robili spolu s výhodou kolmého štartu ideálnou zbraňou na letecké operácie v zalesnených oblastiach Kanady i v subarktických a polárnych oblastiach. Boli totiž úplne nezávislé od zraniteľných štartovacích dráh, alebo od akýchkoľvek iných letiskových zariadení.

Tlač západného sveta prijala tieto správy s „uľahčením" a mohla konečne vyhlásiť: „Lietajúce taniere sú skutočnosťou!" Ale vyčkávanie na výrobu tanierov OMEGA začalo byť zdĺhavé. Prešlo mnoho mesiacov. Prišlo leto, potom jeseň, ale tanier OMEGA stále nevzlietol. Zato sa však opäť objavili taniere, ktoré boli známe už celý rad rokov, tentoraz nad Anglickom.

UFO nad Anglickom

Táto príhoda sa začala nasledovne; 3. novembra 1953 poručík Harry Waller z 256. protileteckého pluku obsluhoval radar v juhovýchodnej časti Londýna, keď medzi 15.30 a 16.15 h spozoroval na okraji obrazovky silný signál.

Krátko po umiestnení stopy do jej stredu konštatoval, že príjem je výnimočne dobrý. V ďalekohľade bol objekt biely, akoby „dobiela rozžeravený“, mal perfektne kruhovitý tvar veľkosti tenisovej loptičky a vznášal sa nad radarovou stanicou. Po porovnaní údajov z radaru a z ďalekohľadu sa dalo usúdiť, že sa vznášal vo výške 60 000 - 65 000 stôp (18 350 - 19 880 m).

V správe, ktorú odovzdal ministerstvu obrany, Waller napísal, že objekt nemohol byť meteorologickým balónom, pretože druh signálu, ktorý zachytil radar, svedčil o prítomnosti kovového objektu obrovských rozmerov. Odrazené signály od objektu boli o 3 až 4 razy väčšie, ako signály odrazené najväčším známym lietadlom. Po desiatich minútach nehybného vznášania sa čudný objekt rýchlo odletel z dosahu radarovej stanice.

Vyšetrovaní m sa pritom zistilo, že v období posledných troch mesiacov sa vo Veľkej Británii nevypúšťali nijaké prieskumné balóny, čo by mali v priemere 200 stôp (teda 61 metrov - taká bola totiž veľkosť telesa, ktoré zachytil radar). Odborníci konštatovali; obraz stopy po meteore by na obrazovke nemal také ostré obrysy a raketa by zase nemohla tak dlho nehybne stáť na jednom mieste vo vzduchu.

Toho istého dňa v tom istom čase T. S. Johnson a G. H. Smythe - dvaja piloti, ktorí leteli nad Kentom vo výške 4580 metrov -zazreli zo svojho cvičného stíhacieho lietadla Vampire žiariace UFO. Letelo vo výške asi 8000 metrov veľmi vysokou rýchlosťou. O tomto stretnutí s neznámym objektom sa zmienili v letovej správe, ktorú predložili svojim nadriadeným. Medzitým uviedli, že sa im zdalo, akoby UFO rotovalo okolo svojej osi.

Po obvode vraj vypúšťalo prúd ohnivého plynu, zatiaľ čo centrálna časť vyžarovala jasné modrasté svetlo.

Záujem o toto tajomné „zjavenie“, čo konečne prinieslo psychózu UFO do flegmatickej a konzervatívnej Británie, spolu s ďalšími pozorovaniami iných neznámych objektov, ktoré bolo treba brať do úvahy s výnimočnou opatrnosťou v dôsledku všeobecného vzrušenia verejnosti, mal za následok, že mnohé vysokopostavené osobnosti anglického kráľovstva boli zasypané otázkami „na telo“. Tie však odmietli akékoľvek vyhlásenia.

Devätnásteho novembra 1953 priniesli noviny Chronicle News nasledujúcu správu ministerstva letectva: „Nie sme pripravení komentovať jednotlivé hlásenia..., ale zistilo sa, že asi 95 % z nich vyvolávajú prírodné javy. Pokiaľ ide o zvyšných 5%, u tých nemôžu prísť zatiaľ experti k nijakému záveru“.

V Dolnej snemovni skupina členov parlamentu vedená poslancom Labour party Bellengerom interpelovala vládu a britského ministra obrany, či je schopný presne identifikovať objekty, ktoré zachytil radar. Tlačový tajomník vlády požiadal o týždňový odklad odpovede. Ministerstvo letectva však i naďalej stálo za svojím predchádzajúcim vyhlásením a tlačový tajomník ministerstva obrany s ním horlivo súhlasil! „Boli to meteorologické balóny. Teda nič neobyčajné!“ Ministerstvo obrany po „novej sérii“ vyšetrovaní zmenilo svoje stanovisko v tom zmysle, že pozorovanie treba pripísať „mechanickým chybám“, t. j. istým prenosovým anomáliám v činnosti radaru v prípade, keď zachytí bežný balón normálnej veľkosti (niekto, kto chcel ešte viac uľahčiť svojmu svedomiu dodal, že išlo o elektrické poruchy vo funkcii radaru). 24. novembra v nabitej Dolnej snemovni to oficiálne oznámil aj tlačový predstaviteľ Ministerstva národnej obrany. Hoci mali noviny o vládnom vyhlásení značné pochybnosti, uverejnili ho a s celou záležitosťou skoncovali.

Tajomstvo Kanadského lietajúceho taniera

Množstvo správ, ktoré medzitým prichádzali z Kanady, čoraz viac podporovalo začiatkový skepticizmus tých, čo nedôverovali tanieru OMEGA firmy AVRO CANADA. Začalo sa povrávať, že celý projekt bol prenesený do USA, ktoré mali tú „česť“, aby ho dotiahli do konca. doraz častejšie sa začalo spomínať meno istého leteckého inžiniera J. C. M. Frosta, ktorého označili za hlavného konštruktéra projektu OMEGA.

Konečne v marci roku 1954 uverejnila americká tlač podrobné správy o Frostovi a jeho myšlienkach, ako aj o samotnom projekte. Začiatok tohto nového príbehu bol dosť nezvyčajný.

Pentagon, znepokojený neočakávaným pokrokom sovietskych leteckých konštruktérov v oblasti tryskových lietadiel a riadených striel, pridelené letectvu USA obrovskú sumu (presné číslo bolo vojenským tajomstvom) na skonštruovanie prototypu lietajúceho taniera, ktorý bol tak dobre známy zo stránok tlače. Jeho vývoj mal trvať tri roky.

Podľa chýrov, ktoré kolovali medzi expertmi armády, sa vojenské orgány USA a Kanady dohodli na spoločnej realizácii projektu tohto stroja. Ti, ktorí nadšene verili, že sa vojenský arzenál USA a Kanady naozaj rozšíri o lietajúce taniere, povýšenecky vyhlasovali: „Bude to lietadlo s kolmým štartom, čo sa bude môcť nehybne vznášať vo vzduchu a lietať rýchlosťou až 3400 kilometrov za hodinu. To znamená, že bude schopné vykonávať všetky tie manévry, ktoré sa pripisujú lietajúcim tanierom. Tvorcom tohto úžasného lietadla je anglický letecký konštruktér John Frost, ktorý počas druhej svetovej vojny pracoval vo veľkej De Havillandovej továrni. Neskôr, po vojne prešiel k firme A. V. Roe (AVRO) v Maltone v Kanade. Pravdaže, toto lietadlo nie je jeho prvým projektom. Pred dvoma rokmi navrhol a skonštruoval lietadlo, ktoré nazval Flying Manta (Lietajúca Manta).

Aj keď sa tiež podobalo disku, o ktorom sa teraz toľko hovorí, nemohlo štartovať kolmo nahor a jeho maximálna rýchlosť nepresahovala 260 kilometrov za hodinu. Manta síce zaujala americký generálny štáb, ale s ohľadom na niektoré funkčné nedostatky (neschopnosť kolmého štartu) sa rozhodlo, že sa nebude vyrábať."

Zatiaľ čo ľudia žili v očakávaní, že uvidia Frostove disky s kombinovaným emblémom americkej hviezdy a kanadského javorového listu, a dúfali, že sa ich na oblohe objavia-celé tucty, 3. decembra kanadské ministerstvo obrany náhle oficiálne oznámilo, že sa projektu vzdalo, aj keď už bolo vyrobených niekoľko konštrukčných častí taniera. Hoci sa verilo, že by tento stroj lietal, prišlo sa nakoniec k záveru, že by neslúžil nijakému užitočnému poslaniu.

Keď novinári prišli za ministrom Howeom, aby ho požiadali o interview, ten iba potvrdil spomínané rozhodnutie a dodal, že na vývoj Frostovho disku sa preinvestovalo 4 až 5 miliónov US dolárov. Projekt v záverečnej fáze zanechali iba preto, lebo celý vývoj by si bol vynútil náklady až 100 miliónov dolárov. A to bolo príliš veľa na taký pochybný projekt. Dňa 25. októbra 1955 minister letectva USA Donald Quarles urobil prostredníctvom tlačového oddelenia Pentagonu vyhlásenie, v ktorom oznámil, že ATIC dostala povolenie uvoľniť niektoré informácie získané pri výskume UFO. Quarles ďalej povedal:

„Vstupujeme do takého obdobia leteckej techniky, v ktorom sa začnú na oblohe objavovať lietadlá neobyčajných tvarov a letových charakteristík... V priebehu niekoľkých dní bude americké letectvo skúšať prvé tryskové lietadlo s kolmým štartom. So spoločnosťou AVRO Kanada máme uzavretý kontrakt na výrobu lietadla diskového tvaru, podobného populárnym lietajúcim tanierom. Hoci bude mať nezvyčajný tvar, je priamym pokračovaním vývoja konvenčných lietadiel a nemalo by byť považované za nadprirodzené tajomstvo. Ministerstvo obrany sa bude snažiť - s ohľadom na záujmy štátnej bezpečnosti - informovať verejnosť o priebehu vývoja tanierov AVRO tak, aby sa mylne nepovažovali za to, čím nie sú... Musíme uznať, že aj iné krajiny sú schopné vyvinúť podobné lietadlá. S uspokojením však konštatujeme, že ani jeden z doposiaľ pozorovaných lietajúcich tanierov nebol identifikovaný ako lietadlo z inej krajiny."

Bol to zámer, alebo nedopatrenie? Dokonca ani noviny si nevšimli, že Quarles si nedal pozor na jednu vec. Hovoril o lietadle blízkej budúcnosti, zatiaľ čo lietajúce taniere patrili už minulosti.

Podľa správ v americkej tlači bol projekt AVRO najnovším Frostovým objektom a opisovali ho ako lietadlo podobné obrátenému tanieru (konečne!), ktorý má po svojom obvode 180 nastaviteľných trysiek. Tie mu umožňujú vertikálny štart a zmenou ich uhla sa lietadlo môže pohybovať dopredu, dozadu, alebo iným ľubovoľným smerom.

Prvé spoľahlivé správy prišli vo februári roku 1959. Opisovali *nový* revolučný typ lietadla s kolmým štartom na princípe prstencovej trysky, ktorá pri štarte umožňuje stopercentné prípadne aj väčšie zvýšenie vztlaku v porovnaní so štartom helikoptéry, kde sa získa iba 15 - 20%. V podstate išlo o praktické využitie „vzduchového vankúša“, ktorý vzniká vtedy, ak je tryska zamierená na zem. Tento zaujímavý stroj sa teraz vyrába a používa v Spojených štátoch a v Kanade. Jeho dosah je však obmedzený, lebo môže lietať iba do výšky 1,8 m a pohybovať sa rýchlosťou niečo vyše 500 kilometrov za hodinu.

Polooficiálne správy ho neskôr charakterizovali bez pozoruhodných detailov ako typ, ktorý je kombináciou vlastností lietadla a vznášadla. „Tento sľubný projekt realizovaný americkým letectvom a kanadskou vládou má byť ukončený modelom lietadla, ktoré urobí prevrat v doterajších metódach vzdušného prieskumu."

Pravdaže, americká tlač nezabudla vyzdvihnúť práve poslednú časť správy. V tejto súvislosti sa v novinách opäť tvrdilo, že Anglicko má v Kanade veľkú eskadru lietajúcich tanierov a Montgomery bol vraj prítomný na nedávno prísne tajných manévroch týchto lietadiel. „Nové lietajúce stroje," napísal

obozretný reportér, „vyrobila firma AVRO a potom boli dopravené na špeciálne tajné letisko v centre krajiny.“ V skutočnosti spoločnosť AVRO vtedy prechádzala veľmi ťažkým obdobím.

Koniec AVRO taniera

Po konštatovaní, že potenciálne vzdušné nebezpečenstvo, ktoré vraj hrozilo Kanade zo strany štátov komunistického bloku, pominulo, lebo Moskva má iba malý počet interkontinentálnych bombardérov, kanadská vláda využila toto tvrdenie ako zámienku na zrušenie kontraktu na vývoj ťažkého bombardéra CF-105 (ARROW). Tým prinútila firmu AVRO, aby prepustila veľkú časť svojho personálu.

Po tomto rozhodnutí vlády stratilo zamestnanie vyše 10 000 špecialistov, z ktorých väčšina pracovala na projekte AVRO taniera, ktorý potom premenovali na AVRO-CAR. Toto tvrdé opatrenie sotva mohlo viesť k úplnému vyťaženiu kvalifikovaných technikov a robotníkov takej veľkej továrne.

Štrnásteho apríla 1959 generál Frank Britton však na krátkej tlačovej konferencii vo Washingtone znova konštatoval, že sa prvý skúšobný let nového lietadla čoskoro uskutoční. „Aj keď sa objavili určité ťažkosti pri vývoji, tento nový typ lietadla bude rozhodne znamenať prevrat v tradičných leteckých koncepciách,“ optimisticky ukončil svoje vystúpenie generál.

Prešlo opäť veľa mesiacov. Konečne v auguste roku 1960 sa americké úrady rozhodli povoliť reportérom niekoľkých novín, aby si prezreli prototyp taniera, ktorý medzitým zmenili z jednomiestneho na dvojmiestny. Ale problémy, ako sa ukázalo, nezmizli. Hoci sa ich konštruktéri snažili maskovať optimizmom, výsledky vôbec neboli povzbudivé. Práve naopak. Potvrdilo sa, že aj pri tomto type lietadla s kolmým štartom a pristávaním je hlavným problémom jeho nízka rýchlosť a zlá letová stabilita. Testy vo veľkom aerodynamickom tuneli (12 x 24 m) v Ames Research Center, ktoré patrí NASA, neboli celkom úspešné.

Poznámka: *V jeseni roku 1959 kolovala v tlači veľmi neostrá fotografia Frostovho disku. Tvrđilo sa, že istý „nezávislý fotograf“ urobil tento obrázok počas letu nad továrňou AVRO vo chvíli, keď disky vyťahovali z hangáru na stacionárne skúšky. Muselo sa však čakať až na uverejnenie oficiálnej fotografie, ktorá sa objavila v auguste 1960, aby bolo možné vysloviť presnejšie úvahy o tomto tajomnom lietadle. Jeho hrubo zaoblené okraje prezrádzali, že konštruktéri nemali v úmysle dosahovať nadzvukové rýchlosti, ale pohybovať sa iba tesne pod hranicou rýchlosti zvuku.*

Na vrchnej časti stroja bolo vidieť kruhový otvor pre nasávanie vzduchu s veľkou vertikálnou vrtuľou. Tú poháňali tri turbíny Continental I-69 umiestnené vo vnútri trupu v tvare šošovky. Vztlak na spodnej strane lietadla (vzduchový vankúš) sa tvoril a udržiaval pomocou prúdu vzduchu, ktorý prichádzal z ventilátora a bol vypudzovaný cez prstencovú dýzu z Venturiho trubíc. Pre horizontálny let bol prúd vzduchu z dýz nasmerovaný dozadu, čím sa vytvorila zložka pohybu vpred a normálny aerodynamický vztlak vyvolaný plochým tvarom lietadla sa sčítal so vztlakovým komponentom.

V roku 1960 bolo konečným cieľom projektu dosiahnuť účinnú a spoľahlivú metódu pootočenia prstencovej trysky pod 90-stupňovým uhlom a využitie aerodynamického zdvihu na horizontálny let. V každom prípade by to bol býval prvý krok k realizácii budúceho nadzvukového typu lietadla. (Kruhové krídla sú v dôsledku malej štíhlosti veľmi nestabilné. Táto základná a veľmi vážna chyba sa napriek veľkému úsiliu ukázala ako neodstrániteľná a bola dostatočným dôvodom na ukončenie tohto projektu.)

Zatiaľ čo ufológovia netajili svoju škodoradosť, keď sa dozvedeli o ťažkostiach, ktoré naši „bratia z vesmíru“ prekonali už pred tisícročiami, vývoj AVRO taniera pokračoval ešte zopár mesiacov, pričom sa niekoľko ráz neohrabane vzniesol nad betónovou dráhou v Maltone. Konečne v decembri roku 1961 sa ministerstvo obrany Spojených štátov definitívne rozhodlo ukončiť svoju účasť na vývoji prvého pozemského lietajúceho taniera, ktorý nesplnil očakávania svojich tvorcov a mecenášov.

Leto bohaté na UFO

V auguste 1965, takmer po desiatich rokoch sporadického pozorovania UFO, ktoré príliš nepotešilo rady ufológov, objavila sa na oblohe nad Texasom, Novým Mexikom, Kansasom a Oklahomou nová vlna neznámych lietajúcich objektov. Prišla tak náhle, že upútala pozornosť aj početných kvalifikovaných pozorovateľov, akými sú napríklad policajní dôstojníci, experti na meteorológiu a radaroví odborníci letectva Spojených štátov.

Veľkým prekvapením bol postoj americkej tlače, ktorá sa po prvý raz pod vplyvom mohutnej vojenskej protipropagandy nesnažila z tejto vlny urobiť nový „prípado“. A to bola chyba, pretože veľký počet pozorovaní, ktorý vo veľkej miere potvrdili aj nad kanadským územím, onedlho celú záležitosť skomplikoval tak, ako v čase „búrliwych nebeských invázií“ v rokoch 1948 a 1952.

Prvé UFO sa objavilo 31. júla krátko pred svitaním nad Wynnewoodom v Oklahome a na oblohe ostalo asi 40 minút. Jeho prítomnosť zachytili aj radary vojenských základní v Tinkere a v Carswelli (hoci sa vojenské authority letectva rozhodli poprieť tento fakt).

Poznámka: *Jednotlivé UFO sa však na niektorých miestach objavili už predtým; 4. júla 1965 vojenský a vedecký personál niekoľkých argentínskych, chilských a britských námorných základní v Antarktíde pozoroval a súčasne vyfotografoval veľké kruhovitú žiariace teleso, ktoré preletelo nad základňami v malej výške. Skôr, ako zmizlo za horizontom, niekoľko ráz zmenilo rýchlosť a smer a vo vzdialenosti niekoľkých míľ krúžilo okolo zásobovacej lode Punta Medanos, ktorej kompas sa dočasne „zbláznili“ pravdepodobne od intenzívneho elektromagnetického rušenia, čo nepochybne pochádzalo z pozorovaného objektu.*

Hoci pozorovanie potvrdili oficiálne chilské a argentínske pramene, fotografie pre tlač neboli uvoľnené.

Nasledujúcu noc trojuholníkové a kosoštvorcové formácie, ale aj jednotlivé UFO, leteli vo veľkej výške, ktorú pozorovatelia odhadli na vyše 10 000 stôp, smerom na sever. často menili farbu z modrej na oslepujúco bielu, z bielej na zelenomodrú a občas sa presúvali z jednej strany formácie na druhú.

Predstavitel' projektu Blue Book (y druhej polovici šesťdesiatych rokov znovu začal pracovať) vyhlásil, že „...na obrazovke radaru nebolo potvrdené nijaké pozorovanie neznámych lietajúcich objektov“. Zároveň podotkol, že „...pozorované objekty mohli byť planétou Jupiter, prípadne niektorou z hviezd Rigel, Capella, Betelgeuse, alebo Aldebaran. V čase hlásených pozorovaní azimut a výška spomínaných svetiel nad obzorom podporujú tento predbežný záver“.

Ale či planéta tak rýchlo a často mení svoju farbu, prípadne jej radarový obraz (hviezdu nemožno zachytiť radarom!) pripomína objekty s vlastným pohonom? Je to naozaj neobyčajný jav, ktorý by iste neušiel záujmu astronómov i v čase teleskopov a vesmírnych tajomstiev.

O tri dni neskôr po tejto nepríjemnej udalosti personál americkej leteckej základne Keweenaw Field v Houghtone v štáte Michigan otvorene poprel vyhlásenie „šedých eminencií“ projektu Blue Book. (*Snád' niekto v snahe, aby bola znovu odhalená pravda, riskoval svoju kariéru.*) .

Táto základňa zachytila radarom formáciu asi desiatich UFO, letiacich nadzvukovou rýchlosťou 9300 míľ za hodinu, (16 926 km/h) vo veľkej výške nad Horným jazerom na hraniciach s Kanadou. Tento prípad oznámila ďalekopismi do celého sveta tlačová agentúra UPI.

Oficiálne vysvetlenie, ktoré znelo: „Let meteorologických balónov“, využilo aj objavenie sa iných objektov, „...čo sa pomaly vznášali a často menili smer letu nad niektorými okrajovými štvrtkami Minneapolisu“.

Toto mesto je v skutočnosti sídlom jedného z najväčších amerických centier na výrobu, ale aj vypúšťanie gigantických stratosferických balónov. Ale keď sedem z týchto predpokladaných „meteorologických balónov“ prenasledovalo nadzvukové tryskové lietadlo, veľmi rýchlo ho nechali za sebou.

Ale odkedy dujú stratosferické vetry takou vysokou rýchlosťou?

Krivka výskytu UFO dosiahla svoj vrchol v noci z 2. na 3. augusta a najviac hlásení sa sústredilo predovšetkým na územie Nového Anglicka. Zdalo sa, že UFO uprednostňujú najmä južné oblasti New Hampshire, kde podľa početných hlásení domácich obyvateľov preleteli niekoľko ráz nad miestnym vedením vysokého napätia, vraj preto, „...aby sa znovu nabili“. Toto čudné podozrenie, čudné, ale nie nemožné, dalo ufológom podnet pre vznik nového prípadu, ktorý na počesť malého mesta, odkiaľ bol hlásený najväčší počet pozorovaní, nazvali Exeterská udalosť. Posledné, ktorým končila prehliadka žiariacich telies a ich tajomných manévrov, bolo zaznamenané 3. septembra.

Poznámka: *Podrobne o tom hovorí kniha Johna G. Fullera Udalosť v Exeteri. Je nepochybne možné a pravdepodobné, že sa podstatná časť hlásení môže vysvetliť samovoľným vznikom*

elektroatmosferických javov spôsobených prenosom vysokého napätia v oblastiach, kde sa zaznamenali pozorovania. Taký je názor expertov z Westinghouse Research Laboratories. (Napríklad článok Phillipa J. Klasa Teória plazmy môže vysvetliť tajomstvo UFO, uverejnený v časopise Aviation Week and Space Technology, č. 8 z 22. augusta 1966.)

Ale vznik korónových efektov a výbojov guľového typu, spôsobených dočasným preťažením siete vysokého napätia (a to buď pre jej poškodenie, alebo pre prípadné skúšky), nevylučuje možnosť prítomnosti neznámych lietajúcich strojov nad týmto územím. V skutočnosti niet dôvodu, prečo by tieto dva javy nemohli existovať nezávisle jeden od druhého a niekedy sa vyskytnúť súčasne bez toho, aby sa navzájom vylučovali. Navyše sa cyklus pozorovaní UFO v lete v roku 1965 neobmedzil iba na územie Spojených štátov. Prelety UFO zaznamenali nad Francúzskom, Portugalskom, Španielskom, Argentínou, Chile, Peru, Brazíliou a v blízkosti austrálskeho letiska v Cannbere. Oblohu Severného Mexika, ktorou preleteli lietajúce taniere pri niekoľkých príležitostiach, navštívila formácia ohnivých guľ letiacich za veľkým „materským“ UFO cigarového tvaru, ktoré sa vznášalo na čele tohto veľkého a tichého sprievodu. Toto pozorovanie ostalo nevysvetlené.

Po troch mesiacoch veľmi častých preletov UFO, ktoré sa vyskytovali takmer s dennou pravidelnosťou, počet pozorovaní rýchle poklesol. Správa pre tlač, ktorú 27. októbra 1965 na podnet Pentagonu poskytol predstaviteľ projektu Blue Book, brilantne vyriešila túto aféru. (Išlo vari o vojenské cvičenie strategických bombardovacích lietadiel amerického letectva vo veľkých výškach a o známu „tepelnú inverziu“, spôsobenú hrubou vrstvou chladného kanadského vzduchu, čo sa nachádzala medzi dvoma teplejšími vzdušnými vrstvami nad štátmi Nového Anglicka. Podľa expertov amerického letectva tento prírodný jav spôsobuje u pozemského pozorovateľa zrakový klam, „...akoby sa hviezdy pohybovali po oblohe obrovskou rýchlosťou“.)

„Mohli by už prestať robiť si z nás bláznov a tvrdiť, že neexistujú nijaké lietajúce taniere,“ napísali s oprávnenou dávkou rozhorčenia texaské noviny Star Telegram. „Na to, aby nás presvedčili, nestačia štatistické správy o tom, koľko hlásených „tanierov“ sa ukázalo byť stíhačkami alebo meteorologickými balónmi“. Napriek množstvu podobných komentárov v tlači letectvo USA neuhlo ani milimeter od línie, ktorej sa vždy pridrižovalo. Bolo isté, že sa bude opakovať predchádzajúca skúsenosť z masovej psychológie. Tá totiž učí, že väčšina ľudí po určitom čase zabudne dokonca aj na najneuveriteľnejšie vyhlásenia a fakty, ktoré ich vyvolali, a tí naozajstní skeptici nech si myslia, čo chcú.

Dodatočné úvahy a nový výskum

Dňa 21. februára 1966 v správe pre tlač využilo americké letectvo malý počet pozorovaní UFO v zimných mesiacoch a pokúsilo sa s ešte väčšou bezohľadnosťou vstúpiť do mysle Američanov známu dogmu o neexistencii lietajúcich diskov. S takmer svätou trpezlivosťou znovu a znovu opakovalo staré známe vysvetlenia: vtáci, balóny, lietadlá, družice, meteory a podobne. Táto snaha však bola odsúdená na neúspech.

S príchodom jari medzi 20. a 23. marcom nový výskyt neznámych lietajúcich strojov znovu postavil pred Američanov tú istú starú dilemu. Nové pozorovania UFO sa väčšinou takmer v ničom neodlišovali od pozorovaní z predchádzajúceho leta, alebo z uplynulých rokov. Ale oblasť pozorovaní sa obmedzila na štáty Michigan a Ohio. Dokonca jedno UFO si dovoľilo preletieť nad leteckou základňou vo Wright-Pattersone, ktorá bola trvalým sídlom projektu Blue Book, a vyvolalo tým nemalú zábavu medzi tými, čo prechovávali iba veľmi málo úcty voči tejto „preslávenej“ skupine.

Poznámka: *Keď 27. marca 1966 príslušník dopravnej polície Georg Landversicht ráno spozoroval, ako k leteckej základni smeruje čudný žiariaci objekt, nakrútil niekoľko stôp filmu a odovzdal ho svojim nadriadeným. Hoci zábery filmu prezrela skupina expertov z ATIC, všetci do jedného zachovali o ňom absolútnu mlčanlivosť. Ak teda UFO neexistujú, prečo sa tieto neškodné zábery nedostali na verejnosť?*

Bez toho, aby počkal, kým zmizne posledné UFO, usporiadal vedecký poradca letectva USA dr. Hynek v Detroitě tlačovú konferenciu. Jej cieľom bolo uviesť udalosti z posledného mesiaca na „pravú mieru“.

„Osobne som viedol pátranie“, povedal, „a som si istý, že lietajúce svetlá pozorované viac ako päťdesiatimi svedkami v Ann Arboru neboli nič iné ako prírodné plyny, ktoré vznikajú v tejto bažinatej

krajine. Unikajúce plyny, ktoré vzplanú pri styku s atmosferickým kyslíkom, vytvárajú bludičky rôznych veľkostí. Mnohí svedkovia boli takto ovplyvnení dokázanými prírodnými javmi a falošnými hláseniami".

Táto hypotéza nebola o nič menej za vlasy pritiahnutá ako hociktorá iná, čo mala splniť jediný cieľ - poprieť existenciu UFO. Ale rázny postup súkromných ufologických spoločností na čele s vplyvnou NICAP do tohto sporu nedal letectvu Spojených štátov sebamenšiu nádej, aby sa rýchlo zbavilo tejto aféry.

Republikánsky kongresman (a bývalý americký prezident) Gerald Ford navrhol, aby bol na preskúmanie aféry zostavený zvláštny výbor kongresu. Tento návrh však podnietil iba nový spor medzi tlačou a armádou a dokonca spôsobil, že museli zasiahnuť minister národnej obrany Robert McNamara a náčelník štábu generál Wheeler, aby plnou váhou svojej autority popreli fyzickú existenciu UFO a tým zabránili, aby sa do záležitosti letectva miešali civilné organizácie.

Dr. Hyneka nakoniec unavila slepá podpora negativistickej politiky amerického letectva, pretože augustové číslo časopisu Science uverejnilo časť otvoreného listu, v ktorom tento vedec zmenil svoje dvadsaťročné názory na existenciu UFO. (Koncom osemdesiatych rokov sa otvorene priznal v rozhovore pre iný časopis, že bol priamo nútený príslušníkmi vojenskej kontrarozvedky k tomu, aby svojou autoritou popieral existenciu UFO.) Súčasne navrhol, aby sa k problému UFO raz a navždy pristupovalo priamo, a nie dvojzmyselne. Celý list nakoniec 17. decembra 1967 uverejnil Saturday Evening Post. Vo svojom priznaní dr. Hynek uviedol štyri možné vysvetlenia neznámych lietajúcich diskov:

1. Sú UFO halucináciami, alebo šibalstvami? Ak áno, musí sa to dokázať. Pri súčasnom stave nášho poznania v tejto oblasti by bolo ťažšie dokázať túto tézu, ako jej opak.
2. Sú UFO vojenské prostriedky, s ktorými niekto experimentuje? Táto aféra trvá príliš dlho a je do nej zatiahnutých príliš veľa krajín z každej časti sveta, aby táto hypotéza bola prijateľná.
3. Pochádzajú UFO z vesmíru? To nemôže byť celkom vylúčené, aj keď nezvratný dôkaz o tom chýba. Niektorí skeptici, ktorí si neodpustia posmešky, keď počujú o pozorovaniach UFO, sa často pýtajú: „Prečo sa posádky lietajúcich tanierov nesnažia dostať s nami do kontaktu?“ Jedna z možných odpovedí znie: „Prečo by aj mali. Ani my by sme sa nesnažili nadviazať styk s novým druhom klokanov, ktorý by sme našli v Austrálii. Tiež by sme tie zvieratá iba pozorovali“.
4. Máme do činenia s prírodným javom, ktorý doposiaľ vzdoruje nášmu vedeckému poznaniu?

Len sa zamyslime, ako sa naše vedomosti o vesmíre za 100 rokov zmenili. V roku 1866 nielenže sme nič nevedeli o nukleárnej energii, ale sme nevedeli ani to, že atóm má jadro. Kto môže už dnes povedať, aké úžasné fakty sa dozvieme o našom svete v budúcich 100 rokoch?

V závere listu dr. Hynek vyhlásil: „Hoci letectvo vynaložilo na výskum UFO zatiaľ iba toľko, ako na odpadkové koše, uvedomujem si, že je nemožné očakávať od armády, aby po celej krajine (USA) vybudovala nákladný systém hliadok lietajúcich tanierov... ale všetky cenné údaje musia byť spracované v počítačoch tak, aby sme mohli rýchlo porovnať nové pozorovania so starými a prísť na stopu správania sa UFO...! ...Odporúčam, aby sa každý policajný šéf v krajine presvedčil o tom, či je aspoň jeden z jeho hliadkových vozov vybavený kamerou s farebným filmom“.

Ďalej dr. Hynek zdôraznil svoje názory na jeden zo sporných bodov jeho vzťahu voči armáde: „Za roky mojej spolupráce s letectvom som nikdy nevidel dôkaz, čo by podporil obvinenie, ktoré sa často vznáša voči armáde, že vedome zakrýva svoje znalosti o vesmírnych návštevníkoch, aby zabránilo panike medzi verejnosťou. Celú históriu vzťahu letectva k UFO môžeme pochopiť len vtedy, ak si uvedomíme, že Pentagon nikdy neveril, že by neznáme lietajúce objekty mohli byť niečím novým a nezvyčajným, a ešte stále tomu neverí. Pracovná hypotéza letectva znie: Podnetom každého hlásenia o UFO je chybná identifikácia bežných objektov, alebo prírodných javov. Je to teda veľmi jednoduchá hypotéza. Teraz (v roku 1967) po časovom odstupe 20 rokov sa letectvo a americká veda po prvý raz naozaj chystajú odhaliť tajomstvo neznámych lietajúcich objektov“. Ale k dr. Hynekovi sa ešte vrátíme.

Pátranie coloradskej univerzity

„Pomôže univerzite Colorado špeciálny fond 313 000 dolárov, čo sa majú použiť na novú sériu vyšetrovaní, aby našla na problém UFO takú odpoveď, s akou by sa uspokojili nielen požiadavky Pentagonu, ale aj zvedavosť amerických občanov?“ To bola najčastejšia otázka, ktorú si kladli všetci tí, čo pochybovali o tom, že by suma, vyčlenená letectvom univerzite na financovanie nového vedeckého výskumu UFO bola dostatočne vysoká. V jeseni 1968, keď sa celá akcia ukončila, stála už síce vyše pol milióna dolárov, ale dôležité nie sú ani tak peniaze, ako myšlienka zapojiť do vyšetrovania problému

neznámých lietajúcich objektov civilný tímový výskum. Podľa koncepcie navrhnutej dr. Hynekom sa malo znovu prehodnotiť 10 147 hlásení zozbieraných projektom Modrá kniha a vyjasniť 646 prípadov, ktoré ostali nevysvetlené.

Poznámka: Pretože celú záležitosť odovzdali do rúk civilnej skupine, riaditeľ projektu Modrá kniha major Hector Quintanilla mal plniť funkciu „špeciálneho vojenského poradcu“. Okrem toho dostal inštrukcie dať vyšetrovateľom k dispozícii všetky hlásenia z roku 1966 (ktorých bolo 1060, t. j. najvyššie číslo po 1501 pozorovaniach spôsobených „masovou hystériou“ z roku 1952), ako aj všetky správy, ktoré armáda dostala v roku 1967.

Správa pre tlač zo 7. októbra 1966, ktorá informovala, že letectvo vybralo coloradskú univerzitu, aby skúmala UFO, síce verne odrážala rozkazy Harolda Browna, neskôr ministra obrany USA, ale presvedčivým spôsobom nevysvetlila skutočný dôvod pre likvidáciu projektu Blue Book.

Projekt Modrá kniha pôsobil takmer 20 rokov. Hoci bol v minulosti niekoľko ráz napadnutý, nikdy ho personálne ani materiálne neposilnili, dokonca ani po spomínaných útokoch. Prečo ho vlastne nahradili novým organizmom, ktorý nemohol byť dobre pripravený už jednoducho preto, že bol nový?

Dĺžku zmluvy medzi letectvom a coloradskou univerzitou určili na 15 mesiacov, pričom mala byť podľa potreby predĺžená. Po jej vypršaní mal kolektív vedcov vypracovať podľa špecifických požiadaviek Pentagonu záverečnú správu. Tú mala nakoniec preveriť skupina špecialistov určených Národnou akadémiou, aby sa potvrdili metódy a prostriedky použité pri výskume UFO.

Za riaditeľa nového projektu vymenovali 64-ročného dr. Edwarda Condon, profesora fyziky na coloradskej univerzite, ktorý sa počas druhej svetovej vojny podieľal na vývoji atómovej bomby v atómovom stredisku v Los Alamos.

Hneď po svojom vymenovaní vyložil Condon karty na stôl a vyhlásil, že problému UFO nebude môcť venovať všetky svoje sily a voľný čas. Preto mal byť považovaný iba za vedeckého riaditeľa projektu. V skutočnosti vykonával i naďalej svoje staré funkcie v spojenom laboratóriu pre astrofyziku, v ktorom bol dlhé roky veľmi vplyvným členom. Za jeho hlavného pomocníka a skutočného koordinátora projektu určili bývalého prodekana univerzity v Colorado dr. Roberta G. Lova. Pod jeho vedením pracovalo vyše sto vedcov - pracovníkov coloradskej a iných univerzít, ako aj rôznych štátnych a civilných ustanovizní, roztrúsených po celej krajine. Ich výhodou bolo, že mali úplnú voľnosť vo výskumnej činnosti.

Začiatkom jesene 1968, keď sa projekt Colorado skončil, zo správy, ktorú Condon nakoniec uverejnil, vyplynulo, že asi 90 % pozorovaných UFO možno vysvetliť prirodzeným spôsobom. Zvyšných desať percent ostáva nevyjasnených iba vďaka nedokonalosti súčasnej vedy. Na tlačovej konferencii v januári 1969 predstavitelia projektu sebavedome vyhlásili, že „...podrobný trojročný výskum nepriniesol nijaké vedecké dôkazy o tom, že by UFO boli mimozemského pôvodu“.

Ale nie všetci Condonovi spolupracovníci sa stotožňovali s výsledkami projektu. Dvaja odmietli podpísať záverečné hlásenie. Jeden z nich, dr. David Saunders-toto rozhodnutie pred novinármi odôvodnil tým, že počas výskumov projektu prišiel k záveru, že „UFO pochádzajú z iných svetov“.

Toto vyhlásenie podložené tvrdením, že Condonov neúspech pri objasňovaní niektorých problémov UFO spôsobili nevedecké metódy výskumu, bolo začiatkom série útokov rôznych súkromných spoločností proti projektu Colorado.

Nová vlna špekulácií o pôvode UFO sa rozpútala aj preto, že v jeseni 1972 sa neznáme lietajúce objekty opäť náhle objavili vo viac ako polovici z päťdesiatich štátov USA.

Niektorí seriózni vedci v diskusiách o týchto pozorovaniach uvažovali aj o možnosti, že ide o nejaký prirodný jav. Poukazovali na to, že najčastejšie vidia ľudia lietajúce disky v noci, prípadne za súmraku. Väčšinou im pripomínajú kotúče žeravej masy, ktoré sa vznášajú tesne nad zemou, alebo rýchlo letiace vo veľkých výškach. Zaujímavé je, že nielen lietadlá, ale aj autá, ktoré sa na cestách dostanú do blízkosti UFO, vraj mávajú poruchy elektrického zariadenia a rozhlasového príjmu.

Istý vedec poukázal na to, že mnohé pozorovania (alebo možno všetky) by sa mohli zaradiť do kategórie „...vrtkavého elektronického javu, ktorý sa podobá nejakému druhu guľového blesku“.

Poznámka: *Isté súkromné laboratórium neďaleko Washingtonu vyskúšalo teóriu, podľa ktorej by nejaký elektronický podnet mohol vyvolať nevysvetliteľné UFO. Pokus sa však uskutočnil iba v malom rozsahu a nedospel k jednoznačnému záveru.*

Pri jednom pokuse iskra vysokého napätia zapálila čpavkové pary, následkom čoho vznikla hmota žeravého plynu, ktorá rýchlo nadobudla tvar pripisovaný lietajúcim tanierom.

Toto „experimentálne UFO“ s rozmermi asi tri centimetre v priemere v mnohom pripomínalo počínanie si neznámych lietajúcich objektov. Niekoľko minút (!) sa vraj vznášalo na jednom mieste, potom vraj klesalo a opäť sa vznášalo, chvíľami sa pohybovalo, potom úplne zmizlo. Občas sa vyskytovali aj „formácie“ niekoľkých navzájom podobných tanierov, ktoré manévrovali akoby na povel.

Vedci potom zistili, že sa - teoreticky - za istých okolností umelé UFO dalo sledovať radarom a vyvolávalo také elektrické pole, ktoré by asi nepriaznivo ovplyvnilo akýkoľvek rádiový príjem.

Vráťme sa však k dr. Allenovi Hynekovi. Počas programu Blue Book bol ako jeho vedúci veľmi skeptický voči UFO. Vo svojej prvej knihe, The UFO Experience, ktorá vyšla v Chicagu v roku 1972, sa dokonca otvorene priznal, že „...spolu s mnohými vedcami som neraz nahlas hovoril o škodách, ktoré v myslení ľudí vyvoláva viera v túto epidémiu“.

Po skončení programu Modrej knihy posadnutý galileovským syndrómom inteligentného astronóma sa rozhodne dištancoval od výsledkov výskumu v rámci Blue Book. „Dielo vedca nemusí byť vždy vedeckým dielom“, vyhlásil, čím mienil viac ako pochybné výsledky Condonovej správy. Tvrdil, že celý program výskumu sa robil iba z jedného pohľadu: „...za každú cenu mal dokázať, že problém UFO neexistuje podľa zásady, lebo UFO neexistuje“. A tak sa z otvoreného skeptika stal zástanca UFO.

Zúčastnil sa na spracovaní rozsiahleho dokumentačného materiálu a už to bol vhodný podnet na napísanie knihy. Pretože sám vypočúval svedkov jednotlivých príhod, ako svedomitý vedec sa ani nepokúšal svoje poznatky prispôbovať horeuvedeným názorom.

Jeho jednoznačný názor: „Problém UFO existuje! Na celom svete sú zaznamenané množstvá solidne overených pozorovaní, ktoré svedčia o tom, že okolo Zeme, a neraz aj nad jej povrchom krúžia objekty, ktorých pôvod je zatiaľ neznámy. To však neznamená, že o nich tvrdím, že sú to objekty mimozemského pôvodu, ktoré na našu planétu poslala nejaká mimozemská civilizácia. Hoci pre to nemáme vedecké dôkazy, máme však dôvody, aby veda uznala tieto objekty ako existujúcu skutočnosť.“

Kniha dr. Hyneka vyvolala v Spojených štátoch obrovský rozruch. Zo všetkých kníh, ktoré sú venované problému UFO, je to kniha s najdokumentárnejším charakterom. Nielen vierohodná, ale aj precízne a svedomito napísaná.

Dr. Hynek v nej priznáva, že nemalá časť vedeckého sveta má k fenoménu UFO odmietavý, ak nie aj pohrdavý vzťah. Musíme si uvedomiť, aký účinok môže mať podobná výzva vedcom, z ktorých mnohí sú významné vedecké autority. A predsa nechápu, v čom je podstata tejto záhady. Že vlastne ich robí

zodpovednými za nedostatok objektivity, za nedostatok ochoty pochopiť jav, ktorý je nesmierne dôležitý pre celú našu civilizáciu. Tým, ktorí mávnutím ruky odbijú stovky, či tisíce svedectiev, vyčíta dr. Hynek nielen nedostatok fantázie, ale aj citu, ba dokonca neprekonateľný odpor voči „lietajúcim tanierom“ príznačný pre cynickú domýšľavosť z dosiahnutých vedeckých úspechov. Podľa Schrodingera: „Vedec by mal byť človek predovšetkým zvedavý. Má mať schopnosť čudovať sa, ale súčasne aj chuť odhaliť príčiny svojho údivu“.

Thomas Goudge, významný kanadský filozof, ktorého dr. Hynek tak isto cituje, hovorí: „Jednou z najzaujímavejších hodnôt UFO je pre mňa skutočnosť, že je to záležitosť súvisiaca s rozvojom vedy. Jednou z podmienok tohto rozvoja je, aby sa vždy brali do úvahy nielen empirické pozorovania, ale aj nové schémy riešenia, opierajúce sa o nové koncepcie a nové zákony...“. V tejto súvislosti by bolo vari vhodné spomenúť všetky tie teórie, ktoré väčšina vedcov nechcela uznať a ktoré sú dnes obecné prijímané, ako je napríklad pôvod meteorov, vykopaných paleontologických nálezov či dokonca existencia guľových bleskov.

„Podobne je to aj so súčasným názorom vedeckého sveta. Pre neho UFO alebo nie je vedeckým fenoménom (alebo prinajmenšom záležitosťou, ktorá by fyziku zaujímal), alebo je dôsledkom falošnej interpretácie normálnych javov. Prijatie takého názoru však znamená vylúčenie všetkých podmienok, nevyhnutných pre ďalší rozvoj vedy“, tvrdí Goudge.

S dr. Hynekom súhlasím, že väčšina vedcov by sa o otázky spojené s UFO aj zaujímala, keby boli lepšie a objektívnejšie informovaní. Svoje vedomosti väčšinou čerpajú zo senzáciechrovej tlače tej najhoršej kvality. Preto sa nemožno čudovať, že podobné informácie len odrádzajú.

Musím priznať, že ešte pred niekoľkými rokmi vedecká bibliografia týkajúca sa UFO neexistovala. V roku 1972 mala len okolo 400 čísel. Časom sa tento počet tak rozšíril, že dnes je priam nemožné prečítať najnovšie vydania kníh o tejto téme. Napriek tomu som sa podobne ako dr. Hynek stretával s názormi, ktoré ospravedlňujú nechť vedcov k problému „neznámych lietajúcich objektov“. Podľa jedného vraj len ľudia, ktorí majú hlavu plnú lietajúcich tanierov, ich vidia na každom kroku. Je to obyčajná lož. Aj dr. Hynek počas prieskumu v rámci programu Blue Book zistil, že 99 percent ľudí, ktorí oznámili výskyt UFO, sa do tých čias o UFO a podobné fenomény nezaujímal, prípadne nemali o nich ani tušenie.

Ďalší z podobných názorov zase tvrdí, že výskyt UFO nikdy nehlásia vedci. S tým osobne tiež nemôžem súhlasiť, lebo podľa mojich štatistík vyše 90% hlásení pochádza od vysokoškolsky vzdelaných ľudí. Z nich je viac ako polovica odborníkov, ktorí majú hlboké vedomosti z fyziky, meteorológie, letectva, ale aj astronómie. A podobne ako u dr. Hyneka aj v mojom prípade väčšina z nich je proti tomu, aby sa ich mená uverejňovali.

Tretí všeobecný názor uvádza, že informácie o UFO väčšinou prinášajú jedinci duševne nevyvážení, nevzdelaní. Aj v tomto prípade sa stotožňujem s Allanom Hynekom, lebo nie je pravdou, že o „tanieri“ sa zaujímajú osoby s porušenou psychikou. Odmietam tiež argument, že vzdelanie rozhoduje o pravdivosti informácie, i keď zo začiatku som tomuto kritériu prikladal oveľa väčší význam. Preto ani tento argument nie je na mieste.

A ešte jedno, čo tu nechcem obísť, to sú informácie, ktoré získavam od svedkov. Všimol som si, že väčšina svedkov hovorí o udalosti, ktorú opisujú ako niečo, čo ešte nevideli, ako čosi úplne reálne a skutočné. Keby opisovali zážitok z kabaretu alebo nejakej show, mali by pre to pripravené slová. Ale ľudia, ktorí videli po prvý raz UFO a chcú ich opísať sú v rozpakoch, a väčšinou skončia vetou: „V živote som nič podobného ešte nevidel“.

Často sa výpoveď začína tvrdením, že išlo o lietadlo alebo o helikoptéru, prípadne niečo banálne. Ale keď si uvedomia, že to lietadlo letelo príliš rýchlo alebo príliš pomaly, prípadne nehybne a ticho „viselo“, a po chvíľke náhle zmizlo z priestoru resp. obrovskou rýchlosťou vyletelo do výšky „...bez akéhokoľvek zvuku“, menia svoj názor.

Neraz sú to nekonečné rozhovory, prípadne žiadosti ľudí o rozhovor, v ktorom by chceli vysvetlenie „čo to len mohlo v skutočnosti byť“. Ťažko možno týchto ľudí obviňovať z halucinácií alebo fantazírovania. Keby bolo UFO skutočne dieťaťom fantázie, museli by sme sa čudovať, že všetci tí, čo hlásia ich prítomnosť, majú tak neuveriteľne obmedzenú fantáziu.

Práve preto aj súhlasím s dr. Hynekom, ktorý vo svojej druhej knihe - vyšla v roku 1977 pod titulkom The Hynek UFO Report - písal: „...výber výrazových prvkov je taký chudobný a nedostatočný práve preto, že sa hlásenia len veľmi málo vzájomne odlišujú a väčšinou hovoria o tom istom, stálo by za to, aby sa stali predmetom analýz a vedeckého výskumu“.

Vrátim sa ešte k Hynekovej reportáži o UFO. Autor knihy dáva prednosť udalostiam, ktoré pozoroval väčší počet svedkov. Získal tak zoznam, v ktorom okrem dátumu, času, počtu svedkov a trvania javu venoval pozornosť aj stupňu zvláštnosti samotného javu. Celok nakoniec rozdelil do šiestich skupín.

Do prvej patria informácie o lietajúcich objektoch v noci, v druhej sú objekty zaregistrované cez deň a v tretej informácie o UFO zistené radarmi.

Zvyšné tri skupiny zaznamenávajú bližšie stretnutie s UFO. Prvá skupina eviduje objekty pozorované celkom zblízka, ale bez priameho kontaktu neznámych lietajúcich objektov s okolím. V druhej sú výpovede doplnené o zmeny, ktoré UFO spôsobil, prípadne stopy, ktoré v okolí zanechal, a v tretej sú sústredené informácie, ktoré svedčia o prítomnosti „živých“ bytostí na UFO.

Nočné lietajúce svetlá

Najrozšírenejšou formou prejavu UFO sú nočné lietajúce svetlá. Zatiaľ čo Hynek uvádza 41 prípadov s tromi až štyrmi svedkami, mne sa ich podarilo zhromaždiť vyše osemdesiat, z toho sám som mal to šťastie pozorovať viac ako päťdesiat s niekoľkými svedkami. (V tzv. aktívnych dňoch sa objavujú už pri prechode terminátora.) Javy tohto typu sú podľa Hyneka najmenej zaujímavé. No ja som dokázal

spolu s priateľmi desiatky minút sledovať ich pohyb od nepatrného, cez lenivo-pomalý až po rýchly, charakteristický len pre supersonické stíhačky.

Nasledujúcu svedeckú výpoveď pilota lietadla som vybral z Hynekovej reportáži o UFO:

„Naraz sa objavili dva svietiace terče s nevýraznými kontúrami. Boli asi sto päťdesiat metrov pod lietadlom - bol som prevedčený, že dôjde k zrážke. Terče si po celý čas udržiavali stabilnú vzdialenosť. Keď veliteľ lietadla zvýšil náhle rýchlosť, terče odbočili prudko doprava...”

O kontakte (28. februára 1968) existuje dokonca záznam rozhovoru pilota lietadla s kontrolnou vežou, ktorá ho varovala, že svetelná škrvna na obrazovke radaru nemôže byť nijakým lietadlom, lebo najbližšie je vzdialené dvadsaťpäť kilometrov.

A ešte jedno hlásenie, teraz trochu rozsiahlejšie a podrobnejšie:

„Ponáhľali sme sa po poľnej ceste a potom sme sa ocitli na vzdialenosť asi sto metrov od objektu. Pohyboval sa nad osamelým stromom uprostred obrovského pola. Strom bol vysoký asi tridsaťpäť metrov. Objekt mal priemer najviac deväťdesiat centimetrov. Mal tvar kruhového terča, ale skôr vyzeral ako sféroid. Na pozadí tmavého neba „vec“ intenzívne žiarila a postupne vystriedala všetky farby dúhy. Zdalo sa nám, že objekt dôkladne skúma strom, lebo robil okolo neho precízne manévry. Po celý čas udržiaval výšku pätnásť až tridsať metrov nad zemou. Kíval okolo stromu, raz sme ho videli pred ním, raz za ním... Niekoľko minút sme sa na tú prehliadku stromu pozerali... Chceli sme sa priblížiť, aby sme objekt vyfotografovali, asi nás spozoroval a ihneď sa vzdialil smerom na juh - za dve a pol sekundy zmizol. Objekt bol príliš malý na to, aby sa doňho vošla ľudská bytosť... Pohyboval sa celkom nehučne... Krúžil okolo stromu ako nejaká inteligentná bytosť... Nebol to nijaký pre nás známy fyzikálny jav a určite to nebolo nijaké astronomické teleso... Jav pozoroval rad svedkov, medzi nimi aj niekoľko policajtov. ”

Zo 41 prípadov, ktoré uznal doktor Hynek za hodnoverné, citoval trinásť. Všetky sú veľmi presvedčivé, ale... Žiadne komplexne nepreskúmala ani komisia programu Modrá kniha, ani Condonova komisia...

Rakvy, taniere, gule, terče...

Moje „prvé UFO“ som videl ako gymnazista. Trávil som prázdniny u starej mamy. V jedno augustové popoludnie ľudia niečo upútalo na oblohe. Takmer celá ulica ho videla. Visel nad Zvolenom takmer pol hodiny ako veľký, šedý balón a veľmi intenzívne rotoval. Zhodou okolností stáli neďaleko vojaci, od ktorých som si požičal ďalekohľad. Na spodnej časti objektu bolo osem čiernych kruhov, podľa ktorých som videl, ako sa objekt rýchlo otáčal.

S druhým UFO som sa stretol počas vojenskej prezenčnej služby v strešovickej vojenskej nemocnici. Jedného januárového večera roku 1965 som šiel cez dvor na ubytovňu. V nevelkej výške asi 200 metrov som uvidel smerom na východ letieť červenú ohnivú guľu. Všetko trvalo iba niekoľko sekúnd. Na druhý deň Večerní Praha priniesla krátku správu o prelete neznámeho guľového telesa.

Tretie UFO som uvidel 26. mája 1991 za súmraku asi 250 metrov severozápadne od Bratislavy - Čuňova. Bol „navlas“ taký ako ten, čo dostal v januári roku 1967 na fotografii od dvoch bratov z Detroitu dr. Hynek. Objekt hamburgerového tvaru bezhučne letel tesne nad vrcholkami stromov a upútal ma jasnočervenými blikajúcimi svetlami vpredu a vzadu a výkonným žltým svetlometom v strede trupu, ktorým „niečo“ hľadal medzi stromami. Cez ďalekohľad som odhadol jeho dĺžku asi na dvanásť a výšku na dva metre.

Krátko na to sa s nočnými svetlami v okolí Bratislavy pretrhlo vrece. Ale o tom až na inom mieste.

Teraz spomeniem prípad, ktorý mi vyrozprával v roku 1970 manželkin starý otec, bývalý horár. Po prvej svetovej vojne vyše dvadsať rokov strážil lesy a hájil zverinu pred pytlíkmi v okolí Rajeckých Teplíc. Priľahlé lesy prechodil dňom i nocou. Poznal lesné zákutia ako vlastnú dľaň. Bol to smelý a odvážny muž. Ale pred jedným miestom v lesnej doline s potokom mal mimoriadny rešpekt. Aj keď bol opatrný a ostražitý, niekoľko ráz tam „vyplašil“ teleso podobné ľudskej rakve, ktoré hneď zažiarilo zelenomodrým svetlom, nehučne sa vznieslo k oblohe a v diaľke zmizlo z dohľadu.

V máji 1991 ma pozvali do rozhlasového štúdia, aby som im vysvetlil svoj názor o prítomnosti mimozemských civilizácií na našej planéte. Po skončení vysielania mi zatelefonovala pani Agneša K. z Novej Borsy pri Senci, ktorá mi porozprávala nasledujúci príbeh: „Okolo polnoci, 29. novembra 1989, odviezla som choré dieťa na ošetrovanie do Galanty. Cestou späť okolo tretej hodiny nad ráno, asi kilometer pred dedinou Hrubá Borsá, nás na ceste osvietilo neznáme lietajúce teleso. Letelo v nevelkej výške a svojím tvarom a veľkosťou pripomínalo kaviareň Bystrica na bratislavskom moste cez Dunaj. Letelo ticho, bezhučne, len občas bolo počuť zvuk podobný tichému šumeniu elektrického motora.

Po príchode do dediny sa objekt zastavil nad bytovkou, v ktorej bývame. Trvalo to iba chvíľu. Potom sa stratil za horizontom striech dedinských domov".

Pani K. mi však povedala, že príbeh mal predohru niekoľko hodín pred spomínanou udalosťou, keď sa neznáme lietajúce teleso 0 18. hodine zastavilo nad domom jej starej mamy, žijúcej za dedinou na samote. Podľa opisu starej panej mal objekt podobný vzhľad ako UFO, čo videla jej vnučka v noci.

Viem to pochopiť, že väčšina svedkov má problémy pri opise javu, ktorý pozorovali. Používajú odpovedajúce porovnania, alebo opisy.

„Vyzeralo to ako trup lietadla bez krídel alebo ako obvod terča s priemerom štyri a pol metra... ktorý padal priamo na mňa." (Hlásenie zo 4. februára 1966.)

„...Boli to dva objekty, tvarom pripomínajúce taniere", tak informovali dvaja pozorovatelia z kontrolnej veže na jednom letisku.

Všetci pozorovatelia tvrdia, že objekty, ktoré videli, „vyžarovali" svetlo. Nikto nepozoroval dym alebo niečo, čo by pripomínalo výfuky. Všetky pozorovania, nech prišli z ktoréhokoľvek kúta sveta, sú jednotné v tom, že UFO sú úplne bezhlučné. Svoje manévry robia potichu. Sám môžem len potvrdiť, že som nepočul sebamenší zvuk, okrem vlaku pohybujúceho sa na trati vzdialenej od miesta pozorovania takmer dva kilometre.

čo sa týka tvaru UFO, nájdeme na výpovediach všetkých pozorovateľov také analógie, že by sa mohlo zdať, že sa navzájom dohovorili. Sú to objekty oválne, guľovité, pripomínajúce dva spojené taniere, atď. Jednotvárnosť týchto informácií je priam šokujúca. Rozdiely vo výpovediach sú len v súvislosti s veľkosťou UFO. Nakoniec, nie všetky UFO musia mať rovnaké rozmery!

Napríklad niekoľko výpovedí svedkov:

„Stručne povedané - bol to stribristo biely disk, jeho veľkosť nedokážem opísať. Keď sme ho pozorovali, nehybne visel asi desať minút. Potom zrazu preletel po nebi a zmizol v mrakoch. Nijaký zvuk sme nepočuli."

Alebo prípad, ktorý hlásili z letiska v Novom Mexiku: „Objekt, ktorý sa objavil nad vojenskou leteckou základňou v Kirtlande, najskôr vyzeral ako meteorologický balón. Po chvíli sme sa však zhodli na tom, že to nie je balón a že taký objekt nikto nikdy nevidel... O chvíľu sa pri ňom objavil podobný objekt. Oba zamierili smerom na juh bez toho, aby vydali nejaký zvuk. Mali kruhový tvar a boli strieborné. Zrazu vyrazili a vyleteli kolmo nahor. Pozorovali sme ich asi tridsať sekúnd."

Pozorovanie sa uskutočnilo 4. februára 1952. Predtým 16. januára a v tej istej oblasti bol pozorovaný podobný jav. Zaregistrovali ho nie laici, ale odborníci.

„16. januára 1952 zbadali dvaja vedeckí pracovníci astronomického laboratória v General Mills, ktoré sa zaoberalo vypúšťaním balónových sond, a štyria ďalší pracovníci tohto laboratória vedľa balónu dva objekty, ktoré sa dali ťažko identifikovať. Boli vo výške asi 3000 metrov. Objekty videli aj z letiska v Artesii (v Novom Mexiku)... Pomer ich veľkosti k veľkosti balónu bol asi päť ku trom."

Tento prípad uvádza vo svojej reportáži o UFO profesor Allan Hynek preto, že ho uviedli v aktoch Modrej knihy, kde sa ho vôbec nesnažili podrobnejšie preskúmať, pričom komisia zdôraznila, že informátori sú odborníci a preto sa nemohli mýliť! Ale pretože medzi udalosťou a oznámením informácie bolo veľké časové obdobie, konštatovala komisia, že prípad z Nového Mexika... sa nedá preveriť.

Pravda, nebudem tu citovať údaje z Modrej knihy, o ktorej vieme, že skôr mala dezinformovať ako odhaliť tajomstvo neznámych lietajúcich tanierov, ale argumenty, a tých je v Hynekovej knihe viac ako dost.

Napríklad, dvaja pracovníci z kontrolnej veže na letisku v Blythille a tretí, ktorý mal službu na konci štartovacej dráhy, spozorovali „vo výške 350 metrov dva objekty v tvare taniera. Po tridsiatich sekundách zmizli".

Allan Hynek v knihe cituje aj istého astronóma, ktorý si neželal, aby mu zverejnil meno. Cestoval v aute s celou rodinou, keď spozoroval strieborný objekt v tvare dosky. Spodná časť bola zahalená do modravo strieborného svetla, čo vyvolávalo dojem, akoby sa celý objekt otáčal okolo vlastnej osi. Zrazu objekt rapídne nabral rýchlosť a... zmizol nad Atlantikom.

Mnohí si pritom položia otázku, či sa počas pozorovaní neurobili fotografie? Na celom svete ich vzniklo veľmi veľa. Aj keď ich dr. Hynek považoval za autentické, predsa im neprikladal mimoriadny význam preto, že práve fotografie mohli byť dôvodom na zneužitie predovšetkým tlačou, ktorá na každom kroku

vyhľadáva senzácie. Inými slovami, neraz sa vyrábali fotografické falzifikáty len preto, aby sa zvýšil záujem čitateľov, a nie preto, aby sa odhalila pravda o UFO.

Bezprostredné stretnutia

Nech by sme boli akokoľvek objektívni, v protiklade k pozorovaniam musíme stretnutia s UFO považovať za kontakty vzdialené nie viac ako dvesto metrov a blízke najviac päť metrov. Inak by sme sa utopili v mori správ o UFO. Súčasne musíme brať do úvahy jednu z dvoch možností: alebo svedkovia hovoria pravdu, alebo stratili rozum, pričom tretia alternatíva neexistuje.

Zo všetkého najviac prekvapuje skutočnosť, že v priemere úroveň ľudí, ktorí boli svedkami či hrdinami týchto kontaktov, je pomerne vysoká.

Musím priznať, že operácie okolo zatajovania takýchto udalostí sa robia stále na vysokej úrovni. Je známe, že podľa zákona o slobode informácií nemá v USA žiadna vládna organizácia právo utajovať (aspoň otvorene) materiály, ktoré sa týkajú neznámych lietajúcich objektov. Ale jedna vec je zákon a iná vec je konkrétna situácia. Napríklad z odtajneného dokumentu kanadského ministerstva obrany z novembra 1950 vyplýva, že veľvyslanectvo Kanady vo Washingtone malo vtedy k dispozícii informácie o vzťahu vlády USA k problému UFO, ktorého podstatou bolo, že: 1. Problém UFO je vlastne najtajnejším vo vláde USA a 2. lietajúce taniere existujú! Na každom kroku sa však čo len trochu objektívnejší pozorovateľ môže presvedčiť, že utajovanie nálezov UFO v USA naďalej pokračuje. Neraz sa to robí tak, že sa zoženú staré dokumenty, ktoré majú byť už odtajnené režimom utajenia, ktorý sa zaviedol neskôr. Tento umožnil výboru pre vedecký výskum anomálnych javov, v ktorom je aj podvýbor pre UFO, vyhlásenie, že všetky dokumenty o skupine Majestic 12 sú falošné.

Poznámka: Asi o 22. hodine večer 2. júla 1947 sa obyvatelia mesta Roswellu stali svedkami doteraz nezvyčajného javu na oblohe, kde sa náhle objavil objekt pripomínajúci dva taniere spojené na sebe. Neznámy objekt letel v malej výške smerom na severozápad, ale nad mestom nevyvolal nijakú mimoriadnu pozornosť. Neďaleko Roswellu mal základňu 509. letecký pluk, známy zhodením dvoch atómových bômb na Hirošimu a Nagasaki. Pochopiteľne, že neznámy lietajúci objekt nemal nič spoločné s lietadlami.

Asi o týždeň predniesol predstaviteľ leteckej základne zodpovedný za styk s verejnosťou, nadporučík Howt, pred novinármi vyhlásenie. Bez súhlasu veliteľstva oznámil, že informácia o lietajúcom tanieri, ktorý stroskotal na jednej farme neďaleko Roswellu, je pravdivá. Nakoniec ju uverejnil aj roswellský denník Daily Record a nakoniec aj ďalšie americké a zahraničné noviny.

Krátko nato sa objavili vyhlásenia o tom, že spomínaný neznámy objekt pozorovali farmári, vojaci, technickí inžinieri, skupina študentov archeológie a mnoho miestnych obyvateľov.

Napríklad Brisel novinárom povedal, že asi 3. júla večer počul silný úder hromu s jasným zábleskom, čo mal byť následok výbuchu na palube neznámeho objektu tanierového tvaru. Farmár našiel aj nejaké úlomky a spojil sa s miestnym šerifom, ktorý informáciu o náleze odovzdal majorovi výzvednej spravodajskej služby Dwrightovi Marcelovi. Ten zabezpečil zhromaždenie a prevoz úlomkov neznámeho pôvodu. Veľká časť z nich svojím vzhľadom pripomínala hliníkovú fóliu. Nedala sa však deformovať a rezať ako hliník. Ďalšie úlomky vyzerali ako z dreva, aj keď neboli z tohto materiálu, a boli označené znakmi pripomínajúcimi hieroglyfy. O nevysvetliteľných znakoch sa novinárom „pochválil“ aj farmár Brisel. Vraj si myslel, že sú to kresby Indiánov. Okrem toho sa v okolí stroskotaného objektu našlo mnoho materiálu hnedej farby, ktorý sa kvalitou zhodoval s pergamenom a nakoniec veľmi pevný materiál pripomínajúci hodváb. Predpokladalo sa, že to mohol byť pravdepodobne nejaký vodič.

Čo sa týka samotného objektu, ten opísal vo svojej výpovedi inžinier Barnett, ktorý pracoval v osudný deň v oblasti, do ktorej spadol „lietajúci tanier“. Ráno začiatkom júla upútal Barnettovu pozornosť záblesk objektu, ktorý letel ešte cca jeden a pol kilometra ďaleko. Predpokladal, že je to lietadlo, ktoré práve stroskotalo. Keď došiel na miesto havárie, našiel tanierovité teleso o priemere asi 10 metrov. Okrem neho prišlo k objektu aj niekoľko ľudí, od ktorých sa dozvedel, že sú členmi archeologickej expedície. Nakoniec prišli vojaci, ktorí vyprevadili z miesta havárie všetkých „nepovolaných“ a na rozlúčku im pripomenuli vlasteneckú povinnosť mlčať o tom, čo videli. Ale ako to už býva, že čarom tajomstva je vlastne snaha podeliť sa oň s priateľmi, dnes vieme čosi o tom, čo títo ľudia vtedy videli. Podľa Barnettových priateľov, inžinier hovoril aj o mŕtvych členoch posádky objektu. „Aj keď vyzerali ako ľudia, neboli to ľudia“, spomínal Burnett. Hlavy mali podľa jeho tvrdenia guľaté, ale bez vlasov,

akoby nafúknuté. Potvrdil to aj vodič nákladného auta, ktorý prevážal z tejto oblasti akýsi diskovitý predmet prikrýty plachtou.

Únik informácií však netrval dlho, lebo do hry vstúpil Pentagon. Jeho oficiálne vyhlásenie tvrdilo, že ide o spadnutú meteorologickú sondu s radiolokačným terčom.

V záujme dezorientácie novinárov na tlačovej konferencii dôstojník vojenskej meteorologickej služby Ian Newton dostal od plukovníka Duboisa príkaz, že neznámy objekt má identifikovať ako havarovanú meteorologickú sondu. Pretože mu predložili skutočné časti sondy, nemal Newton prečo klamať.

Na príkaz zhora medzitým zvyšky neznámeho objektu previezli lietadlom B-52 na leteckú základňu v Texase a odtiaľ na známu základňu Wright-Patterson v štáte Ohio, kde ich uskladnili v hangári 18 A.

V roku 1970 sa brigádny generál vo výslužbe Dubois „mimochodom priznal“, že v roku 1947, keď bol pobočníkom generála Remyho, ktorý velil roswellskej operácii, si historku s meteorologickou sondou vymyslel sám generál, vraj aby sa predišlo informačnému výbuchu.

Najlepšie dokazuje snahu utajiť pred verejnosťou čo najviac pravdivých informácií ďalší dokument, ktorý počas roswellskej operácie vypracoval prvý riaditeľ CIA, už zosnulý generál Robert Hillencoter. Štyridsať rokov po havárii v Roswelli uverejnila tento dokument tlač. Doslova sa v ňom uvádza: 7. júla 1947 pri operácii, čo súvisela s vyhľadávaním a vedeckým výskumom zvyškov neznámeho objektu, ktorý havaroval na Zem, objavila letecká rozvedka štyri malé humanoidné bytosti. Pravdepodobne sa katapultovali pred výbuchom zo svojej kozmickej lode. Pristáli asi dve míle od miesta havárie neznámeho objektu. Všetky štyri bytosti boli mŕtve a v stave silného rozkladu, lebo boli objavené až týždeň po havárii. Vedecká skupina dvanástich odborníkov, ktorá skúmala materiál a štyroch humanoidov, mala označenie Majestic 12. Zistila, že posádka „taniera“ mala len vonkajšiu podobu humanoidov, ale biologicky ani evolučne sa vraj nepodobala pozemšťanom. Tak isto potvrdila, že aj podlá úlomkov ich lode nie sú pozemského pôvodu. Na žiadosť organizátorov sympózia o UFO, ktoré bolo vo Washingtone, velenie vojenského letectva oznámilo v oficiálnej odpovedi, že „...dokumentácia o tomto prípade bola zničená“.

Pozoruhodné sú na celom prípade dve zistenia. Prvé zanechal fyzik z Washingtonu Robert Sarbacher, ktorý ako bývalý člen Majestic 12 potvrdil, že strokotaný neznámy lietajúci tanier „...bol zostrojený z veľmi ľahkých, ale mimoriadne pevných materiálov“, a k biologickej štruktúre humanoidov dodal, že „...nepriamo pripomínali štruktúru tela hmyzu“. O to druhé sa pričínil známy astrofyzik Donald Menzel, o ktorom vyšlo najavo, že tiež patril medzi členov Majestic 12. Ako je známe, Menzel oficiálne dokazoval absurdnosť okolo problému UFO. Účasť v skupine Majestic 12 len potvrdzuje, že spolupracoval s tajnými službami USA preto, aby dezinformoval vedeckú verejnosť.

Ale vráťme sa k téme bezprostredných stretnutí. Pre ilustráciu začnem tými staršími. Jedno pochádza zo 6. januára 1966. „Pozeral som sa cez okno na dvor a zrazu som spozoroval, že celé okolie je zaliate červeným svetlom. Zo začiatku som si myslel, že sú to svetlá policajného auta... Zavolať som manželku... A náhle som zistil, že svetlo svieti zhora. Zdvihol som hlavu a uvidel som obrysy objektu, ktorý bol sedemdesiat až stopäťdesiat metrov nad naším domom. Červené svetlo žiarilo zo stredu spodnej časti objektu. Vyzeralo to ako prameň lúčov vychádzajúcich z nejakého otvoru...“

Manželia M. a J. E. z Rakovníka si najskôr mysleli, že to, čo sledovali dňa 21. septembra 1990, sú lietadlá. Vzápätí však zistili, že pozorujú objekty, ktoré sa ako lietadlá vôbec nesprávajú.

„V ten večer po mojom príchode do nočnej zmeny mi o 22. hodine a tridsiatej minúte telefonovala manželka, že spolu s rodičmi počula okolo 22. hodiny vonku hvizdot nejakého objektu. Hvizdot veľmi pripomínal zvuk padajúcej bomby. Svokra v skle knižnice stačila ešte zbadat' dve červené svetlá, aké sú vzadu na aute, ktoré však leteli vzduchom a pohybovali sa veľmi rýchlo smerom von z mesta. Svetlá niekoľko ráz prelietali okolo našich okien a potom veľmi rýchlo zmizli. Všetci vybehli na balkón, ale už nič nevideli. Asi o 15 minút sa čudný zvuk opäť zopakoval. A zase sa objavili tie záhadné svetlá, ktoré bleskurýchlo preleteli okolo, ale čo to bolo, nikomu sa nepodarilo identifikovať.“

Druhá udalosť sa stala o týždeň 28. septembra, keď sme s manželkou išli nakupovať. Ponáhľali sme sa, lebo bolo pred 18. hodinou. Keď sme sa vracali späť, zbadali sme na oblohe dve „hviezdy“. Stáli na západnej strane v uhle asi 25 stupňov. Od križovatky, kde sme tieto „hviezdy“ zbadali, bolo k nášmu domu asi 150 metrov. Tieto objekty boli tesne vedľa seba. Obloha bola bezoblačná a bolo jasne vidieť, že „hviezdy“ žiaria intenzívnejšie ako ostatné. Najskôr sme si povedali, že to bude asi lietadlo, keď sa svetlá zrazu začali zväčšovať a my sme videli, že „lietadlo“ letí nad sídliskom, respektíve

nad protiľahlým domom. Keď sme sa zastavili, zistili sme, že to, čo svieti dvoma veľmi silnými svetlami, neletí, ale stojí, resp. visí vo vzduchu! Lietadlo, helikoptéru a balón sme vylúčili. Asi po desiatich sekundách sa objekt pohol a opäť sa zastavil. Krátko nato odletel smerom na východ k Prahe a pri rýchlosti okolo 40 km/h sa mierne naklonil a letel veľmi pomaly. Na zadnej strane objektu striedavo blikali dve veľké okrúhle červené svetlá a pod nimi bližšie k sebe dve menšie biele svetlá dokonale viditeľné. Bol to pomerne veľký predmet vo výške asi 800 - 1500 metrov nad zemou. Nevydal nijaký zvuk ani iné ďalšie sprievodné efekty (plamene, oheň, iskrenie a pod.).

Potom sme bežali do bytu na štvrté poschodie na náš balkón, odkiaľ sme ďalekohľadom sledovali smer pohybu objektu. Po dvoch až troch minútach sa na obzore objavilo ďalšie biele svetlo, ktoré sa začalo opäť približovať. Mal som dojem, že by to mohlo byť lietadlo, ale stalo sa čosi prekvapujúce. V pomerne malej výške (asi 1500 - 2000 m) a vzdialenosti asi 2 km náhle biele svetlo zhaslo a v tej chvíli som uvidel veľmi rýchlo kmitajúce modré a zelené svetielka, ktoré sa rozžiarili na mieste pôvodného bieleho svetla. Boli však osem ráz väčšie.

Toľko stručný záznam zo zaujímavého listu, ktorý v knihe nazvanej UFO nad Česko- Slovenskom uverejnili Vladimír Liška a Ladislav Lenk.

Poznámka: Na podporu listu môžem osobne dodať, že v lesoch na juhovýchodnom okraji Bratislavy som videl vo večerných hodinách podobné objekty v dvoch veľkostiach aj so svetlami ako ich opisuje autor listu z Rakovníka, a to viackrát. Príslušné „vojenské kruhy“ mi venovali iba toľko pozornosti, že ma upozornili, či s mojimi vedomosťami a IQ nie som schopný identifikovať, čo je v skutočnosti lietadlo a čo astronomický jav! Čo k tomu napísať, iba to, že Einsteinov výrok o tom, že „...ľudský život je krátky a úrady pracujú pomaly...“ je zatiaľ stále aktuálny.

Neraz mi bolo vytýkané, že nespolupracujem s operátormi radarov, či už vojenských alebo civilných. K vojenským sa mi nepodarilo dostať kvôli prísnej bariére utajovania. A od letiskových operátorov som počul len sľuby, ktoré zatiaľ nesplnili. Osobne som presvedčený, že z času na čas sa stane aj u nás, že sú neznáme lietajúce objekty zachytené i pozemnými radarovými stanicami. Vo vojenských hláseniach sa nakoniec tieto prípady vyhodnocujú. Ako? Pre ilustráciu uvádzam prípad z Liškovej a Lenkovej knihy. Jeho autorom je operátor rádiolokátora v jednom slovenskom útvere:

„V septembri 1990 som vyhodnocoval ciele z obrazovky rádiolokátora, ktorý pracuje v decimetrovom pásme. Bolo asi 23 hodín, keď sa na rakúskej časti hraníc náhle objavil veľmi pomaly letiaci cieľ vo výške 3000 metrov. Cieľ zachytil aj lokátor susednej posádky. Odraz cieľa potvrdzoval veľkosť klasického lietadla. Letel kurzom 360 stupňov na naše štátne územie stále v rovnakej výške. Asi okolo polnoci bol cieľ na sever od nás vo vzdialenosti 110 kilometrov. Kolega, ktorý odo mňa preberal službu, mi na druhý deň povedal, že sa cieľ stratil až o jednej v noci. Operačný dôstojník neznámy objekt vyhodnotil ako balón. O mesiac neskôr som večer o 19. hodine pozoroval asi 5 kilometrov od nášho stanoviska červenú guľu. Bola slabo priesvitná a „stála“ na mieste. Jej veľkosť o niečo prevyšovala veľkosť Mesiaca v splne. Túto guľu, ktorá nebola celkom kompaktná, ale akoby zložená z dvoch červeno žiariacich polovic, uprostred s medzerou, som pozoroval asi dve minúty a potom sa guľa začala strácať, až zmizla úplne.

Zaujímavé na prípade je to, že práve v tom čase mal náš rádiolokátor poruchu, preto som si nemohol overiť, či je neznámy objekt zaregistrovaný. Asi o hodinu neskôr letelo nad naším priestorom šesť červených svetiel. Leteli pomerne rýchlo a niektoré sa dokonca rozdvojili. Podľa neskoršej analýzy to vraj boli meteority. "

Pre tradicionalistov, ktorí zavrhnú všetko bez toho, aby aspoň priznali, že stojíme na prahu neznámeho, ale úplne nového poznania, mám ešte jeden osobný zážitok.

Trinásteho júna 1991 pred súmrakom som bol na prechádzke v juhovýchodnom predmestí Bratislavy. V kopovitých oblakoch nad Slovnaftom som zbadal biely, niekoľkokrát sa opakujúci svetelný záblesk, aký vydávajú pozičné majáky na dopravných lietadlách. Bolo 21.25 h. Podľa dráhy zábleskov som usúdil, že objekt, ktorý sa mi zatiaľ ani cez ďalekohľad nepodarilo identifikovať, po veľkej pravotočivej zákrute dole pristane asi tristo metrov od môjho stanoviska. Prekvapila ma obrovská rýchlosť pristávania. Ako bývalý letecký modelár a letecký fanúšik sa v lietadlách vyznám, ale objekt mal neurčité tvary, aké má napríklad prevrátená sklenená misa trojuholníkového tvaru. Obišiel som stromy, čo mi bránilo vo výhľade na miesto pristátia, a uvidel som len holú plochu pooraného pola. Dookola bol len

podunajský lužný les a nič, čo by svedčilo o prítomnosti neznámeho návštevníka. Vrátil som sa na miesto, kde som ho prvý raz zbadal, a ostal som v nemom úžase stáť. Necelých 300-400 metrov odo mňa opačným smerom žiarila jeho kabína za súmraku jasným svetlom, ktoré rytmicky pulzovalo zľava doprava a na okrajoch sa jagali dve malé, ružovo žiariace pozičné svetlá. Fascinovaný úkazom som sa rozbehol k objektu, pochopiteľne nespúšťajúc z neho zrak. Občas som ho kontroloval cez ďalekohľad, ale vo vzdialenosti 150 metrov sa objekt rozplynul, ako keď vypneme televíznu obrazovku.

Na druhý deň som na mieste pristátia okrem pováľanej trávy nenašiel nič, čo by mohlo podložiť moje dôkazy o neznámom lietajúcom objekte. Poučený zo skúseností ľudí, ktorých žiadam o spoluprácu pri výskyte UFO, som prípad nehlásil nikomu. Nakoniec, kto by mi uveril? Iba moji najbližší príbuzní a priatelia,... a možno čitatelia tejto knihy.

Medzi najhodnovernejšie hlásenia o UFO však v posledných rokoch patria pozorovania astronautov. Týchto skutočných vesmírnych cestovateľov vybraných pre inteligenciu, rozvahu a dokonalé technické vedomosti sotva možno označiť za „senzacionalistov“. Ich zážitkom by sa dala venovať celá samostatná kniha.

Astronauti sa nemýlia

Ešte z obdobia prvých amerických kozmických letov a dokonca počas prípravných letov sa dostali z prostredia NASA-Amerického úradu pre kozmický výskum, kusé správy o tom, čo v skutočnosti videli americkí astronauti pri stretnutiach s neznámymi lietajúcimi objektami. Väčšinou sa svetová verejnosť dozvedela neúplné, čiastočné informácie, neraz zakrývajúce skutočný obraz veľkého dobrodružstva, ktorým boli vlastne lety na Mesiac. O pozorovaniach astronautov a ich zážitkoch je zväčša známe len to, čo vedenie NASA považovalo za vhodné oznámiť svetu. Úplné materiály dodnes spočívajú v dobre strážených pancierových trezoroch, aj keď sa verejne hovorí o tom, že svetovej verejnosti boli predkladané čiastočne skreslované informácie. Preto je namieste otázka, kde je tá pravá pravda a čo ostalo utajené.

Ale ako som už spomínal, čarom tajomstva je snaha podeliť sa oň s inými. Preto nie všetko sa dostalo mimo dosah zvedavých očí a uší. Únik informácií sa udial troma cestami.

Ako je známe, astronauti sa počas celého letu dorozumievali rádiovým spojením s riadiacim strediskom v Houstone. Na spojenie sa používali dva kanály. Jeden určený pre širokú verejnosť a druhý na tajnej vlnovej frekvencii, ktorej hodnotu poznal len úzky okruh ľudí. (*Išlo o mikrovlnnú frekvenciu v rozsahu od 2106 do 2287 MHz.*) Pre každého rádioamatéra je samozrejmosťou, že sa môže napojiť na frekvenciu, ktorá nie je určená verejnosti a získať tak informácie nedostupné obyčajným smrteľníkom. A to sa práve stalo aj v prípade letov na Mesiac. Neraz sa totiž stalo, že rozhovor medzi riadiacim strediskom letov v Houstone a Mesiacom, i keď bol zašifrovaný, sa náhle „prerušil“. V skutočnosti tam išlo o prechod na tajnú frekvenciu, čo vôbec nevyvolávalo podozrenie. Napriek tomu sa tieto rádiové správy stali prvým zdrojom informácií o tom, čo sa skutočne stalo na Mesiaci.

Druhým zdrojom informácií, a to nezanedbateľným, bola indiskrétnosť pracovníkov riadiaceho strediska v Houstone a ľudí, ktorí pracovali v NASA a boli *vždy* vynikajúco informovaní o všetkom, ale do konca pracovného pomeru zachovávali pracovné tajomstvo. Odchodom do dôchodku boli zbavení pracovnej mlčanlivosti. Jediným nebezpečím pre nich boli CIA a vojenská kontrarozvedka, ktoré dozerali na to, aby sa isté informácie nedostali do rúk sovietskym agentom.

Najbohatším zdrojom informácií bolo občasné „priznanie farby“ samotným vedením NASA. Dodnes je ťažké určiť dôvod týchto rozhodnutí. Faktom zostáva skutočnosť, že tieto oficiálne správy sa časom dopĺňali neoficiálnymi, pričom vznikala obraz situácie o kontaktoch s UFO, ktorý vedenie NASA nikdy nedementovalo.

Pretože som nemal možnosť nadviazať priame kontakty s pracovníkmi NASA, väčšinu informácií som čerpal z literatúry dostupnej u nás, prípadne dovezenej z USA. Podobne ako Arnold Mostovicz, autor knihy *My z kozmu*, aj ja som neraz stál pred dilemou, do akej miery sú informácie od iných autorov dôveryhodné a pravdivé. Neraz som hodnotil informácie s veľkými rozpakmi z obavy, aby sa neznížila objektívnosť textu tejto knihy. A práve zážitky astronautov (USA) či kozmonautov (ZSSR) považujem popri ich aktuálnosti a technickej objektivite za najserióznejšie.

Čo videli astronauti?

Na túto všeobecne zvedavú otázku sa pokúsil dať najvhodnejšiu odpoveď bývalý odborník v odbore komunikácií medzi kozmickými loďami a Zemou, spoluvorca spojovacieho zariadenie lodí Apollo, Maurice Chatelain. Tento autor mimoriadne zaujímavej knihy Naši predkovia prišli z kozmu, tvrdí, že penzum podkladov pre túto jedinečnú tému dostal od ruských vedcov, bez ktorých by nakoniec dielo nebol dotvoril.

V súvislosti s ťažkosťami amerických skúšobných letov a letov Apollo, Chatelain vo svojej knihe uvádza:

„Obyčajný smrteľník si len sotva dokáže predstaviť, aké nástrahy a ťažkosti nielen materiálne, museli počas svojich letov prekonávať americkí astronauti. Videli veci, o ktorých nemali právo sa nikomu zmieňovať. V kruhoch NASA je dodnes priam verejným tajomstvom, že všetky lety Gemini a Apollo sledovali nielen z diaľky, ale aj zblízka mimozemské kozmické lode.“ Dokonca tragická smrť troch amerických a dvoch ruských astronautov sa prisudzuje mimozemšťanom. O tom však neskôr.

Bolo priam príznačné, že keď astronauti informovali riadiace stredisko a kontrolné stanice o stretnutí s neznámymi lietajúcimi objektami, okamžite dostali pokyn na prísne mlčanie. Keď sa počas letu Waltera Shiru na Gemini objavil v tesnej blízkosti lietajúci tanier, použil ako prvý astronaut šifru s menom svätého Mikuláša, aby tak naznačil riadiacemu stredisku, koho má vo svojej blízkosti. Keď ale v priebehu letu Apollo 8 James Lowell pri lete okolo Mesiaca použil ten istý slovný kód, mnoho televíznych divákov pochopilo, že svätý Mikuláš je vlastne krycím heslom.

Jednou z prvoradých činností astronautov na palube kozmických lodí bolo robiť fotografický prieskum povrchu Zeme a okolitého vesmírneho priestoru. Prvý, komu sa podarilo vyfotografovať lietajúci tanier na obežnej dráhe, bol James McDivitt, keď 4. júna 1965 letel na palube Gemini 4 nad Havajskými ostrovmi.

Medzi ďalších úspešných fotografov - astronautov patrili Frank Borman a James Lovell, ktorí z paluby Gemini 7 začiatkom decembra (presne 4. XII.) 1965 uvideli vo vzdialenosti trištvrté kilometra od lode dva neznáme objekty a preto urobili výborné fotografie týchto lietajúcich tanierov hríbovitého tvaru.

V nasledujúcom roku mali podobné šťastie piloti z Gemini 12 James Lovell a Edwin Aldrin. Aj oni spozorovali dva lietajúce disky asi kilometer od lode a urobili veľmi kvalitné fotografie. Posádka Apolla 8 Frank Borman s Jamesom Lovellom zo svojej paluby odfotovali neznámy lietajúci objekt, ktorý im robil spoločníka na obežnej dráhe okolo Mesiaca, keď sa vracali späť na Zem. Podobné „šťastie“ mali aj astronauti Thomas Stafford a John Young z paluby Apolla 10. Priam husársky kúsok sa podaril Edwinovi Aldrinovi z paluby Apolla 11, keď urobil fotografie dvoch UFO, ktoré v čase pristátia na Mesiaci 20. júna 1969 o 21. hodine 17. minúte a 42. sekunde „náhodou“ leteli okolo.

Arnold Mostovicz vo svojej knihe My z kozmu pripomína, že všetky tieto fotografie zverejnil v júni 1975 americký časopis Modern People (Moderní ľudia). „Vedenie redakcie sa zachovalo diskkrétne a neuverejnilo zdroj, z ktorého fotografie získalo.“

„Okrem toho musím pripomenúť záhadný prípad astronauta Gordona Coopera“ píše Mostovicz, „ktorý okrem toho, že pilotoval v roku 1963 loď v programe Mercury a Gemini 5 v roku 1965 (let trval osem dní a bol to prvý americký dlhodobý let) a patril k najlepším pilotom kozmických lodí, nezúčastnil sa už nijakého kozmického letu a opustil NASA... Stal sa horlivým stúpencom hypotézy o možnostiach kontaktov predstaviteľov mimozemských civilizácií na Zemi, skôr a teraz. A čo viac - bol členom archeologickej expedície do Južnej Ameriky, expedície, ktorá objavila zvyšky starej, vysoko rozvinutej civilizácie z obdobia pred päťtisíc rokmi. Civilizáciu charakterizujú nástroje, plastiky a hieroglyfy, ktoré až nápadne pripomínajú tie, ktoré sú typické pre egyptskú civilizáciu. Potvrdili to aj predpoklady, že civilizácia egyptská a juhoamerická mali určite spoločné východisko...“

V roku 1975 vyšla v Paríži Kniha záhad. Jej autormi sú profesor chémie na Sorbonne a člen Akadémie vied v New Yorku Jacques Bergier a Georg H. Gallet. Polovica jednej kapitoly tejto knihy je venovaná pozorovaniu astronautov z kozmických lodí Gemini a Apollo. Podobne ako Mostovicz aj ja považujem túto pasáž za veľmi zaujímavú a preto chcem pripomenúť časť dialógu medzi členmi posádky Apolla 11 a riadiacim strediskom v Houstone. Rozhovor sa uskutočnil krátko po oddelení modulu LEM od kozmickej lode s Collinsom na palube, ktorý čakal na obežnej dráhe okolo Mesiaca. Astronauti Aldrin a Armstrong pristáli s LEM-om v Mori pokoja.

„Tu je More pokoja,“ hovorí Aldrin „LEM je v oblasti Mora pokoja.“ Zo Zeme sa ozvala odpoveď. „Houston Moru pokoja, podľa našich informácií všetky naše prístroje pracujú normálne.“

Medzitým sa viditeľnosť zlepšila, prach zvířený pristávaním sa usadil. Armstrong z vnútra kabíny opisuje, čo vidí okolo modulu. A práve tu sa dialóg stáva zaujímavým.

„Dookola je veľké množstvo malých kráterov...” prerušuje hlásenie, akoby pod vplyvom náhleho vzrušenia. Niečo upútalo jeho pozornosť. Inštinktívne stišuje hlas, ale pokračuje:

„Sú veľké od šiestich do pätnástich metrov...” Akoby váhal a nakoniec s presvedčivým hlasom dodáva: „...na vzdialenosť pol míle od nás vidieť stopy, ktoré vyzerajú akoby ich zanechali pásy tanku...”

Podľa Bergiera a Galleta bol „...Armstrong príliš skúsený pozorovateľ, aby sa mohol pomýliť pri hodnotení toho, čo mu padlo do oka”. Napriek tomu netreba zabudnúť ani na to, že astronauti dostali veľmi presné inštrukcie, čo môžu hovoriť. Armstrong v tej chvíli mohol pre oznámenie svojich dojmov použiť inú frekvenciu, o ktorej ani tlač ani verejnosť nemali tušenie. Tú nakoniec aj v plnom rozsahu využili, čo NASA vysvetlila ako poruchu spojenia. Ale v tomto prípade by to stálo veľkú stratu času a určite by to vyvolalo veľkú pozornosť všetkých, čo sledovali prenos.

Preto v rozhovore pokračoval druhý astronaut - Aldrin, a ten už používa v rozhovore šifry.

„Je málo farby (?), ale niektoré kamenné bloky ju môžu obsahovať (?). Uvidíme.”

V Houstone už vedia, čo to znamená. O chvíľu má slovo opäť Armstrong:

„Nech je kozmická základňa (to znamená Apollo s Collinsom) pripravená na všetko...”

To sa stalo ešte pred vystúpením Armstronga z modulu na mesačný povrch! Výskum Mesiaca sa ešte ani nezačal a Collins má byť pripravený na návrat Armstronga a Aldrina...

Bergier a Gallet pripomínajú, že obom astronautom prikázali, aby sa ihneď vrátili, keby to, čo Aldrin popísal ako farbu, sa stalo viditeľným. Tie stopy po tankových pásoch tak znepokojili ako posádku v module, ako aj riadiace stredisko v Houstone.

Až po piatich hodinách dostali Armstrong a Aldrin povolenie, aby vystúpili na mesačný povrch, aj keď o päť hodín skôr ako bolo plánované. Podľa pôvodného harmonogramu mali totiž najprv desať hodín pozorovať krajinu na Mesiaci, a zistiť, či im nehrozí nijaké nebezpečie.

Prví astronauti, ktorí vystúpili na Mesiac, zanechali tam podľa Galleta a Bergiera na pamiatku tejto udalosti plaketu s vyrytými menami Armstronga, Aldrina a Collinsa a prezidenta Nixona. Okrem toho všeobecne známeho počinu už málokto vie, že Armstrong a Aldrin nechali na mesačnom povrchu silikónový zásobník veľkosti chronometra. Bola v ňom postriebrená páska, na ktorej bol elektrolytický záznam obsahujúci:

- pozdrav sedemdesiatich štyroch šéfov vlád nahratý v sedemdesiatich štyroch jazykoch,
- časť ústavy USA, ktorá sa týka vzdušných a kozmických letov, podpísaná v roku 1958 prezidentom Eisenhowerom,
- zoznam všetkých vedúcich predstaviteľov NASA a všetkých členov amerického Kongresu,
- úryvky z prejavov prezidentov Kennedyho, Johnsona a Nixona.

Natíska sa otázka, prečo nechali zásobník na Mesiaci? Žeby pre budúcich astronautov zo Zeme? Prekvapujúce rozhodnutie o to viac, či by takú maličkosť v mesačných pieskoch niekto našiel. Alebo tam nechali zásobník pre tých astronautov, ktorých stopy tak prekvapili Armstronga?...

Pravda, nebola to jediná nezvyčajná príhoda. Takmer všetky americké skúšky a kozmické lety sprevádzali čudné udalosti. Dokonca do súvisu s UFO dávajú aj najväčšiu tragédiu v americkej astronautike. Ale o tom ešte bude reč.

Od 14. do 24. novembra 1969 letela k Mesiacu posádka Apolla 12. Jej členmi boli Conrad, Bean a Gordon. 19. novembra pristáli neďaleko miesta pristátia americkej sondy Surveyor, ktorá na Mesiac dosadla v apríli 1967. Ukázalo sa, že kozmickú loď počas celého letu sprevádzal neznámy lietajúci objekt.

Paradoxom je, že posádka Apolla 12 si zo začiatku myslela, že objekt, ktorý ju sprevádza, je spodnou časťou rakety Saturn. V určitej chvíli však urobila kozmická loď zmenu letu k Mesiacu, a v momente zmeny kurzu zmenil svoj let aj UFO, čím sa dokázalo, že neznámy objekt je schopný samostatne robiť komplikované manévry. V tej chvíli vraj Conrad vykrikoval:

„Máme šťastie! Vyzerá to, že sú k nám priateľsky naklonení!”

Posádka Apolla 14 v zostave Mitchell, Shepard a Roos dopravila 31. januára 1971 na Mesiac aj bibliu vo forme mikrofilmu v angličtine. Dokonca úryvok z prvej knihy Mojžišovho Starého zákona (Genesis) bol nahratý až v niekoľkých jazykoch. Komu nechal Mitchell bibliu na Mesiaci?

Aj Apollo 16 s astronautmi Youngom, Mattinglim a Dukom (pristáli 16. apríla 1972) bolo svedkom „ostrého sledovania” vesmírnych pozorovateľov. Young mal po prechode z pristávacieho modulu Orion

do kozmickej lode dokonca potiahnúť istú páku, aby sa Orion zrútil na Mesiaca a rozbil sa. Nakoniec sa stalo čosi nevysvetliteľné, lebo Young, starý harcovník medzi astronautmi, to „zabudol“ urobiť a pristávací modul Orion sa nakoniec stal umelou družicou Mesiaca. Nechce sa mi veriť, aby Young, ktorý tento pohyb nespočetne veľa rás nacvičoval, nakoniec ho jednoducho zabudol? Skôr sa môžeme domnievať, že niekomu veľmi záležalo na tom, aby Orion ostal zachovaný a mohli si ho potom prehliadnuť „iní“.

Bergier a Gallet ďalej pripomínajú: „...to, že americkí astronauti počas svojich letov veľa rás videli a pozorovali nejaké záhadné objekty, alebo zaevidovali nejaké záhadné skutočnosti, NASA nikdy oficiálne nepotvrdila, ale ani nedementovala“.

Ako prvý túto situáciu najlepšie charakterizoval 19. januára 1971 venezuelský denník Elita:

„Keď pripustíme, že počas najmenej troch posledných letov Apollo pozorovali astronauti prítomnosť mimozemských bytostí, ocitneme sa zoči-voči novinke, ktorú budú musieť vziať do úvahy americké vedecké strediská. Hlásenia astronautov, ktoré boli už počas letov nemilosrdne cenzurované, začínajú prenikať na verejnosť. Na účet týchto mimozemských bytostí sa dokonca pripisujú niektoré peripetie amerických kozmických lodí.“

Áno, je to pravda. Začnem od tých najjednoduchších prípadov, až po tie najtragickejšie. Napríklad let kozmickej lode Gemini 9 s astronautmi Staffordom a Cernanom, ktorý bol naplánovaný na 1. júna 1966, museli odložiť, pretože na rádiové vlny lode sa napojilo vysielanie neznámeho pôvodu, čo spôsobilo vyradenie rádiazariadenia z prevádzky. Zdroj tejto interferencie sa nepodarilo zistiť.

Poznámka: *V oficiálnom vyhlásení sa uvádzalo, že štart musel byť odložený pre neúspešný štart cieľového telesa, s ktorým sa mala Gemini 9 stretnúť. Záložné teleso odštartovalo 1. júna, ale loď sa k nemu len priblížila, lebo sa od telesa neoddelil aerodynamický kryt, pod ktorým bol spojovací mechanizmus. Inak celý let sprevádzala smola. V Gemini 9 mali pôvodne letieť astronauti Basset a Se. Tí však 1. marca 1966 pri pokuse o pristátie narazili s cvičným lietadlom do budovy továrne v St. Louis, kde práve montovali ich kozmickú loď. Obaja zahynuli v horiacich troskách lietadla. V tomto prípade po prvý raz vedenie NASA priznalo, že astronauti počas predchádzajúcich letov pozorovali rôzne čudné lietajúce objekty.*

Niekoľko rokov predtým, 15. mája 1963, keď astronaut Gordon Cooper po prvý raz prelietal nad Havajskými ostrovmi, počul vo svojej rádiostanici čudné hlasy. Dokonca ich počuli a zaznamenali aj v pozemnom riadiacom stredisku, ale odborníci z NASA ich nedokázali dešifrovať. Prišlo sa pritom na dva neuveriteľné detaily:

A. Odborníci - lingvisti z NASA potvrdili, že nešlo o nijaký známy jazyk na Zemi.

B. Hlasy bolo počuť na UHF s vysokými frekvenciami, určenými len pre astronautov.

Zážitok takmer ako z nočnej múry mala posádka Apolla 8, keď pri lete okolo Mesiaca stretla lietajúci disk. Astronauti Borman a Lowell to ihneď hlásili do Houstonu. V tej chvíli sa v slúchadlách ozval tón vysokej, doslova neznesiteľnej frekvencie a oslepilo ich prudké svetlo. Apollo 8 sa otriaslo nárazom a celú kabínu zaliala vlna tepla.

Oveľa neuveriteľnejšie príbehy, ktoré odborníci na UFO dávajú do súvislosti s neznámymi lietajúcimi objektmi, sa spájajú so smrťou astronautov.

UFO a smrť astronautov

Od chvíle, keď 27. januára 1967 o 13.19 h vstúpili astronauti Virgil Grissom, Roger Chaffee a Edward White do kabíny Apolla, začali sa diať neobyčajné veci. Napríklad neuveriteľný zápach skazených vajec, ktorý sa rozšíril po celej lodi napriek tomu, že v nej bola stopercentná kyslíková atmosféra.

Z komunikačnej siete sa začali ozývať čudné zvuky a zo všetkého najzáhadnejšie bolo, že prístroj na záznam elektromagnetických porúch ich začal zaznamenávať, hoci vôbec nebol zapnutý. Každý, kto len trochu pozná fenomén lietajúcich tanierov, pozná prejavy ich aktivity. Nie je preto len zhodou okolností, že vyšetrovatelia našli istú súvislosť medzi záhadnou smrťou astronautov a prítomnosťou UFO.

27. januára 1967 o 18.31 h astronautov Virgila Grissoma, Rogera Chaffeeho a Edwarda Whitea za štyri sekundy zhltili plamene vo vnútri kozmického modulu Apollo na vrcholci 111 metrov vysokej rakety

Saturn, ktorá stála na rampe 34 Kennedyho mysu. Bola to prvá veľká, doteraz nejasná katastrofa kozmického veku v Spojených štátoch.

O tri mesiace neskôr, 24. apríla 1967 sa oblohou nad Sovietskym zväzom hnala k zemi žeravá guľa. Boli to zvyšky Sojuzu 1, orbitálneho modulu, ktorý pilotoval plukovník Vladimír Komarov. Aj jeho smrť bola prvou oficiálnou tragédiou v sovietskom kozmickom programe, i keď v posledných dvoch rokoch začínajú kolovať správy o ďalších neohlásených tragédiách.

Smrť týchto štyroch mužov spôsobila, že mohutná mašinéria amerického a sovietskeho kozmického programu sa náhle zastavila. Preto tak dlho očakávaná cesta človeka na Mesiac bola odložená o dva roky. Dnes, s odstupom času to vyzerá tak, že tieto tragédie mali vlastne znemožniť návštevu nášho prirodzeného satelitu. Kongres, ale aj americká verejnosť boli doslova omráčení nešťastím na Kennedyho myse a našli sa aj hlasy, žiadajúce zastaviť nákladný a nebezpečný kozmický výskum. Vedúci predstavitelia NASA prikázali rozsiahle vyšetrovanie za prítomnosti FBI, aby pátrala v troskách na rampe 34 po stopách sabotáže. Obetných baránkov nakoniec našli vo firmách, ktoré zodpovedali NASA za konštrukciu a vybavenie Apolla. Padlo vraj niekoľko bezvýznamných hláv a konštrukciu Apolla prepracovali. Uplatnili sa nové bezpečnostné prvky a 20. júna 1969 mohol Neil Armstrong konečne vytlačiť prvú ľudskú stopu do mesačného prachu.

Zatiaľ čo spomínané tragédie boli pre USA len dočasnou prekážkou, pre sovietsky kozmický výskum boli prekážkou zásadnou. Sovietsky zväz obmedzil pilotované lety a sústredil svoju pozornosť na automatické kozmické zariadenia. V roku 1970 pristála na Mesiaci prvá sovietska automatická sonda a súčasne sa otvorene začalo hovoriť o zdravotných problémoch sovietskych kozmonautov, ktoré viedli sovietskych vedcov k názoru, že človek nemôže byť vystavený dlhodobému vplyvu kozmického priestoru.

To je stručný úvod k najzáhadnejšiemu príbehu, plnému neveriteľných súvislostí a takmer nepravdepodobných situácií, o ktorých sa v tlači, rozhlase a televízii doteraz nediskutovalo. Nebolo to kvôli cenzúre prikázanej nejakou tajnou inštitúciou, ale z obavy novinárov, že čitatelia a poslucháči takýmto historkám jednoducho neveria.

Blízke stretnutie tretieho druhu?

Skutočný príbeh sa začal odvíjať tri roky pred oboma tragédiami. 24. apríla 1964 asi o desiatej hodine predpoludním rozvážal 28-ročný Gary Wilcox na svojej farme pri Newark Walley

v štáte New York po poli hnoj. Náhle zbadal na kraji role v blízkosti niekoľkých stromov biely objekt. Podľa prísažného vyhlásenia, ktoré nadiktoval slečne Priscille J. Baldwinovej zo šerifovej kancelárie v Tioga County 28. apríla 1964, neznámy objekt natoľko vyvolal jeho zvedavosť, že zamieril s traktorom bližšie k stromom.

„Najskôr som si myslel, že je to trup, alebo palivová nádrž z lietadla," vysvetľoval Wilcox. „Búchal som a kopal do toho. Ozývalo sa to ako pokované plátno. Zrazu sa pod objektom objavili dve malé postavy. Nepodobali sa na nikoho, koho som doteraz videl. Obe boli vysoké asi 4 stopy (1,2 m) a mali na sebe čudné kovové oblečenie. Neviem, odkiaľ prišli," povedal Wilcox vo svojom druhom miestoprisažnom vyhlásení, ktoré urobil 1. mája 1964 v kancelárii šerifa Paula J. Taylora. „Každá z postáv niesla misku veľkú asi jednu štvorcovú stopu, s niečím, čo vyzeralo ako mačína.“

Tí dvaja pristúpili ku mne a zastavili sa asi meter predo mnou. Potom som mal pocit, akoby jeden z nich začal hovoriť, a ja som pochopil: „Nebojte sa nás, už sme sa s ľuďmi rozprávali." Ich hlasy sa však nedajú opísať. Rozumel som, čo mi povedali, ale nemôžem potvrdiť, či hovorili anglicky alebo inou rečou. Jeden z mužikov stál za chrptom druhého... Obaja boli príliš širokí v pomere k svojim malým postavám. Nedokázal som rozoznať, či mali alebo nemali ramená. Dokonca nemali ani tvár, ani oči, ústa, alebo vlasy. Zdalo sa mi, že hlas neprichádzal priamo od nich. Jednoducho tu bol a pokiaľ sa ich telá spolu dotýkali, nevedel som, odkiaľ prichádza. Keď zdvihli ruky, tak v miestach, kde by ste čakali lakeť, sa objavil záhyb. Belavá farba oblečenia pripomínala farbu hliníka, nebolo vidieť žiadne vlasy, stehy či vrecká. Jediná vec, ktorú som si všimol, bol záhyb na mieste lakťa, keď pohli rukami."

Vo svojom vyhlásení z 28. apríla 1964 Wilcox uviedol : „Odpovedal som na ich otázky dve hodiny a dozvedel som sa, že ma pozorovali len chvíľu."

Po vyhlásení z 1. mája opísal túto konverzáciu podrobnejšie: „Pýtali sa ma, čo robím. Povedal som im, že rozvážam hnoj. Zdalo sa mi, že chcú vedieť, akú má hnoj funkciu. Krátko na to, čo som im vysvetlil, na čo ten hnoj vlastne je a aký je jeho pôvod, opýtali sa ma, čím sa ešte dá podporovať rast. Povedal som

im o vápne a umelom hnojive. O vápne sa nevyjadrili, ale veľmi sa zaujímali o umelé hnojivo. Povedal som im, že sa robí zo zvieracích kostí. Keď som im vysvetlil funkciu umelého hnojiva, požiadali ma, či by som im nejaké nedal. Povedal som im, že by som musel pre hnojivo zájsť do stodoly.

Náhle jeden z nich povedal nahlas, že už po tejto pologuli cestovali. Nevie, ktorý to z nich bol. Zdalo sa, že hlas pochádza od toho predného, toho, čo bol ku mne bližšie. Potom povedali, že môžu k nám prichádzať iba každé dva roky.

Ich konverzácia sa rýchlo presúvala z jedného predmetu na druhý. Tvrдили, že by sme nemali posielat ľudí do kozmu. Povedali, že pre nás nie sú na Marse vhodné podmienky pre život, práve tak ako pre nich nie sú na Zemi...

Zdalo sa mi, že vedia veľa o planétach a atmosfére, ale málo o našom poľnohospodárstve. Povedali tiež, že naši ľudia, ktorí už boli vo vesmíre, neprežijú viac ako jeden rok."

V prvom vyhlásení Wilcox tvrdil: „Vyjadrili názor, že astronauti Glenn, Grissom a dvaja ruskí počas jedného roku zomrú následkom pobytu v kozmickom priestore."

Pozoruhodné je, že mimozemšťania menovali práve Virgila Grissoma, Glenn bol vtedy z amerických astronautov najznámejší, lebo prvý uskutočnil orbitálny let.

„Potom sa vrátili späť pod loď," pokračoval Wilcox, „a zmizli. Keď pod ňu vchádzali, trochu sklonili hlavu. Zdalo sa, že loď sa vznáša. Počul som zvuk pripomínajúci motor auta bežiaceho naprázdno. Nebol príliš hlučný. Potom sa loď klzavým letom vzdialila a vo výške asi 150 stôp (50 m) náhle zmizla. Jej odlet nesprevádzali žiadne vzduchové nárazy, vietor, prach či väčší hluk, svetelné efekty alebo čokoľvek podobné."

Objekt zmizol, a Wilcox sa vrátil do svojho domu, kde žil sám. Preto zavolať matke, aby jej o všetkom porozprával. Neskôr zanesol na miesto stretnutia vrece s umelým hnojivom, a to potom do rána zmizlo. Chcel na celú udalosť zabudnúť, ale jeho matka o tom všade rozprávala, až sa nakoniec celá záležitosť dostala k slečne Baldwinovej a o týždeň neskôr bol Wilcox v zajatí reportérov, vedcov z okolitých univerzít a divokého davu čudákov a svojráznych ufológov. Objavili sa aj vymyslené novinové články, že Wilcox bol liečený na popáleniny z ožiarenia v nemocnici v New Yorku. Absolvent univerzity Wilcox je samotár, a preto cítil odpor k prehnaným novinárskym historikám a k invázii do svojho súkromia. Odmietol aj ponuku na prednáškové turné i ponuky na zaplatenie autorských práv za knižné vydanie celého príbehu.

V roku 1968 mal Wilcox rozhovor s doktorom Bertholdom Schwarzom, popredným psychiatrom z New Jersey, ktorý ho tiež lekársky vyšetril.

Celý prípad bol publikovaný v britskom časopise veľmi dobrej povesti Flying Saucer Review. Dr. Schwarz uviedol: „Pán Wilcox bol úprimný a naklonený spolupráci. Nič z toho, čo povedal, nebolo v rozpore s jeho predchádzajúcimi výpoveďami. Jeho prejav bol zdvorilý a kultivovaný a odpovedal duchaplné. Bol dosť rezervovaný... Wilcox nikdy netrpel vrodenými poruchami, ťažkými ochoreniami v ranom detstve, neurotickými problémami, stratou pamäti či rozštiepenosťou osobnosti, asociálnym chovaním, problémami v škole, zraneniami hlavy, encefalitídou, alebo prejavmi úchylného chovania... Nepil, nefajčil, a mal vždy dobré zdravie. Pána Wilcoxa možno charakterizovať ako seriózneho, priameho a otvoreného muža, ktorý má málo času na bláznovstvá... Nenašli sa u neho nijaké psychopatologické príznaky, psychosomatické reakcie, alebo sklon k nečestnosti a neslušnému chovaniu."

Stručne povedané, Gary Wilcox je duševne zdravý racionálny človek, ktorý bol vystavený neobyčajnému zážitku. Čitatelia ufologickej literatúry však v jeho správe poznávajú množstvo miest, ktoré sa presne zhodujú s podobnými príbehmi z iných krajín sveta. Podobne pôsobivý je aj príbeh policajta zo štátu Nové Mexiko, ktorý mal, ako sa zdá, podobný zážitok (i keď bez slov toho isté dňa.

Bolo 24. apríla 1964 asi okolo 19. hodiny, keď hliadkujúci policajt Lonnie Zamora z mestskej polície v Socorro počul výbuch a keď prišiel k rokline na kraji mesta, uvidel vajcovitý objekt. Okolo neho sa pohybovali dve malé postavy v bielych uniformách. Zatiaľ čo privolať vysielačkou pomoc, postavy zmizli v objekte a ten s veľkým hlukom odštartoval. Na rozdiel od Wilcoxovho prípadu získal incident prostredníctvom tlače ihneď celoštátnu publicitu. Na miesto prišiel aj profesor Allen Hynek - vtedy konzultant Air Force pre otázky UFO, manželka Lorenzovci z Organizácie pre výskum atmosferických javov v Tuscone v štáte Arizona, reportéri, zberatelia kuriozít a agenti FBI, ktorá už vyše roka v tichosti vyšetrovala celý rad incidentov s lietajúcimi taniermi. Ako vieme, doktor Hynek, ktorý mal v tom čase skeptický postoj k UFO (ako som už spomínal, až v posledných rokoch sa stal otvoreným stúpencom

existencie UFO), sa priznal, že je úplne zmätený. Vydal dokonca príkaz, aby sa v Air Force zistilo, či Zamora nemohol neočakávane náhodou naraziť na nejaký utajovaný stroj. Hynek dostal negatívnu odpoveď.

Je možné, že policajt Zamora videl tie isté bytosti, ktoré v ten deň ráno „vypočúvali“ Garryho Wilcoxa? Newark leží asi 1800 míľ (cca 2900 km) severozápadne od Soccoro s časovým rozdielom troch hodín. Keď bolo v Soccoro 19.00 h, v New Yorku mali 22.00 h, teda o 12 hodín neskôr, ako sa začala Wilcoxova neobyčajná konverzácia. Ak budeme vychádzať z Wilcoxovho vyhlásenia (rozhovor trval dve hodiny), potom objekt opustil Newark asi o dvanásť hodín. Všimnime si, že „neodplával do modrých diaľok“, ale zmizol ihneď, keď bol asi 150 stôp od farmára. (*Poznámka: U inom interview Wilcox tvrdil, že vo svojom pôvodnom vyhlásení povedal, že „marťanská“ loď prestala byť vo vzdialenosti 150 stôp pre ľudské oko viditeľná.*) Objektu teda trvalo desať hodín, keď sa po pokojnom lete asi 180 míľ za hodinu (290 km/h) presunul do Soccoro. Prvá zaujímavá súvislosť, ktorú si môžeme všimnúť, sú dva nezávislé a vierohodné dôkazy o podobných skúsenostiach prežitých toho istého dňa a ďalej to, že menej dôležitá udalosť dosiahla oveľa väčšiu publicitu. Wilcox sa o Zamorovom pozorovaní dozvedel až o tri mesiace neskôr.

V čase pristátia v Newark Walley sa informácie údajne vyslovené u fónmi zdali prinajmenšom komické. V tom čase totiž sa uskutočnilo desať pilotovaných kozmických letov (traja Američania a siedmi sovieti). Virgil Grissom, o ktorom sa mimozemšťania konkrétne zmienili, absolvoval 21. júna balistický let v lodi Mercury a takmer sa utopil, keď príklop jeho pristávacej kabíny sa predčasne odpálil a kabína sa potopila. Ani jeden z amerických astronautov nemal príznaky nejakej vážnejšej choroby. 23. marca 1965 uskutočnili Grissom a John W. Young prvý let Gemini a na obežnej dráhe boli 4 hodiny a 53 minút. Vladimír Komarov, Pavel Feokistov a Boris Jegorov urobili svoj prvý kozmický let 12. októbra 1964. Sovieti už vtedy mali štvorročný náskok pred Američanmi, ktorí uskutočnili let s tromi astronautmi až 11. októbra 1968.

Mimozemšťania vraj Wilcoxovi oznámili, že pozemšťania nemôžu prežiť dlhší pobyt v kozmickom priestore. Koncom roku 1966 lekárske testy NASA ukázali, že astronauti, ktorí absolvovali dlhodobé lety v kozme, boli postihnutí redukciami krvného obehu a vážnym úbytkom vápnika v organizme. Sovieti zažili aj horšie komplikácie. Kozmonauti na orbite iba s námahou prekonávali záchvaty žalúdočnej nevoľnosti, pociťovali obrovskú vyčerpanosť pri pokusoch riešiť jednoduché úlohy v bezváhovom stave a ďalšie nepríjemné symptómy. Dramatické prechádzky v kozmickom priestore priniesli rad neočakávaných zdravotných problémov. NASA tieto problémy zámerne tajila, zatiaľ čo sovietski vedci otvorene hovorili o trpkom poznaní, že pozemšťania asi neznesú dlhší pobyt vo vesmíre a extrémne dlhé lety (napr. na Mars) by sa im mohli stať osudnými. V ZSSR zmenili svoje plány, vzdali sa myšlienky pilotovaného letu na Mesiac a zamerali sa na vývoj orbitálnych staníc a automatických sond pre výskum Mesiaca a planét.

Pokračujem však vo vymenúvaní súvislostí. Kozmonaut Komarov, ktorý zahynul v roku 1967, absolvoval svoj prvý let v roku 1964, v roku Wilcoxovho stretnutia. Wilcox ale povedal, že John Glenn a dvaja ruskí kozmonauti by mali do roka umrieť. Táto veštba sa síce nesplnila, ale... John Glenn, prvý Američan, ktorý absolvoval orbitálny let a v roku 1964 sa neúspešne pokúsil vstúpiť do politiky, utrpel ťažký úraz. Vo vani sa pošmykol a poranil si vnútorné ucho, ktoré má vplyv na udržiavanie rovnováhy. Táto nehoda sa mu stala presne rok po udalosti v Newarku. Približne v rovnakom čase (dátum nie je presne známy) sa Jurij Gagarin, prvý Rus, čo vzlietol do vesmíru, tak isto pošmykol vo vani a poškodil si vnútorné ucho, v dôsledku čoho rezignoval na kozmické lety. Nemali tieto dve historiky zakryť skutočnosť, že dvaja vo svojich krajinách prví kozmickí piloti boli postihnutí zdravotnými problémami rovnakej povahy tri roky po svojich historických letoch?

V správach o UFO sa uvádzajú dva neobyčajné javy, ktoré sa často objavujú v súvislosti s výskytom lietajúcich tanierov. Prvý z nich je silný elektromagnetický efekt, ktorý obyčajne zastavuje automobilové motory, ruší rozhlasový a televízny príjem a znemožňuje telefónne spojenie. Tieto javy boli za uplynulých 40 rokov niekoľko tisíc ráz opísané a publikované. Predpokladá sa, že UFO vytvárajú silné magnetické pole, prípadne dokážu sústrediť a zamieriť silný zväzok magnetickej energie na pozemské stroje a zariadenia. Druhý často citovaný jav, je neuveriteľný zápach sprevádzajúci UFO. Obyčajne sa opisuje ako „zápach skazených vajec“ - ide pravdepodobne o sírovodík.

Obidva javy sa prejavili v ten deň, keď Grissom, Chaffee a White zahynuli na rampe 34. Títo traja muži vstúpili 27. januára 1967 o 13.19 h do kabíny Apolla na vrcholci rakety Saturn, aby sa podrobili bežnému

„odpojovaciemu“ testu, s vedomím, že raketa je bez paliva a žiadne nebezpečné zariadenie nie je zapojené. V kozmickej lodi bola stopercentná kyslíková atmosféra. Sotva si sadli na svoje miesta, zaznamenali „neprijemný zápach“. Test ihneď prerušili a do lode vstúpil tím špecialistov známy ako „melónová partia“. Pomocou prístroja pripomínajúceho melón odobrali vzorky vzduchu. Zápach zmizol, odborníci rozpačito pokrčili plecami a test pokračoval ďalej.

Neskôr bolo prerušené spojenie medzi loďou Apollo a centrálnou miestnosťou neďalekého bunkra pre čudné, atmosférickým poruchám podobné zvuky. Spojenie sa potom uskutočnilo nie vysielacťou, ale pomocou kábla.

„Keď ma nepočujete odtiaľ,“ vyhlásil Grissom, „ako predpokladáte, že ma budete počuť z Mesiaca?“

Technici, ktorí sa okolo prístrojov a komunikačných káblov doslova rojili, však nijaký zdroj porúch nenašli. To sa opakovalo celé popoludnie.

Hodinu po tom, čo astronauti vstúpili do kabíny Apolla, objavil sa odporný zápach zasa. Znovu zastavili odpočítanie k cvičnému štartu a do lode opäť nastúpilo „melónové družstvo“, ktoré opäť bezvýsledne pátralo po zdroji zápachu. Nič však nenasvedčovalo, že by niečo horelo.

Test pokračoval, ale okolo 18. hodiny poruchy v komunikačnom systéme dosiahli takú intenzitu, že predstavitelia NASA začali uvažovať o prerušení testu, dokiaľ sa nepodari lokalizovať a odstrániť príčinu porúch. Nakoniec sa však rozhodli v teste pokračovať.

O 18.30 h sa náhle bez zjavných príčin zvýšil pulz astronauta Whitea. O štyri sekundy neskôr zaznamenali prístroje v kabíne náhly pohyb posádky a potom ako napísal Erik Bergaust v Murder On Pad 34 (Vrah na rampe 34) „o 18. hodine 30. minúte a 50. sekunde začal plynový chromatograf náhle vysielat' neobyčajné signály. Bolo to o to viac prekvapujúce, lebo prístroj nebol pre tento test zapojený. Zdá sa však, že obvod pracoval ako anténa zaznamenávajúca zmeny elektromagnetického pola v kozmickej lodi.“

V nasledujúcej chvíli došlo v kabíne Apolla ku katastrofe. O niekoľko sekúnd (asi 4) traja muži zhoreli na uhol napriek skutočnosti, že čistý kyslík sám od seba nehori, a pokiaľ by v kabíne nejaké horľavé materiály boli, určite nie v množstve, ktoré by mohlo vyvolať požiar takej intenzity. Podľa oficiálnej správy o nehode, publikovanej 30. januára 1968, teplota v kabíne ihneď prekročila 1000 stupňov Fahrenheita (538 stupňov Celsia) a tlak stúpol tak prudko, že plášť kabíny praskol len 14,7 sekundy potom, čo muži vykriekli ono hasičské „Horí!“ Príčinu a podstatu tejto tragédie dodnes nikto neurčil. Akoby v kabíne Apolla vybuchla zápalná bomba.

Mimozemšťania povedali Wilcoxovi, že Glenn, Grissom a dvaja sovietski kozmonauti zomrú. V prípade Glenna sa našťastie mylili. Žiaľ, nie u Virgila Grissoma, Chaffeeho a Whitea.

UFO a smrť sovietskych kozmonautov

Dňa 23. apríla 1967 štartoval v Sojuze 1 plukovník Komarov. Sojuz 1 bola v tom čase najväčšia pilotovaná vesmírna loď. Krátko predtým sa priznal ruským novinárom, že vraj má predtuchu, akoby mal zahynúť pri nejakej nehode. Sovietska propagačná mašinéria hlasno ospevovala jeho úspešný štart ako nový veľký triumf v kozmických pretekoch. Potom všetko náhle utíchlo. V novinách sa objavili články, ktoré citovali niektorých predstaviteľov NASA a NORAD (Severoamerická protivzdušná obrana); tí tvrdili, že odpočúvali vysielanie zo Sojuzu 1 a že Komarov „mal problémy“. Neskôr konfrontoval citovaných predstaviteľov spisovateľ Lloyd Mallan. Tí monitorovanie popreli.

Očakávalo sa, že Komarov bude na obežnej dráhe niekoľko dní. Ale už 24. apríla 1967 o 6.17 h moskovského času sa však Sojuz 1 ako ohnivá guľa zrútil na neznáme miesto Sovietskeho zväzu. Komarovové telo spopolnili ihneď ako ho oslobodili z trosiek vesmírnej lode. Ako sa pamätám, oficiálna správa informovala o tom, že sa mu zamotal padák. Objavili sa povesti - a nebolo ich málo - že zomrel na srdcový záchvat ešte vo vesmíre a že jeho loď prestala byť ovládateľná.

V čase tejto tragédie bol Komarov jedným z jedenástich mužov v sovietskom kozmickom programe. 27. januára 1968 zahynul pri leteckej nehode Jurij Gagarin, 10. januára 1970 v Moskve zomrel veliteľ Voschodu II (letel v marci 1965) plukovník Pavel Beljajev. Zomreli traja z jedenástich kozmonautov, to je 27 percent.

Vo výcviku astronautov bolo do roku 1968 36 amerických mužov. Deväť z nich, 25 percent, zahynulo pri automobilových alebo leteckých nehodách. Grissom, Chaffee a White pri požiari Apolla na rampe 34. Keď si uvedomíme, že všetci títo muži boli veľmi starostlivo vyberaní, mali nadpriemernú inteligenciu, vytrénované reakcie a zdravotný stav lepši ako priemerný, potom pôsobí ich vysoká úmrtnosť ako veľká

záhada. I keď pripustíme, že povolanie astronauta či kozmonauta je riskantnou záležitosťou, prekvapuje však, že ani automobiloví pretekári alebo hĺbkoví potápači nemajú takú vysokú úmrtnosť.

Lety Apolla na Mesiac sprevádzala mimoriadna smola. Jednu loď zasiahol blesk pri štarte, na ďalšej došlo k výbuchu, ktorý demoloval jej energetickú sústavu a takmer tragicky ukončil let. Astronauti boli obťažovaní neobyčajnými rádiovými signálmi pripomínajúcimi indiánsky vojenský pokrik. Niektoré lode tisíce míľ prenasledovali čudné svetlá. S podobnými javmi sa stretli aj sovietski kozmonauti.

Všetky tieto udalosti len posilňovali presvedčenie mnohých nezávislých pozorovateľov, že „ľudia z lietajúcich tanierov“ sa pokúšajú zabrániť pozemšťanom, aby vykročili do vesmíru. Dokonca jeden z týchto názorov tvrdí, že „ufóni“ sú naši nepriatelia a snažia sa zabrániť tomu, aby sme sa nešírili priestorom ako choroba.

Z tohto aspektu je človek niečo ako baktéria, ktorá hrozí infikovať celú slnečnú sústavu. Podľa iného názoru sú k nám naši „veľkí kozmickí bratia“ zhovievaví a len nás chránia pred nami samými.

Všetko, čo sa v tejto kapitole spomenulo, môže sa vysvetľovať ako zhoda okolností. Ale ako napísal Ian Fleming v Goldfingerovi ústami známeho agenta 007, „raz je náhodná okolnosť, dva razy zhoda okolností, tri razy akcia nepriateľa“.

***Poznámka:** Nie všetky stretnutia sú nepriateľské. Medzi priam anekdotické príbehy patrí udalosť, ktorú uprostred leta roku 1977 zaznamenal pilot kolumbijských aerolínií. S obchodným nákladom letel na Miami, keď náhle spozoroval, že ho sleduje UFO v tvare disku. Zaujatý neobyčajným objektom, zachoval sa trochu nekonvenčne. V španielštine vyslal rádiom prosbu, aby posádka UFO, ak mu rozumie, nabrala väčšiu výšku. A neznámy disk žiadosti vyhovel!!!*

Čo videl veliteľ Apolla 17 na Mesiaci?

Vráťme sa však k zážitkom a pozorovaniám astronautov na Mesiaci. Medzi najvzrušujúcejšie rozhovory s Houstonom patrí dialóg veliteľa Apolla 17 Eugena Cernana, ktorý potvrdzuje skutočnosť, že nie všetko, čo americkí astronauti videli na Mesiaci, dala NASA k dispozícii verejnosti. Len vďaka neúnavným rádioamatérom sa podarilo zachytiť nielen relácie Armstronga z prvej výpravy na Mesiac, ale náhoda chcela, že podobnú reláciu zaznamenali aj z poslednej americkej mesačnej výpravy. Členmi posádky boli Ronald Evans, Eugen Cernan a dr. Harrison Schmitt. Cernan so Schmittom mali v programe tri prechádzky na Mesiaci a práve z jednej sa podarilo zachytiť dialóg, ktorý nepoprel nikto z vedenia NASA.

Cernan: „čudné, že tu je nejaký blok, priamo na juh od tohto výstupku. Je to nejaká pyramída... Nie... Má to trojuholníkový tvar v priereze... Áno, teraz stojím na mieste, kde nejaký blok nechal v štrku stopu... Čo na to povieš? Čo sú to za predmety, čo nám lietajú nad hlavou? Jack, čo to je? Počúvaj, niečo sa mi pokazilo...“

Schmitt (nervózne): „Tvoja anténa! čo to tak búcha?!... Niečo nad nami lieta!!... Stále!... Mám dojem, že sme boli zasiahnutí nejakým... Pozri na tie predmety... Stále lietajú nad našimi hlavami...“

V tej chvíli vstúpilo do rozhovoru stredisko v Houstone:

- John (ide Johna Younga, veliteľa Apolla 16, ktorý mal podobné zážitky) hovorí, že aj počas jeho misie niečo vybuchlo. Pochopiteľne, že celý tento dialóg oficiálna cenzúra zadržala.

Napriek tomu priam nepochopiteľne - či zázrakom sa celá Amerika a s ňou ostatný svet dozvedeli z úst Cernana, keď oznamoval, „že keď robil na Mesiaci prieskum nejakého pohoria, narazil na isté stopy, ktoré svedčili o tom, že niekto pred ním na tom mieste už pracoval.“

Eugen Cernan o niekoľko rokov po skončení letu Apolla 17 v jednom rozhovore priznal, že počas prechádzok na Mesiaci sústredil také fakty, s ktorými svetová verejnosť dodnes nebola oboznámená. Cernan povedal:

„Možno by nám Mesiac mohol niečo povedať o existencii prastarej civilizácie, ktorá sa nenachádza na Zemi. Dokonca určite nie je ani na Mesiaci, ale iste niekde v našej galaxii.“

Ronald Evans nepriamo potvrdil tento výrok, keď priznal, že NASA má množstvo fotografií, ktoré americkí astronauti na Mesiaci urobili, ale ktoré sú stále v trezoroch.

Do tretice ešte časť rozhovoru veliteľa Apolla 12 Charlesa Conrada, v ktorom jedným rumunským novinárom povedal:

„Na prvý pohľad robí Mesiac na vás pochmúrny dojem. Ale miestami vyzerá tak, ako keby bol pooraný. Na dvoch tretinách takej plochy sme našli stopy, ktoré by mohli byť odtlačkami nôh. Všetky stopy sme odfotografovali a vedci ich skúmajú.“

Už som spomínal, že svet je rozdelený pokiaľ ide o existenciu UFO. Sotva to môže prekvapiť každého, kto triezvo uvažuje nad týmto fenoménom. Dnes už nemôžeme tvrdiť, že pozorovania astronautov, ktorí videli UFO, sú alebo bežné chyby či omyly v analýze pozorovaného predmetu, alebo klamstvá a mystifikácia. Predsa sa však mnohí zo seriózných vedcov domnievajú, že dnes ešte stále nemáme presvedčivé dôkazy, ktoré by potvrdili spojenie už niekoľko desaťročí pozorovaných javov s mimozemskou civilizáciou. Napriek tomu čoraz viac prevláda názor, že je úplne nemožné, aby sa vedci pred pozorovaniami, ktoré sa priamo týkajú UFO, skrývali do plášt'a hanby prípadne irónie. Skôr to svedčí o neschopnosti pochopiť problém, ktorý stojí pred ľudstvom práve tak nástojčivo, ako stálo pred francúzskou akadémiou v minulom storočí odhalenie pôvodu meteoritov.

Záhada sa volá tiež USO

Podklady pre túto kapitolu som dostal od viceprezidenta Česko-slovenskej archeoastronautickej asociácie Mgr. Vladimíra Lišku, spoluautora zaujímavej publikácie UFO nad Česko-Slovenskom.

USO sú objekty, ktoré sa odborné nazývajú Unidentified Submarine Objects - neidentifikovateľné podmorské objekty. Je síce pravdou, že táto skratka nie je u nás taká známa ako v prípade UFO, ale vôbec jej to neuberá na záhadnosti, ktorou sú USO opradené. Navyiac je tu veľká pravdepodobnosť, že UFO a USO sú vlastne jedno...

USO boli pozorované už v minulom storočí. Snáď najtypickejší je prípad lodi Scotia, ktorá narazila v roku 1866 do takého neznámeho objektu. Ten doslova rozrezal silný oceľový plášť lode. Pre upresnenie dodávam, že podobné poškodenia boli zistené aj u niektorých lodí, nájdených bez posádok v oblasti tzv. Bermudského trojuholníka.

Príhoda u Siamskom zálive

V roku 1902 sa stala svedkom stretnutia s USO posádka parníka Fort Salisbury v Siamskom zálive - 28. októbra o tretej hodine ráno vyhlásili na lodi pohotovosť. Pred loďou sa totiž objavil 200 metrov dlhý objekt cigarového tvaru! Jeho šírku odhadli svedkovia tohto záhadného stretnutia na 35 metrov. Objekt mal na jednom konci oranžové a na druhom zelenomodré svetlá a pripomínal obriu ponorku. Námorníci dokonca zhodne potvrdili, že počuli hukot motorov, ktoré obra poháňali. Ale taká ponorka v roku 1902? Znie to neuveriteľne, ale táto udalosť sa udiala a svedkov bolo niekoľko desiatok.

USO sa stali skutočnou senzáciou až v druhej polovici 20. storočia. Už vtedy sa začali dávať do priamej súvislosti s UFO, a nakoniec bolo aj prečo.

V roku 1963 sa pri Portoriku konalo vojenské cvičenie amerického námorníctva pod krycím názvom „Operácia DETECT“. Hĺbkové podmorské sonary vtedy objavili čudný objekt, ktorý sa pohyboval rýchlosťou vyše 277 km/h. USO sa dokonca v jednej chvíli ponorilo až do hĺbky 9000 metrov. Vojenský odborníci vtedy potvrdili, že žiadny štát na svete nemá k dispozícii technológiu, ktorá by umožnila ponorkám, vyrobeným na našej planéte, dosiahnuť taký obrovský výkon.

Bez zaujímavosti nie je ani skutočnosť, že v tej istej operačnej oblasti bol v roku 1966 objavený zdroj neznámych signálov, ktorých kód sa nepodarilo dešifrovať ani počítaču. Zdroj sa nachádzal v Portorickej priekope v hĺbke asi 9000 m!

V marci 1955 pozorovala posádka holandskej lode Groote Beer v Indickom oceáne čudný plochý predmet v tvare disku, ktorý vyplával z morských hĺbok a veľkou rýchlosťou odletel preč.

Americký obchodník Charles Delwin, ktorý letel vo svojom lietadle nad Tichým oceánom, spozoroval dva guľovité objekty, ktoré sa vynorili náhle z mora. Oba USO - či v tomto prípade UFO, potom niekoľko minút sledovali lietadlo, keď sa pred ním objavil veľký strieborný disk, letiaci obrovskou rýchlosťou. Počas letu menil farbu a pilot lietadla jasne rozoznal malú vežu, ktorá sa počas letu otáčala. Potom USO i UFO zmizli z dohľadu.

Kde sú námorníci?

Vari najznámejší prípad pozorovania USO sa stal 23. marca 1974 potápačovi Kurtovi Schneiderovi, ktorého loď mala poruchu. V skafandri sa preto potopil pod loď, aby odstránil poruchu. Keď sa asi o dve hodiny chcel vynoriť z vody, prekvapila ho prenikavá žiara na lodi. Jeho 40 priateľov robilo na lodi

nepredstaviteľný hurhaj. Počul ostré výkriky hrôzy, ale aj dupot nôh. Kurta Schneidera prepadol strach. Pochopil, že na lodi sa deje čosi úplne nezvyčajné. Opatrne vystrčil z vody hlavu a strnul prekvapením. Nad loďou sa kolísal čudný objekt v tvare strieborného disku, z ktorého pulzovalo na palubu prenikavé svetlo. Preto sa radšej ponoril späť pod hladinu.

Po chvíli žiara pohasla, ale potápač Schneider sa stále neodvážil von z vody. Nakoniec si predsa len dal odvahu a vyšplhal sa s námahou na loď. Všade bol neporiadok, ale bez stôp násilia. Po jeho štyridsiatich priateľoch však nezostalo ani stopy. Jednoducho zmizli! A už ich nikdy nikto nenašiel!

V októbri roku 1976 informoval v prílohe denník Izvestija o ďalšom čudnom podmorskom úkaze. Išlo o pozorovanie neznámeho podmorského prístroja z paluby sovietskej výskumnej lodi Vladimír Vorobjov. Okolo lodi krúžila vraj vo vzdialenosti asi 150 až 200 metrov proti smeru hodinových ručičiek jasná biela škvrna, ktorá sa nakoniec rozpadla na osem samostatných častí. Prístroje ukázali, že čudný jav sa nachádza v hĺbke asi 170 metrov, ale zároveň zaznamenali prítomnosť nejakého cudzieho telesa asi 20 metrov pod kýlom lode. Túto udalosť sa nikdy nepodarilo dokonale vysvetliť.

V histórii námornej dopravy je aj množstvo prípadov zmiznutých posádok, ktoré po sebe zanechali lode v stave, akoby ich museli opustiť vo veľkom zmätku a v zhone. Z nich najznámejšia je britská brigantína Mary Celeste, ktorú ako blúdiacu loď našla v roku 1872 neďaleko Azorských ostrovov na pokojnom mori talianska plachetnica Dei Gratia. Jej námorníci našli britskú loď úplne pustú, akoby ju mužstvo opustilo iba nedávno. Na palube sa sušila bielizeň, na stole boli hrnčeky s teplým čajom a ležali dymiace fajky. V jednej z kabín stálo otvorené harmónium s pripravenými notami a dokonca v kapitánovej kajute boli na stole zlaté hodiny.

Podľa druhého dôstojníka Dei Gratia, nechali námorníci Mary Celeste na lodi celý svoj majetok: oblečenie, osobné veci. Chýbali len doklady lode, sextant a chronometer. Úplne nedotknutý ostal náklad, ktorý Mary Celeste viezla. Bolo to 1500 súdkov čistého alkoholu.

Sotva možno uvažovať o tom, že by sa loď a jej posádka stali obeťou námorných pirátov. Ani jeden „správny“ pirát by totiž nepohrdol takým vzácnym nákladom.

Na lodi nebola ani stopa po vzbure, alebo príznaky po hromadnom šialenstve. V kuchyni dokonca horel pod kotlom oheň a leňošiaci kocúr bol očividne sýty.

Výetrovacía komisia loď prehliadla a našla ešte niekoľko prekvapujúcich skutočností. Na trupe lodi objavila stopy, podľa ktorých Mary Celeste musela naraziť do niečoho tvrdého neznámeho. Boli to ostré škrabance na obidvoch stranách trupu asi pol metra nad ponorom a svedčili o tom, že nejaká cudzia loď sa dostala na nebezpečnú vzdialenosť k brigantíne, stačila uniesť jej posádku a veľmi rýchle sa vzdialiť z miesta únosu. Žeby ponorka - v roku 1872!?

Okrem toho bola na pravom boku ryha, ktorej pôvod sa nepodarilo zistiť. Len sa dokázalo, že nebola urobená nijakým vtedy známym nástrojom alebo vecou, čo nie je banálne zistenie. Pochopiteľne, podozrenie padlo na posádku lode Dei Gratia, podľa ktorého vraj vyvraždila mužstvo brigantíny len preto, že chcela získať odmenu za nález lode a jej nákladu, čo vraj na vtedajšie pomery nebola malá suma.

Až v roku 1886 boli oznámené výsledky laboratórnych skúšok, ktoré potvrdili, že na lodi nebol spáchaný zločin. Snáď sa to zdá prekvapujúce, že až po štrnástich rokoch. Ale pre úrady to bolo vtedy namieste, keď si uvedomíme, že šlo o udalosť, ktorá mimoriadne vzrušila verejnú mienku.

V námorných análoch nie je prípad Mary Celeste nijakou osamelou story, len pre vzrušenie verejnosti. Už v roku 1850 obyvatelia malej rybárskej dediny Earson Beach neďaleko Newportu spozorovali v lete plachetnicu Seaboard, ktorá s napnutými plachtami plávala k brehu, kde narazila na plytčinu.

Podobne ako v prípade Mary Celeste, aj Seaboard bola vylúdnená, akoby ju posádka opustila iba pred chvíľou. V kuchyni sa varil obed pre posádku a v kajutách bolo cítiť cigaretový dym. Na palube však bolo všetko vo vzornom poriadku.

Spočiatku sa uvažovalo o zločine, ale na lodi sa nenašli ani krv, ani stopy po zápase. Dokonca ani more nevyplavilo mŕtve telá. Vyšetrovanie neprinieslo nijaké výsledky a posádku už nikto nikdy nevidel.

V roku 1883 zaznamenala služba na majáku v oregonskom Canby nevysvetliteľné manévry 26 metrového škunera J. B. Cousinns. Loď sa záhadne pred pobrežím motala sem a tam až nakoniec narazila na plytčinu, kde uviazla. Ako sa ukázalo, aj táto loď bola opustená, bez posádky. Všetky záchranné člny boli na svojich miestach, platňa v kuchyni bola taká teplá, že sa voda v hrnci so zemiakmi takmer začala variť. V palubnom denníku bolo zaznamenané všetko, do posledného dňa. Nič

nenasvedčovalo, že by sa odohralo niečo mimoriadne. Bola to tichá atmosféra v pokoji opustenej lode. Posádku však už nikto nikdy neobjavil a prípad uzavreli ako nedoriešený.

Možno, že niekto bude namietat', že išlo o neoverené tragédie patriace do minulého storočia, keď sa v námorných kronikách našli aj prípady rôznych predstieraných katastrof.

Ale vo februári roku 1953 našla anglická loď Rance blúdiť medzi ostrovmi Andeman a Micobar motorovú loď Holchu, ktorá bola vo vynikajúcom technickom stave, s dostatočnou zásobou potravín a bezchybne fungujúcim rádiom, ktorým mohla privolať pomoc. Aj na Holchu sa chystali na obed, lebo na stole bolo prestreté pre hlavné jedlo. Len posádka chýbala...

V roku 1944 na šírom mori, v blízkosti Floridy, v Bermudskom trojuholníku, objavili opustenú kubánsku obchodnú loď Rubicon, tiež bez posádky. Na palube okrem jedného člna nič nechýbalo a všetky osobné veci mužstva ležali na svojich miestach. Len posádku už nikto nenašiel, podobne ako posádku francúzskeho kutra Belle-Isle, na ktorom neboli nijaké stopy po násilí.

Vo všetkých prípadoch sa opakujú rovnaké fakty, rovnaké postrehy prvých svedkov či odborníkov. Uskutočnené vyšetrovania potvrdzujú, že lode boli vo vynikajúcom stave. A keby malo ísť, ako to dlhé roky pripúšťala tlač, o prípady pirátskych útokov uskutočňovaných rovnakým spôsobom, potom by títo piráti museli byť aktívni viac ako sto rokov a navyše robiť svoje remeslo len pre radosť, lebo sa nikdy nič hodnotné nestratilo. Vždy tam bol v kajute prestretý stôl, akoby sa tajomné udalosti udiali vždy v čase jedla.

V každom prípade výraznou súčasťou všetkých udalostí je záhadný kl'ud. Napriek tomu sa predsa niečo muselo stať. Je isté, že to „niečo" prišlo náhle, prekvapilo posádku, paralyzovalo jej možnosť obrany a nakoniec ju prinútilo opustiť loď. V prevažnej väčšine prípadov sa nezistili stopy nijakých bojov. Evidentné je, že tu ide len o únos živej posádky.

Ale prečo? Čo je dôvodom, že to „niečo", či vlastne niekto už viac ako jedno storočie sa zaujíma len o posádky a občas aj o niektoré bezvýznamné prístroje?

Pretože nemám po ruke námornú štatistiku prípadov záhadných lodí, neostalo mi nič iné, len sa obrátiť na Mostoviczovu knihu My z kozmu, v ktorej uvádza, že z niekoľkých stoviek udalostí v námorných kronikách sa priam ponúkajú na vyšetrovanie tragédie zmiznutých posádok.

Pre zaujímavosť v roku 1969 záhadne zmizlo zo svojich lodí devätnásť posádok. V roku 1970 až dvadsaťtri, v roku 1971 osemnásť, v roku 1972 dvadsať a v roku 1973 pätnásť. Žiaľ, sa tu neuvádza, či sa niektoré posádky opäť našli, alebo nie!

Ako som už spomínal, väčšinou na opustených lodiach sa nenašli stopy po nijakom zápase. Ale uvediem prípad, ktorý nevyzerá až tak idylicky. Koncom januára roku 1921 uviazla na plytčinu pri brehoch Floridy päťsťážňová plachetnica Carrol Deering. Dva dni predtým ju videli plávať neďaleko Karolínskych ostrovov. Loď bola pustá, bez posádky. Aj keď predtým nedávala signál, že je v nebezpečí, chýbali všetky záchranné člny, lodná dokumentácia, a mnoho prístrojov. V kapitánovej kajute bol neporiadok, obsah zásuviek ležal na podlahe. Riadenie lode bolo poškodené. Vpredu i vzadu lode boli červené lampy, signalizujúce, že loď je neschopná kontrolovať svoj priamy smer pohybu.

I keď sa v tomto prípade začalo hovoriť o pirátsve, čo bol nakoniec prijateľný záver vyšetrovania, spochybnilo ho zmiznutie dvanástich lodí v Atlantickom oceáne v priebehu niekoľkých mesiacov, pričom ani jedna z nich nevysielala signály o hroziacom nebezpečenstve.

Vo vyšetrovaniach sa pripúšťa, že posádka bola prinútená prejsť na palubu inej lode. Donútená? Ale kým? čo to bola za loď, keď o zmiznutej posádke už nikto viac nepočul, a prečo sa nikto nedotkol nákladu? Pritom na doplnenie musím upozorniť, že lode viedli väčšinou skúsení námorníci, znali svojho remesla.

Ako teda vysvetliť takéto prípady záhadného zmiznutia posádok lodí? Najjednoduchším spôsobom vysvetlenia je náhly záchvat šialenstva, samozrejme u osamotených námorníkov, (ale nie u celých posádok), i keď aj to je veľmi pohodlné východisko v núdzových situáciách.

Predstavte si však sériu udalostí, ktorá sa udiala počas leta roku 1969. Koncom júna pozorovala posádka britskej dopravnej lode Maplebank dvadsaťmetrovú jachtu, z paluby ktorej nikto nesignalizoval odpoveď. Začiatkom júla, teda ani nie týždeň po tejto príhode, ďalšia britská, ale nákladná loď Cotopaxi stretla desaťmetrovú jachtu s napnutými plachtami, zapojenú na palubné automatické riadenie, ale na palube nebolo živej duše. O dva dni neskôr 6. júla 1969 libérijský parník Golar Frost našiel „bezmocne sa hojdať" na vlnách Atlantiku jachtu samotárskeho Švéda Petra Walina. Na palube najmodernejšej športovej lode tiež nebolo nikoho. O ďalšie dva dni, 8. júla, britský tanker Helsona stretol opustenú inú

veľmi modernú športovú loď svetoznámeho anglického moreplavca Donalda Crowhursta. Jachta mala napnuté všetky plachty, ale samotár Crowhurst na palube nebol.

A práve tento posledný - šiesty prípad záhadného zmiznutia Donalda Crowhursta vyvolal nebývalú senzáciu.

Samovražda alebo únos?

Podľa oficiálnej správy Crowhurst, ktorý bol nositeľom ceny Golden Globe - za víťazstvo na známych pretekoch osamelých moreplavcov okolo sveta, (organizuje ich britský denník Sunday Times), spáchal samovraždu.

Príčinou bol chorobný paranoidný stav, ktorý tohto svetoznámeho moreplavca prinútil „skokom do morských vln“ prerušiť vnútorne neuspokojenú mániu velikášstva.

Na jeho lodi Teignmouath Electron sa našiel palubný denník a ďalšie záznamy, ktoré mali dokázať okrem iného aj to, že Crowhurst po celý čas vraj zámerne zapisoval falošné informácie o svojej trase, vymýšľal si rôzne také fakty, aby sa myslelo, že pláva veľmi rýchlo. A pretože vedel, že neujde kompromitácii, skočil do mora a vzal si so sebou kompas a iné prístroje pre kontrolu plavby. Toto tvrdenie má však jeden háčik - nikto ho nemôže dokázať a je natoľko pochybné, že je dôkazom jednoznačne neobjektívneho zhodnotenia tohto prípadu.

Najviac ma prekvapilo, že nikto nikdy neuverejnil úplný text z Crowhurstovho lodného denníka. Zo spomínaných osobných poznámok bolo uverejnených iba niekoľko krátkych úryvkov, z ktorých si nijaký čitateľ nemôže urobiť objektívny názor, či bol Crowhurst skutočne psychiatrický prípad - ale určite si pomyslí niečo úplne iné.

Ešte dnes sa pamätám, ako znevažovali „neprítomného Crowhursta“ pocitmi mesiášstva, že vraj zanechal ľuďstvu akési vyhlásenie. Podľa záznamov ho vraj začal písať 24. júna, pričom v úvode napísal, že sa musí ponáhľať, lebo mu ostáva len sedem dní života. Je to o to viac prekvapujúce, lebo doteraz som nepočul, aby si samovrah určil dopredu dátum svojho hrozného činu.

V spomínaných kusých úryvkoch, ktoré boli uverejnené, sa hovorí o veľmi čudných veciach. Sú tam úvahy o „kozmickej bytostiach“, či kontaktoch s nimi a spomína sa tam čudná hra bytostí z vesmíru, ktorá spočíva v premenách opíc na bohov... Ďalšie časti vraj zhabala cenzúra.

„Príčinou trápenia mnohých ľudí je skutočnosť - píše vo svojej stati Crowhurst - že si z nás mimozemské bytosti robia svoje hračky... Mám rád hru a mám rovnaké názory ako mimozemšťania, ale som tiež človek. Keď si uvedomím, čo musia ľudia vytrpieť pre pobavenie týchto bytostí, hnevá ma to...“

Určite by sme mohli obviniť Crowhursta z toho, že podľať halucináciám pod vplyvom samoty, ale čo ak je to skutočne vážne mienená výzva!

Na konci týchto statí Crowhurst napísal: „Mám problémy s kozmickými bytosťami... niečo tu nehrá... myslím si, že by som to mohol lepšie rozohrať ako oni...“

Keď zostaneme vo svojej pozemskej objektívnosti pri holých faktoch a vezmeme do úvahy, že v oblasti, kde záhadne zmizol Crowhurst, „opustilo svoje lode“ ďalších päť posádok, je to pre nás príznakom čohosi nenormálneho. Ale vráťme sa ešte k USO.

Kde je pravda?

Desiatky registrovaných prípadov stretnutia ľudí s USO svedčia o tom, že neidentifiko-vateľné podmorské objekty nie sú výmyslom, ale skutočne existujú. Sú úplne rovnakou realitou ako UFO-fenomény. Pochopiteľne, oproti UFO je USO oveľa menej. Naďalej však zostáva nevysvetliteľným otáznikom, čo vlastne USO predstavujú.

Podľa amerického vedca profesora Sandersona sú USO vlastne UFO, ktoré majú svoje základne na dne morí. Podľa neho ide o existenciu veľmi vyspelej podmorskej civilizácie, ktorá je schopná žiť pod veľkým tlakom na najhlbších miestach svetových morí.

Ďalšou hypotézou je úvaha, že USO sú síce UFO, ale slanú morskú vodu používajú ako veľmi lacný zdroj elektrickej energie, ktorú stále potrebujú pre svoju existenciu, pre pohyb svojich dopravných diskov a pod.

Na druhej strane niektorí skeptickí vedci sú toho názoru, že podobne ako UFO sú USO prírodné javy, resp. kúďle fosforeskujúceho, svetielkujúceho, nazhromaždeného planktónu, atď.

Musíme si priznať, že pravdu zatiaľ nepoznáme. Mnohé fakty registrovala naša technika ako hmotné telesá, parametre ich pohybu, ponoru, obrovskú rýchlosť a schopnosť manévrovať pod vodou i nad ňou, čo svedčí o tom, že aspoň niektoré pozorovania USO sú UFO. A tak nad nimi stále visí ten istý otáznik. Skutočne pozoruje našu planétu neznáma mimozemská civilizácia? Sme pre nich naozaj len obyčajnou zoológickou záhradou, v ktorej nedokonalý tvor, zvaný človek, tvorí jej najvyššiu formu fauny a ktorú koniec koncov sústavne ničí, aby nakoniec zničil sám seba?

Možno práve tu je skrytá podstata odpovede na otázku, prečo sa s nami nechce nikto z vesmíru kontaktovať. Asi sme podľa kozmických mier nedospelí. Tvoríme, aby sme ničili, žijeme v mieri, ale tiež zabíjame. Sme stále nebezpeční pre tých, ktorí tieto detské choroby civilizácie majú za sebou, alebo sú hlásenia renomovaných vedcov a laikov o záhadných nebeských i podmorských objektoch len rozprávku našej doby? Medzi nami zatiaľ žije väčšina tých, čo veria, že ide len o rozprávku. Ale nemýlia sa? Majú pravdu?

Použitá literatúra:

Renato Vesco - Intercept UFO (The True Story of the Flying Saucers), New York 1975

John Waldon - UFOs, What on Earth is Happening?, California 1976

Charles Berlits - The Bermuda Triangel, New York 1972

Arnold Mostovicz - My z kozmu, Praha 1988

Allan Hynek - The UFO Experience, Chicago 1972

Vladimír Liška, Ladislav Lenk- UFO nad Česko-Slovenskem, Praha 1991

Die Sterne rücken näher - C. Bertelsman Verlag, Gütersloh 1968

Ing. V. Patrovský- UFO stále neobjasnené, Praha 1991

Peter HALDEN ZÁHADA, ČI SKUTOČNOSŤ?

Vydal FLASH CHANNEL BRATISLAVA

v roku 1992 v edícii UFO ako svoju 1. publikáciu.

Počet strán: 152

Ilustrácie (z cyklu Priestorové elementy) a obálka: Miroslav Csölle

Zodpovedný redaktor: Vladimír Sagmaister

Jazykový redaktor: Alexander Balogh

Technický redaktor: Karol Petrik

Vytlačili: Nitrianske tlačiarne, š. p. Nitra

ISBN 80 - 900545 - 4 - 4

**VYDAVATEĽSTVO FLASH CHANNEL
BRATISLAVA**

Doteraz vyšlo:

Edícia PSYCHOTRONIKA

MUDr. T. Rosinský, CSc.

BIOTERAPIA

Autor vychádza z 25-ročných skúseností so sledovaním liečiteľstva, z osobného kontaktu a poznania metód práce iných liečiteľov, zo štúdia tradičnej ázijskej medicíny a z vlastnej praxe.

Vlado Sagmeister

PRÍBEHY I

Prvá časť projektu o psychotronických fenoménoch v príbehoch zo života.

Každý z dvanástich príbehov obsahuje na záver stručné psychotronické vysvetlenie príslušného javu.

Vlado Sagmeister

ZÁKLADNÁ ŠKOLA PSYCHOTRONIKY

Kniha - šlabikár mapuje všetky základné pojmy, metódy a fenomény psychotroniky, je určená laikom i znalcom a jej príťažlivosť zvyšujú názorné odborné ilustrácie i kreslené vtipy s psychotronickou tematikou.

Knihy si možno objednať priamo vo vydavateľstve, Nevädzová 6, 821 01 Bratislava.

Pripravujeme:

A. Sedliačková

OČAMI ĽUDOVEJ LIEČITEĽKY

O ľudovom liečiteľstve minulosti i o vlastných skúsenostiach rozpráva liečiteľka, ktorá vo svojej praxi využíva aj metódy psychotroniky. Empirické poznatky viacerých generácií liečiteľov sú konfrontované s medicínsko-farmaceutickým pohľadom.